POVESTIRI DE SUB PAPUC...

BEER-UP COMEDY

de Vlad B Popa

EDITURA DATAGROUP, 2013

Cuvântul autorului

să ne cunoaştem

Copilăria mi-am trăit-o zglobiu şi fericit la bunici, într-o lume aparte, plină de basme şi fantezie, câmpuri cu flori şi păduri de stejari cât casa, animăluri de toate felurile şi obiceiuri care de care mai ciudate. Asta s-ar putea să-i explice în mare parte cititorului comportamentul meu de mai târziu.

Acolo, în lumea de care vă vorbeam, cu vreo trei săptămâni înaintea sărbătorilor de iarnă începeau să se strângă cetele de urători, să facă trecerea după datini spre noul an şi să fie răsplătiţi regeşte pentru asta. Ne repezeam să scoatem pieile de urs şi zorzoanele de capră de prin poduri, să-ntindem pielea pe tobe, să curăţăm trompetele, să pregătim orice nimic trebuia şi-apoi repetam în fiecare zi, până la extenuare, dansurile păgâne, trântitul pe jos şi versurile pline de sevă trecute din tată-n fiu. Cu toată munca asta pentru costume, dans şi muzică, ştiam cu toţii că banul vine în primul rând de la totemul cetei.

În anul ăla nămeţii parcă erau mai albi ca de obicei, zăpada scârţâia mai tare, până şi trompetistul nostru sufla mai forţos, destul cât să ne trezim alintaţi de vecini cu „ho, mă nebunilor, că mai e o grămadă până trece anul”.

Totul se închega perfect, ca un mecanism de ceas elveţian, la urma urmei colindam de ani buni împreună ba chiar ne gândeam că ar putea fi

ultima dată, ne cam trecuse vremea şi se uitau ţâncii urât la noi că le luăm caimacul.

Tocmai când ne trânteam mai cu foc pe jos în blănile de urs, pe ritmul îndrăcit al tobei ţiganului, adică unul de-al nostru uns cu cremă de ghete până în vârful urechilor şi cu nişte ţoale zdrenţăroase făcute din petece colorate, apare Ionică c-o sacoşă neagră în mână.

„Ai adus spurcăciunea?”

Spurcăciunea era totemul, piesa de rezistenţă pentru urătura din timpul zilei, când dădeam piept cu vreo babă haină sau vreo domnişoară cu nasul pe sus care nu vroia să ne răsplătească după merit. Când se întâmpla aşa o grozăvie, şeful de ceată apuca spurcăciunea legată cu sfoară, îi făcea un pic de balans şi o arunca fix la picioarele ţintei sau, când vroia efect maxim, la nivelul feţei oprind drăcia, printr-o tragere scurtă a sforii, exact în faţa ochilor înspăimântaţi ai babetei.

Designul spurcăciunii era de o importanţă capitală şi trebuia să aibă multiple calităţi, dintr-o gamă extrem de variată: să fie îngrozitor de urât, dezgustător chiar, să poată speria cea mai cătrănită babă şi să smulgă lacrimi din ochii celei mai curajoase fete. Trebuia să fie un fel de mascotă a iadului.

„Am adus-o, dar e terminată.”

Fizic, spurcăciunea putea fi un purcel, un câine, un cocoş, orice vietate decedată care, preparată cum trebuie, să-ţi facă părul măciucă prin simpla apariţie. Scoate Ion spurcăciunea împăiată din sacoşă – un cocoş pe care îl foloseam de vreo trei ani – şi ne-o arată. Niciun ţânc de doi ani nu s-ar fi speriat de ea, era complet terminată.

„Ce-ai făcut, mă, cu ea?”

„Moliile, ce vină am eu…”

„Da’ tu de naftalină n-ai auzit?”

„Păi, dacă n-am avut probleme până acuma…”

Dan ridică cu năduf jumătatea de cocoş şi-i dă un şut peste gardul vecinului.

„Tre’ să facem alta.”

Asta era clar, dar de unde să scoţi materie primă pentru o spurcăciune din senin, cu câteva zile înainte de Crăciun? Cum căzusem noi adânc pe gânduri, deodată începe să-mi bată inima, amintindu-mi de răţuştele din primăvara trecută. Unde vedeai iarba crudă furişându-se afară din pământul negru, pe sub zarzării înfloriţi şi via înmugurită, acolo aveam eu grijă de proaspăta promoţie de răţuşte, o duzină de ghemuri de puf aurii care se împiedicau la tot pasul şi aduceau oricui zâmbetul pe buze.

Le puneam în fiecare zi apă în covata de lemn şi mă uitam fascinat la ele cum înoată, în cotcodăcitul îngrozit al cloştii, care nu aproba deloc partidele din piscină. Nu era vorba de diferenţa de generaţii, dar cloşca era găină şi nu înţelegea pentru ce erau bune picioruşele alea cu degeţelele lipite. Le hrăneam cu iarbă tocată, urdă şi albuş de ou şi îmi creştea inima să văd cum se îndoapă până la refuz şi cresc pe zi ce trece.

Din păcate, cum au pus ceva carne pe ele, au devenit apetisante pentru întreaga faună a zonei, însă niciun prădător nu era destul de rapid să ne păcălească şi pe mine şi pe cloşcă, aşa că duzina de răţuşte se bucura – la fel ca şi mine – de o copilărie fericită. Asta până în ziua când o străfulgerare neagră a trecut cu viteza luminii prin gard, pe sub Dacia albastră, printre narcise şi, înainte de a ne da seama ce se întâmplă, a înşfăcat una din răţuşte.

Deşi, culmea vigilenţei, până ce bobocii s-au făcut mari, am mai pierdut patru dintre ei în ghearele aceleiaşi pisici monstruoase, Fia, mâţa babei Mardar. Când ne-am dus cu scandal la babă,

nici nu a vrut să audă că pisicuţa ei dulce ar putea face aşa ceva cu răţuştele mele pufoase.

Am auzit apoi că a avut victime şi prin alte curţi, că atacă poştaşul, că fură sarmale direct de pe aragaz, c-a încercat lumea să scape de ea, dar nenorocenia nu se lăsa păcălită, mirosea otrava din brânza, vedea capcanele de la o poştă şi continua să terorizeze strada. Nici câinii nu aveau curajul să îi stea în faţă, nici măcar ciobănescul bunicului.

Ce animal putea să întruchipeze mai bine spurcăciunea decât aşa un monstru în carne şi oase? Era potriveala potrivelilor. Le-am spus imediat băieţilor c-am găsit candidatul perfect calificat pentru job şi-am început să plănuim, că nu era uşor să doborâm bestia. Am mers cu inima cât un purice la vecinul babei să ne cerem voie la el în curte şi omul, când a auzit că vrem să scăpăm lumea de Fia, ne-a dat imediat acces liber.

În fiecare dimineaţă stăpâna pisicii deschidea fereastra de la bucătărie şi încânta auzul nefericiţilor de pe o rază de doi kilometri cu arii din opere clasice. Atunci ieşea şi Fia din casă, păşind uşor pe pervazul geamului până sărea în mărul de lângă gard, de unde scruta orizontul în căutare de noi victime.

Exact la fel şi-n dimineaţa asta. Pe nişte urlete îngrozitoare compuse de Verdi, Fia se urcă în copac şi începu să caute, cu ochii ăia metalici şi plini de răutate, în jur. Fără să se obosească prea mult, observă că o turturică grăsuţă tare stătea ca proasta pe marginea acoperişului de lângă. Nici nu-i venea să creadă ce noroc are să dea peste aşa o umflată, în mijlocul iernii şi chiar pe casa vecinului.

Se lasă pe labe şi porneşte încet, lipindu-se de orice denivelare ca o umbră, la vânătoare. Până la urmă ajunge în cireşul de lângă casă, de unde îşi calculează saltul decisiv. Făcuse asta de mii de ori, ştia cum îşi va băga ghearele în biata pasăre, cum

o va smulge de pe acoperiş, cum se va întoarce în aer şi va ateriza în picioare.

Şi sare.

Nu ştia însă că turtureaua fusese globită din sufrageria bunicului şi era împăiată. Nu ştia nici că eu stau cu mâna pe întrerupătorul de la lumina din beci. Şi mai ales nu ştia că firele de la becul din beci nu mai duceau spre dulia respectivă ci spre grăsuţa turturea.

A aflat toate astea brusc, la finalul saltului, când ghearele i s-au împământat adânc în gâtul păsării. Ultimul lucru pe care l-a auzit Fia a fost un poc scurt. Nu a mai aterizat în picioare la doi metri de casă, ci pe la vreo cincizeci de metri pe cap, apoi pe coadă şi într-un final, după câteva tumbe, pe spate cu limba rămasă puţin în urmă şi cu părul ca filamentele de bec aprins.

Aşa de tare s-a auzit pocul că până şi opera de Verdi s-a oprit. Am luat repede pisica încă aburindă şi am dus-o la preparat înainte să înţeleagă stăpâna ce se întâmplă, lăsând vecinul să-şi schimbe singur siguranţele de la casă. Maestrul preparator, Dan, a dat-o pe alocuri cu acid din bateria Aro-ului lu' tac-su (că n-avea în trusă cremă de epilat), a afumat-o bine pentru o patină deosebită, i-a umflat ochii cu pompa de bicicletă şi i-a lipit nişte canini de cal pentru efect sporit. A ieşit cea mai tare spurcăciune de pe faţa pământului, invidia cetelor de urători şi spaima trecătorilor.

Când dansau urşii mai cu foc şi săreau caprele mai cu drag, când bătea toba mai în draci şi trompeta suna mai tare, aruncam printre strigături colţoasa în faţa publicului, smucind-o cu convingere de părea nu numai că e vie, dar că are şi o formă gravă de turbare. Aruncau oamenii cu bănuţi în noi, numai să iau de pe ei mâţa Satanei.

Bătusem deja o sumedenie de străzi şi cum soarele înroşise deja de-apus era timpul să o luăm

înapoi spre căsuţele noastre continuând să urăm cu foc orice trecător ne ieşea în cale. La un moment dat ne ies înainte, pe partea cealaltă a străzii, două fete, ţintă uşoară şi perfectă, de năvăleşte toată ceata spre ele.

Arunc şi eu spurcăciunea înainte exact când bietele se întorceau să vadă ce-i cu tot tărăboiul. Una era cam de vârsta noastră şi cealaltă cu câţiva ani mai mare din câte mi-am dat seama după statură şi port. A mare s-a întors prima, a dat să zâmbească superior spre puştii mascaţi ce începuseră deja dansurile, dar când a văzut pocitania neagră zburând spre ea cu ochii cât ouăle de raţă şi colţii ieşiţi la două degete de bot a-nceput să urle de se spărgeau ţurţurii de pe stradă.

Mâţa continua să zboare maiestuos în lumina apusului când s-a întors şi fata cea mica. Şuviţele lungi şi castanii care-i ieşeau de sub căciula îmblănită au prins razele roşiatice de peste deal exact când şi-a rotit veselă capul spre înapoi, luminându-i cald faţa şi lăsându-mă pe mine încremenit în mijlocul străzii.

Avea ochii mari şi negri, nasul cârn, bujori în obraz şi o guriţă roşie şi obraznică cum nu mai văzusem. Am tras mecanic de sfoară şi spurcăciunea şi-a oprit zborul la două palme de faţa ei, iar eu aş fi dat orice să nu fi aruncat pocitania pe ea. Mă cuprinsese aşa… un fel de nu ştiu ce prin piept şi prin inimă, ba chiar din vârful degetelor de la picioare până în vârful urechilor de la cap, de mă moleşisem tot.

Aşteptam, de data asta cu inima strânsă şi fără să mă gândesc nici o clipă la bănuţi, urletul de groază al fetei. În loc de asta o văd că zâmbeşte larg şi zice:

„Uite, sor-mea, ce pisică drăguţă!”

Am boldit nişte ochi mai mari ca ai spurcăciunii şi asta era o performanţă având în vedere câte pompe băgase Dan în ei şi n-am fost în

stare să continui urătura nicicum. Prima mea dragoste venise în timp ce învârteam furtunos de-o mâţă moartă pe stradă, iar destinul ăsta încărcat de poezie şi romanţă m-a urmărit toată viaţa.

Aşa că, cititorule, când ai să-ţi spui, trecând prin paginile ce urmează, că asta e prea de tot că nu se poate întâmpla chiar aşa, aminteşte-ţi doar de pisica electrocutată, cu ochii umflaţi din pompă şi canini de cal care mi-a adus prima iubire. Dă-ţi seama că citeşti poveştile aceluiaşi băietan – un pic mai trecut prin viaţă – şi-ale prietenilor lui, care nu-s deloc departe de el c-altfel nu i-ar fi amici.

Află că iubesc sincer femeile, animalele şi compotul de piersici, că-s căsătorit cu o zeiţă şi cresc una care abia a făcut ochi şi că, după cum îţi vei da seama şi singur, sunt un fin cunoscător al misterioaselor fiinţe după care alergăm mare parte din viaţă şi regretăm amarnic când le-am prins.

Dacă vă întrebaţi de unde a avut Dan canini de cal, tac-su era dentist.

Viaţa de bărbat neînsurat
e ca mâncarea fără sare.

Pufuleţ

Era cel mai mare motan pe care îl văzusem vreodată. Nu ştiu dacă doar eu aveam norocul ăsta sau era o chestie generală, dar fiecare păpuşică de care mă lipeam avea ceva domestic prin casă, la care automat ţinea mult mai mult decât la mine. Ba câteodată primeam şi eu un exemplar, aşa… cadou. Să fi atras eu doar iubitoarele de animale?

Măcar acum era vorba de o mâţă, care-n afară de a fi cât un porc de şase luni hrănit bine, arăta normal. O îmbunătăţire majoră faţă de liliacul prietenei de dinainte, pe care tot încerca să mi-l prezinte drept câine.

Creatura fusese chiar motivul despărţirii, încercarea mea de a demonstra odată şi pentru totdeauna că e liliac aruncându-l pe geam, nefiind teribil de bine primită. Nici de ea, nici de vecinul în capul căruia ajunsese.

Deşi eu am considerat că aterizarea pe şapca omului vorbeşte de la sine despre abilităţile de zbor ale lui Porgie, mult peste cele ale oricărui canin, n-am avut cu cine să mă-nţeleg şi ea îi tot dădea înainte că buldog francez, buldog francez.

Pe motan îl chema Pufuleţ şi nu era în pericol să fie aruncat pe geam că asta presupunea să-l pot ridica de jos, ceea ce era pur şi simplu absurd. Nu credeam că o să ajung vreodată să-mi placă una din lighioanele celei de lângă mine, dar Pufuleţ era un motan cu totul şi cu totul deosebit, de la fizic până la personalitatea încântătoare.

Jupânul era de un portocaliu elegant, dungat abia perceptibil cu ruginiu şi era o adăugire foarte plăcută la designul interior al apartamentului, mai ales că apărea constant în două forme geometrice, când se întindea era rotund, iar în restul timpului cub.

Prima dată m-am aşezat direct pe el, convins că e un fotoliu *signature* şi chiar mă pregăteam să apreciez cu voce tare moliciunea deosebită a materialului când a început să urle că-i omor motanul. M-am ridicat din instinct, uitându-mă atent pe fotoliu după pisoi şi după ce am asigurat-o că probabil e tolănit pe altundeva m-am aşezat liniştit la loc continuându-mi ideea despre materialul deosebit.

Nici când m-a tras îngrozită în picioare, explicându-mi că bucata de mobilier signature e de fapt motanul nu a reuşit să mă convingă pe deplin. L-am împuns de câteva ori cu degetul şi, a cincea oară cred, fotoliul a deschis nişte ochi mustrători şi-a tras un miorlăit scurt de mi-am scuipat în sân vreo jumate de oră.

Aşa ne-am cunoscut, într-o zi ploioasă de mai, eu şi Pufuleţ şi de-atunci între noi s-a născut o legătură ce avea să crească câte puţin în fiecare zi. El era un monument de calm şi toleranţă, eu dinamită cu fitil scurt, el moale, leneş şi tacticos, eu tare, sprinten şi agitat. Împreună eram perfecţi, ying şi yang ca pe medalioanele shaolin.

Am învăţat să identific aproape fără efort unde-i era capul şi să-l mângâi încet după urechi până începea să toarcă de se mişca lustra, iar el, când simţea că am avut o zi grea la birou, îmi făcea masaj thailandez pe spate până începeam să sforăi de tremura podeaua.

Când eram singuri acasă ascultam jazz, beam bere şi ne uitam la sporturi de contact, favoritul lui era de departe sumo-ul. Gustam aceleaşi filme, aceeaşi pizza cu de toate, sărăţelele cu mac şi sunt

convins că dacă aş fi fost pisic sau zoofil mi-ar fi picat şi mie cu tronc albastra de Rusia a vecinului de peste drum. La cât era aia de cu nasul pe sus probabil nici eu nu aş fi avut vreo şansă.

Când se supăra stăpâna pe unul dintre noi şi începea să îl certe cu vocea ei de spart sticla, celălalt venea imediat să-l sprijine aşa că scena continua cu amândoi înghesuiţi unul în altul pe canapea, cu capul în jos şi ochii aproape închişi aşteptând să treacă urgia.

Ba câteodată, când vocea atingea nivele astrale, Pufuleţ mă înconjura pe după umeri îmbrăcându-mi urechile în pufoşenie antifonică, iar eu la rându-mi îi acopeream urechile cu palmele. Nici unul dintre noi nu înţelegea de ce asta o scotea şi mai tare din sărite făcând-o să tremure de draci.

După câteva luni ajunsesem să-i înţeleg perfect miorlăitul şi ne pierdeam ore-n şir în discuţii despre filme, civilizaţii dispărute, reţeta perfectă de ştiucă umplută, politica economică a Uniunii şi câte altele. Motanul lui Hoffmann era mic copil pe lângă Pufuleţ, învăţam în fiecare zi ceva de la el şi el de la mine.

Timpul petrecut împreună era atât de plăcut încât ea ajunsese o prezenţă inutilă, pe care amândoi o treceam cu vederea ca pe un rău necesar. Pentru ea, însă, să-şi vadă bărbatul şi motanul atât de fericiţi trebuie să fi fost un chin de neimaginat, aşa că a decis să-şi ia un aliat pentru sufleţelul ei şi să mai echilibreze raportul de forţe.

Aşa ne-am trezit într-o după amiază, exact când aşteptam amândoi cu sufletul la gură finalul de la Pulp Fiction, stăpâna casei întrând triumfal pe uşă cu ceva în braţe. Mie nu-mi venea să cred ochilor.

„Uite dragilor, dacă voi mă ignoraţi în halul ăsta, mi-am luat şi eu pe cineva care să-mi acorde atenţia meritată. Şi cum am văzut pe pielea mea ce

loiale sunt pisicile mi-am luat un câine, el nu mă va trăda niciodată”

Îl văd pe Pufuleţ cu nişte ochi mai mari ca niciodată că se întoarce total nedumerit spre mine şi miorlăie:

– Ce câine vede asta, coane? Ăsta-i liliac toată ziua!

Abces – umflătură miraculoasă care reuşeşte să diminueze până la un nivel suportabil fluxul vocal al femeii;

Actor – mamifer din aceeaşi specie cu cântăreţul, poate să fie urât cu spume şi prost cu crăci, cu o personalitate la fel de atractivă ca vasul veceului, el va provoca tot timpul reacţii umede oricărei prezenţe feminine pe care o bagă sau nu în seamă. Cum poţi să sugerezi că asta ar fi dovada faptului că femeile sunt…? Porcule!

Adevăr – absolut orice bucăţică de cugetare ce părăseşte buzele ei, indiferent cât e de străină realităţii. Cu cât te obişnuieşti mai repede cu asta, cu atât te va durea mai puţin capul sau inima, mă rog ce te doare pe tine, când ea îţi zice, extrem de sigură, că plasma s-a ars de la sine nu pentru că ştergând praful a băgat alimentarea în ieşirea audio. Da, nu se potrivea deloc mufa, dar ce nu face un pic de perseverenţă feminină;

Adolescentă – stadiu incipient al femeii aşa cum o ştim noi. Deşi prezintă similarităţi evidente cu stadiul final de evoluţie, la adolescente încă se poate vedea existenţa unui suflet, iar veninul, deşi potent, nu este încă indestructibil;

Altruism – calitate nobilă masculină care iese la suprafaţă ori de câte ori o prietenă are nevoie de vreo plimbare cu maşina, reparaţie casnică, instalare de windows, cu alte cuvinte orice fel de ajutor sau favor.

Este absolut imposibil de sesizat în situaţia inversă, că doar de aia eşti bărbat să te descurci singur;

Amant – dovada că bărbaţii nu le ascultă, nu le satisfac nevoile, nu le fac să se simtă importante şi alte o mie de motive pentru care tot timpul ea va avea un amant numai şi numai din cauza lui. Porcule!

Amantă – dovada că bărbaţii sunt nişte porci. Porcule!

Ambreiaj – pedala defectă din stânga jos;

Amendă – unul dintre cele mai tragice momente din viaţa unei femei. Iar dacă te întrebi de ce atâta tristeţe când tu sari cu banul, află că nu are nicio legătură cu finanţele. O femeie care ia amendă nu e destul de atrăgătoare, tânără, voluptoasă, feminină ca să nu o ia, asta pentru că bărbaţii în uniformă sunt superficiali şi porci, ca toţi bărbaţii. Porcule!

Amnezie – afecţiune extrem de des întâlnită când e vorba de gafele ei şi niciodată când e vorba de ale tale;

Amnistie – cuvânt ce lipseşte cu desăvârşire din vocabularul feminin. Hitler ar fi avut mai multe şanse să fie amnistiat într-un tribunal evreiesc decât un bărbat în faţa soţiei;

Animal – epitet folosit cu deosebită candoare când ea nu mai are starea de spirit necesară pentru a identifica exact specia din care faci parte… măgar, bou, porc. Trebuie să fi făcut ceva grav ca să o aduci în punctul ăsta: n-ai dus gunoiul, ai stat la o bere cu băieţii, chestii de astea cu adevărat îngrozitoare;

Aniversare – zilele pentru care ele trăiesc, zilele care le umplu sufletul de fericire, zilele în care îşi înţeleg rostul pe pământ. Ori eşti bărbatul perfect şi ea va povesti asta cu deosebită satisfacţie prietenelor, savurând cum îşi bagă ghearele în gât, ori eşti măgarul care a uitat şi căruia îi va scoate ochii, tot cu deosebită satisfacţie cât o trăi. Oricum iese, ea e fericită.

O lună, două, trei, şase, un an, doi, trei, şase de când v-aţi cunoscut, de la primul sărut, de la primul te iubesc, de la prima noapte de dragoste, de la nuntă, de când ai dus prima dată gunoiul şi de la alte câteva evenimente extrem de memorabile,

aşa că şansele tale de a fi perfect sunt mici spre nule, tot uiţi una până la urmă, asta dacă nu eşti vrăjitor;

Anotimp – pentru noi anul are patru anotimpuri, anul ăsta, anul trecut şi anul viitor, tot patru, aceleaşi.

Pentru ele anotimpurile sunt mai complicate, ba mai mult, diferite de la an la an şi asta pentru că dacă la noi anotimpul are legătură cu vremea de afară la ele anotimpurile au legătură cu ţoalele din dulap.

„Uite ce s-a răcit, îmi trebuie cizmuliţe de iarnă”

„Păi alea scumpe de iarna trecută ce au?”

Moment în care îţi vei lua o privire atât de înveninată încât niciodată, dar niciodată nu îţi va mai trece prin cap că iarna trecută ar putea fi la fel cu cea prezentă. Şi, de parcă doar privirea nu ar fi de-ajuns, urmează o doză cumplită de „nici atât nu merit?”

Arbitru – „poate nu mă pricep foarte bine la fotbal, dar ăsta e clar cel mai slab fotbalist în viaţă, abia atinge mingea şi întotdeauna când pierde echipa lu’ bărbatu-miu e din vina lui. Şi când ştiu cât câştigă fotbaliştii ăştia…”

Argint – până când ea trece de douăzeci de ani argintul e deosebit de dorit, purtat şi arătat, după vârsta asta argintul nu e aur. Calicule!

Argument – ceva ce tu foloseşti abundent într-o discuţie, fără absolut niciun folos şi ea nu foloseşte absolut deloc, cu deplin succes;

Arheologie – ştiinţă deosebită cu care ea poate dezgropa în orice moment trecutul, oricât de îndepărtat ar fi el şi oricât de puţină legătură ar avea cu ea, ca să-ţi scoată prezentul pe ochi.

„Am văzut eu cum te-ai uitat după Ana, lasă că ştiu eu că-ţi plac roşcatele, colega ta de bancă

din liceu era roşcată, crezi că nu ştiu? O ai şi prietenă pe facebook…”

„Uite-te la obrăznicătura de fiu-tu, leit tu, mi-a zis mă-ta ce bomboană erai. Şi zici că e vina mea că-l cocoloşesc…”

Armonie – stare de fapt întâlnită mai rar în căsătorie decât o morsă cu pene;

Arsenic – una din metodele feminine preferate de divorţ fără complicaţii;

Asociere – fenomen ce se petrece între nevastă şi orice altă prezenţă feminină din apropiere când se discută despre defectele soţului;

Astrologie – spre deosebire de fizică, matematică sau alte aşa zise ştiinţe, astrologia e veritabilă şi, cu atât mai surprinzător, perfect înţeleasă de întregul gen feminin de la directoarea de bancă până la vânzătoarea de covrigi.

Astrologia explică în detaliu toate misterele cotidianului, de la de ce sor-sa nu poate ţine ceva pentru ea nici dacă o picuri cu ceară şi la două minute după ce a stors o informaţie confidenţială o împarte cu toată haita de prietene, la cum soacră-ta e de fapt un suflet bun, nu e vina ei că Mercur e retrograd, până la de ce bărbaţii lei sunt cei mai porci.

Sau bărbaţii berbeci, sau raci, sau bărbaţii în ce zodie te-ai născut, tot timpul aia e zodia cu bărbaţii cei mai porci. Porcule!

Aur – cel mai căutat metal din istoria omenirii, datorită proprietăţii cu totul şi cu totul speciale de a face din orice femeie o mieluşică, temporar ce-i drept şi pentru un timp direct proporţional cu numărul de carate al bijuteriei respective;

Avere – singurul lucru din lume care nu contează deloc pentru femei dacă îl ai, dacă nu, mai devreme sau mai târziu va conta. Mai devreme

dacă eşti urât, burtos şi chel, mai târziu dacă eşti dat naibii de frumos;

Avocado – cea mai mare invenţie în materie de diete sănătoase de la urzică încoace, cu gust de săpun de rufe opărit, pe care tu vei învăţa să o apreciezi din plin ori de câte ori ţi-o trânteşte în farfurie. În caz contrar eşti ţăran crescut cu slănină şi ceapă şi cu buda în curte, ţăranule!

Ni se-ntâmplă la toţi

Aseară ai sărbătorit până târziu un contract şi-ntâmplător prin preajmă au fost şi ceva lichide bahice. Total întâmplător au fost destul de multe, să fie şi pentru prieteni. Acum, că e dimineaţa, nu mai poţi de sete, ţi-e limba lipită de cerul gurii, bâgui ceva, dar iese sâsâit şi abia te poţi ridica din pat. Auzi un murmur dezaprobator, dar o să-i dai importanţă mai târziu, deocamdată ai alte priorităţi.

Te târăşti spre bucătărie cu un singur gând, să-ţi potoleşti setea. Acolo ai gheaţă şi pepsi şi multe pahare, toate goale şi parcă te aşteaptă pe tine să vii, să le umpli, să le bei, să le umpli şi să le bei din nou. O mie de pahare ai bea dintr-un suflu că te arde, te arde rău.

Intri şi te trosneşte un soare cretin exact în mijlocul farurilor, de-ţi vine să te dai înapoi ca izbit de tren, strângi din ochi, din dinţi şi din alte părţi, pe care nu le numesc da-s două şi-s la spate şi-apoi te-ncumeţi mai departe spre frigider.

Ajungi şi la gheţărie, deschizi larg uşa şi mai să pici jos de frig. Păi deh, că ţi-a trebuit să-ţi chemi prietenii să reparaţi frigiderul… mă ciumpalete, de ce nu ţi-ai luat şi tu o haină pe tine? Ai venit în maieu ca-n Bahamas, nu ştii că de la reparaţie încoace stă fix la minus cincizeci, că-n bucătărie cu ăla deschis e ca-n Siberia iarna?

Se-ntreabă vecinii de ce-s copacii înfloriţi în tot cartierul numai la voi în faţă nu. Ce să le zici? Că de două, trei ori pe zi le-ngheaţă creanga că deschizi tu frigiderul?

Iei grăbit sticla de pepsi, scoţi dopul şi fără să mai ai răbdare să pui în pahar, tragi un gât sănătos. Bă, da trompi eşti, o fi el pepsiul pepsi, da' crezi că rezistă la minus cincizeci? Ai băut fix ciuciu, zero, nimic nema şi-acum limba ţi s-a lipit de sticlă şi sticla de dinţii de jos. Da, e pet, dar tot se lipeşte dacă e acoperită în cristale arctice.

Tragi odată cât poţi de tare, dar degeaba, n-ai scăpat deşi parcă un pic de limbă s-a desprins. S-a desprins de tine şi a rămas pe cristale, nu te mai rişti să tragi a doua oară. Acum volbeşti şi sâsâit şi lâlâit, ei foalte bine. Te uiţi îmbufnat la sticlă, care e ca gheţarul japonez şi treci la măsuri mai bărbăteşti.

Iei şniţelitorul, pui pepsiul pe masă şi începi să-i dai bucăţi, de fapt îi dai o bucată, una singură. Obişnuit să foloseşti şniţelitorul la ce a fost menit să facă pe lumea asta, adică la şniţele, nu eşti obişnuit cu reacţii atât de violente. La şniţele nu s-a întâmplat niciodată să-ţi sară şniţelatorul înapoi cu viteza sunetului.

Ţi se dezlipeşte limba când urli ţinându-te de nas şi dansezi într-un picior prin casă. Na, acuma îţi curge şi sânge, aşa-ţi trebe' cine te-a pus să dai ca turbatul în pepsi, ce ţi-a făcut pepsiul ăla ţie?

Pentru câteva minute un roi minunat de steluţe verzi te-nsoţeşte prin bucătărie în timp ce-aştepţi să se potolească durerea provocată de un dos de şniţelator fix în vârful bornăului. Ţi-ai pus vată în nas, fără să ai răbdare să o tunzi cât de cât, aşa că atârnă până deasupra buzelor şi te face să arăţi ca o combinaţie perversă între Moş Crăciun şi o morsă. Acum volbeşti şi sâsâit şi lâlâit şi nazal, poţi să te duci fericit să te apuci de franceză.

Bucata respectivă, aşa singură cum a fost ea, a reuşit să bucăţească pepsiul în interiorul sticlei, dar nu destul de tare cât să iasă de-acolo. Nu mai vrei după-ce (paletă, bucată, ştachetă, clătită, sau orice altă lovitură seacă şi dureroasă în meclă)

peste bornău (bornău – nas mare din ăla care iese de după colţ cu cinci minute înaintea ta, nas cât China văzută de-aproape, nas care dacă era pe Titanic spărgea icebergul, iar dacă era pe vremea lui Cyrano, nu mai scriau despre el, ci despre tine) aşa că iei frumos ferestrăul şi decupezi sticla.

Victorie, ai ajuns cu gheaţa în pahar. Te uiţi la ea hipnotizant vreo treizeci de secunde, încercând să o topeşti din priviri, aşa cum faci cu fetele. Poate de la vata care îţi fâlfâie din bornău, de la ochii abia mijiţi de somn, sau de la accentul de franţuz, nu are acelaşi efect, sau poate că e gheaţa pe invers sau doar rece cu tine.

Deschizi îmbufnat geamul, scoţi paharul pe pervaz şi îl pui în soarele ăla cretin, măcar să facă şi el o treabă.

Te omoară setea şi începi să te uiţi îndoielnic la robinet. N-ai auzit pe nimeni să moară de la apa oficială a oraşului, ci doar de câţiva care au fost pe-aproape. Nu mai aştepţi pepsi-ul, dai drumul la robinet, îi bagi paharu-n trompă şi-aştepţi. La început nimic, după aia se aude un răget drăcesc, un fel de muget tenebros care face ţevile să dârdâie. Hait! Ai dat de dracu! Vine monstrul chiuvetei!

Panicat te-apuci să strângi la loc robinetul, dar e prea târziu, spiritul ţevilor vine vijelios pe conductă sub forma unui dop argilos. Argileala iese împuşcată din ţeavă şi îţi proiectează paharul, pe care tu încă îl ţii ca dobitocul sub ţeavă, direct în benoclul drept (benoclu – dispozitiv prin care te benoclezi pe stradă să nu te calce maşinile de figuri, sau la fete când crezi tu că ele nu se uită; popular numit şi ochi).

Te duci la oglindă să vezi ce-ai păţit; mai nimic la ăla stâng cu care încă mai vezi, că celălalt e umflat şi negru ca o vânătă pârlită. Nu-i nimic, poate s-o fi topit pepsiul, că de robinet te-ai învăţat minte. Pe drumul către fereastră, fiind un pic

limitat vizual, dai cu piciorul de toate scaunele, colţurile şi caloriferele existente. Suspinând, şontâc–şontâc, ajungi până la urmă la fereastră.

În geam paharul cu pepsi străluceşte magic în soarele blând care, dragul de el, a reuşit să-l topească. Iei tremurând de poftă paharul şi-l sorbi cu un gâlgâit zgomotos dintr-o singură înghiţitură. Ah, ce senzaţie, pepsiul rece atingându-te prin cele mai intime locuri ale gurii, mângâindu-te tandru pe papile, frăgezindu-ţi buzele uscate, alunecându-ţi pe gât.

E buuuun, un pic cam acid, dar rece. Un pic mai mult acid şi încă puţin acid şi imediat cel mai acid.

„Acidddddddddddddddddddddddddddd!!!!!! !!!!!!”

Simţi că-ţi ia gura foc şi începi să zbieri ca descreieratul, scuipând furnici în dreapta şi stânga, cu acidul lor formic cu tot. De unde naiba a crescut un muşuroi la tine sub geam şi s-au găsit toţi locatarii lui să-ţi intre în pepsi?

Apare ea, responsabila cu bâzâitul mustrător auzit când ai coborât mahmur din pat. Ce vede ea în momentul acela? Păi, te vede pe tine, cu bornăul umflat ca la circ şi vată fâlfâind în nări, c-un ochi vânăt şi-un picior julit în trei locuri, sărind în sus prin bucătărie, scuipând furnici roşii pe toţi pereţii.

Ca de fiecare dată, femeia ştie exact ce să spună când te vede suferind:

– Tati, îmi pui şi mie un păhăruţ de pepsi?

Baladă – gen muzical deosebit de apreciat de către rafinatele gazele, mai ales dacă este executat de un pletos cleios, în pantaloni de piele de preferinţă rupţi în cur, semnul unei profunzimi sentimentale incredibile;

Balenă – orice altă gingaşă prezenţă feminină mai grasă decât ea;

Balerină – fiecare femeie, indiferent cât de necoordonată sau aritmică ar fi, crede cu convingere că ar fi putut fi balerină, asta chiar dacă multe dintre ele arată de parcă ar fi înghiţit una sau o trupă întreagă;

Balsam – încă una din zecile de leşii parfumate de care te împiedici prin baie, încercând să-ţi găseşti săpunul. Asta se ocupă de moliciunea, strălucirea şi volumul părului, până când ştiinţa va face posibil transplantul de păr de mâţă;

Bani – obiecte acceptate de femeie pentru desfăşurarea schimburilor de fluide, în locul frumuseţii, inteligenţei, tinereţii, virilităţii şi oricărui alt atribut considerat plăcut la un bărbat;

Batistă – obiect textil pe cale de dispariţie folosit la scăpatul pe jos pentru a atrage atenţia masculilor, pe vremea când femeile nu erau încă destul de emancipate pentru a fâşcâi după bărbaţi;

Băşică – piesă anatomică feminină responsabilă cu opritul maşinii din treizeci în treizeci de kilometri la orice drum lung, scurt, sau mediu;

Bere – fără îndoială cea mai detestată licoare din univers. Nevinovata băutură din hamei şi-a atras ura întregii specii feminine prin efectul eliberator pe care îl are asupra soţilor, cei din urmă ajungând să-şi închipuie, după câteva halbe consumate, că ar putea avea un punct de vedere propriu sau chiar, doamne fereşte, un gram de libertate;

Bibilică – locul unde insistă femeile că li s-ar afla creierul;

Bichon – combinaţie între o pisică persană electrocutată, un iepure pitic şi o mangustă de stepă, ţinută la mare preţ de cele mai stilate reprezentante ale genului feminin, de multe ori în genţi special concepute;

Special concepute ca să te facă să te pişi pe tine când eşti cavaler şi-i deschizi păpuşii uşa, lăsând-o să treacă pe lângă braţul tău întins, că atunci scoate brusc hidoşenia capul din geantă şi se duce naibii orice aer de masculinitate feroce ai fi afişat cuceritor, în timp ce ţipi ca o muiere isterică;

Bicicletă – construcţie metalică pe două roţi de unde fetele încep studiul mersului pe bară;

Bijuterie – singurul amortizor cunoscut omului pentru acustica feminină, funcţionează ireproşabil din vremuri imemoriale, încă de când el îi dădea ei pene din fund de dodo ca să nu-l mai frece la icre că nu petrece destul de mult timp în peşteră cu copilul şi stă prea mult la vânătoare de mamuţi cu băieţii;

Bikini – şnur proptit cu demnitate între fese ce promovează frumuseţea interioară şi inteligenţa feminină peste tot în lume, stârnind avalanşe de reacţii intelectuale de la masculii din împrejurimi;

BMW – marcă ce garantează în specificaţiile produsului frumuseţea, inteligenţa, generozitatea, tandreţea şi virilitatea posesorului său, reuşind să ia povara analizei de pe umerii lor, nerămânându-le de făcut decât să spună da la tot ce doreşte proprietarul maşinii. Din păcate nu toţi ne permitem un bmw nou, iar second hand îşi pierde garanţia respectivă;

Bombă – printre puţinele lucruri, alături de „bărbaţii e porci”, unde există consens într-un grup de femei. Bomba este cea dintre ele care are cel mai mult succes la bărbaţi şi este în totalitate de

vină pentru lipsa de romanţă din viaţa celorlalte, lepra şutindu-le toţi masculii de sub nas;

Bot – botul nu este o parte anatomică, ci o stare a existenţei feminine. Începe cu o uşoară încruntare de sprâncene, continuă cu o lucire lacrimogenă a ochilor şi se finalizează cu un plonjon adânc al buzelor spre bărbie, moment în care ştii că începe iadul. Porcule!

Bou – apelativ folosit cu predilecţie când masculul în discuţie ratează ceva evident (nu a salutat-o pe stradă pe coafeza nevestei, nu a văzut la cine zâmbea prea prietenos soţul Cameliei şi alte chestii din astea care efectiv nu se pot rata) sau dimpotrivă când dă peste ceva evident (vaza de la mă-sa lăsată două secunde chiar la vedere după uşa de la intrare, geanta cu bichonu' lăsată un moment sub scaunul de la birou şi aşa mai departe);

Boxer – mascul, cu nasul uşor turtit în formă de clătită, care ne arată nouă că frumuseţea şi inteligenţa nu sunt neapărat la fel de atrăgătoare ca abilitatea de a da şi încasa pumni în cap. Deosebit de surprinzător pentru întreg genul feminin este cum poate un asemenea exponent al tandreţii să-şi exerseze câteodată croşeele chiar pe parteneră;

Bucătărie – loc unde femeia modernă îşi bea liniştită cafeaua.

Buget – nenorocire care stă în calea fericirii feminine de când s-au inventat banii şi pentru care tu şi numai tu eşti de vină;

Buhă – freză cu care se scoală femeia din somn. Daca îţi ia ceva timp până te dezmeticeşti din somn ai grijă să nu laşi obiecte contondente lângă pat, de exemplu lopeţi, pentru că s-ar putea să reacţionezi instinctiv la arătarea de lângă tine, pocnind-o fix în sconcsul electrocutat din cap.

În unele cazuri, rare ce-i drept, s-ar putea chiar să îţi pară rău;

Burete – material deosebit de util folosit în vechime la spălat vase şi extras apa în exces, iar în prezent, odată cu emanciparea femeii, la mărit ţâţele pentru că altfel bărbatul nu le apreciază personalitatea. Porcule!

Doamne, Dumnezeule

„Să mor, să mor atunci pe loc. Să mă trăsnească Dumnezeu în clipa aia c-o sută de fulgere şi să mă facă cenuşă, să-mi cadă un meteorit în cap, să-mi pocnească inima, să mă ia unul cu luneta prin fereastră, să fi ajuns în guma în care-mi îngheţaseră dinţii un miez de cianură şi să crap odată numa' să nu mai văd. Doamne, să nu mai văd ce am în faţă, să mor, Doamne, că de trăit oricum nu mai pot trăi după asta.

Şi nici nu pot să nu mă uit, nici să mă mişc nu mai pot, e prea mult, Doamne, e prea multă. Încerc să-mi cobor pleoapele, dar parcă mi-s lipite de sprâncene, le-a aruncat retina în sus când s-a dilatat de groază şi-au rămas acolo. Doamne, da' mare e!

Aşa se întoarce orice om spre Dumnezeu când e pus faţă în faţă cu ceva ce nu poate să înţeleagă, iar creatura la care mă uitam paralizat era mult peste limitele mele de-nţelegere şi nici măcar n-o vedeam pe toată, că eram numai la doi metri de ea.

Era mare huiduma, incredibil de mare, era mare la nivel planetar, un munte de şunci revărsate, slănini şi cărni trântite una peste alta ca la un frankenstein făcut în abator. Creierul încerca în zadar să o cuprindă pe toată şi să o califice în ceva, ceva posibil, dar se-nvârtea în cerc şi eu nu-mi puteam închide ochii şi să mă mişc, să fug, Doamne, să fug nu puteam.

Lângă creatură o gâză zbura pe loc, o vedeam cum dă din aripi disperată şi totuşi rămâne la punct

fix, suspendată în aer la câteva palme de arătare. O văd, parcă în slow motion, cum oboseşte şi scade turaţia zborului, pierde teren, ceva o trage înapoi, mai face un efort şi dă încă o dată disperată din aripile alea mici şi străvezii, dar nu mai poate, e trasă îndărăt şi dispare în pielea monstrului ca un puf de păpădie aruncat în soare, la propriu în soare. Namila era atât de mare c-avea gravitaţie, biata muscă a zburat prea aproape, ca Icar.

Mare e ca şi cum ai spune despre lavă că e un pic călduţă, despre melci că nu sunt chiar cei mai rapizi de pe planetă şi despre Caracal că e puţin diferit. Mare e ca şi cum ai spune despre mine că nu-s chiar cea mai proastă măslină din borcan. Imensă, uriaşă, gigantică, colosală, infinită şi goală.

Goală, Doamne, goală puşcă. Şi eu nu puteam să-nchid ochii şi vedeam tot, tot, Doamne, tot. Şi mi se întipărea pe creier fiecare detaliu, deşi detaliile erau cât roata de autobuz.

Şi ea se uită la mine. Cu faţa cât un ogor şi ochii crăpaţi de furie mă fixa insistent şi şocul începea să se transforme în groază, dacă mă mănâncă? Mă putea sorbi dintr-un suflu cum făceam eu cu tăiţeii din ciorbă, numai să fi pleoscăit odată din buze şi nu mai rămânea nimic din mine. Chiar dacă m-aş fi putut mişca aş fi rămas pe loc de frică să nu provoc atacul, ca la urs, deşi ursul s-ar fi căcat pe el în faţă cu aşa ceva, Doamne, ce s-ar mai fi căcat pe el.

Dacă minunea ar fi mers pe o plajă din aia sălbatică cum vedem pe Discovery, plină cu morse, unde se bat masculii de trei tone pentru haremul cel mai apetisant, morsoii şi-ar băga picioarele şi-ar pleca la dracu-n praznic gândindu-se că nu au nici cea mai mică şansă de babardit cu-aşa concurentă.

Asta, după ce s-ar căca pe ei şi pe femele şi pe pui, că e aglomeraţie mare pe o plajă din asta.

Dacă n-aş fi fost atât de speriat mi-ar fi fost şi milă, la urma urmei creatura nu se va putea bucura niciodată de priveliştea unei plaje cu morse, foci şi pinguini drăguţei, că imediat ce-ar apărea s-ar face ăia de tot… şi nici în mare n-ar putea să intre c-ar dispare Veneţia de pe hartă.

Da' nu mi-era milă deloc că eram terminat de groază. Nu mă puteam gândi decât că-şi aruncă lighioana sânii după mine şi mă trage cu ei spre gura aia cu dinţii cât lopeţile, ca o caracatiţă din Jules Verne. Până şi sfârcurile ei aveau sâni, câte doi pe sfârc şi-i atingeau degetele de la picioare, avea sânii mai lungi ca o anacondă.

Nu ştiu dacă atunci a început să urle sau abia în clipa aia mi-au revenit simţurile, dar urechile niciunui om nu erau făcute pentru aşa ceva. Parcă mugea Pământul însuşi, parcă se crăpau munţii, parcă năştea mama lui Godzila aşa de tare răgea creatura.

Ştiam că tigrul arunca un urlet înfricoşător exact în momentul atacului ca să-şi îngheţe prada aşa că m-am pregătit să parez ţâţele ucigaşe. N-aveam prea multe şanse, dar măcar urma să mor luptând, ca un bărbat, deşi ucis de ţâţe nu pare la prima vedere deosebit de masculin, în condiţiile date era ca şi cum m-ar fi biruit armata spartană.

Când mă şi vedeam strivit ca un gândac, namila se roteşte brusc şi se depărtează mai rapid decât mă aşteptam, dar nu îndeajuns de iute cât să nu văd cum cele două buci nemărginite, protejate de un strat compact de puf roşiatic în partea superioară, se blochează în intrarea de la baie.

N-apucasem să mă întreb cum ajunsese huiduma înăuntru şi sunt sigur c-aş fi pierdut multe nopţi căutând o explicaţie. Probabil m-aş fi oprit la teleportare pentru că n-o vedeam încăpând pe nicio uşă, fereastră, trapă, poartă de dimensiunile celor din apartament, de fapt n-o vedeam încăpând nici pe-o uşă de hambar ca să fiu sincer.

După cum vedeam chiar cu ochii mei, creatura avea abilitatea de a se comprima ceva de speriat, cam ca mâţa prin gard aşa, doar posteriorul o mai încurca cât de cât, lucru observat cu aceeaşi ochi când bucile infinite, acoperite cu pufuşor roşcat, au rămas blocate în cadrul uşii de la baie. Am văzut cum se încordează titanic, mai ales cea dreapta şi cum, cu o pârâială grozavă şi un trosnet adânc pereţii se dau la o parte cât să le facă loc."

„Hai, bă, că nu e chiar aşa de mare! Ce eşti dobitoc?" se stropşi Geo la mine, roşu până în vârful urechilor.

Când începusem să povestesc ce creatură văzusem în dimineaţa aia, în pub se lăsase liniştea, iar bartenderul dăduse muzica la minim. Acum toţi se ţineau de burtă pe sub mese, crăpând de râs, în frunte cu gaşca de la masa mea. Aceeaşi gaşca care auzea, cu vreo trei săptămâni în urmă, în acelaşi bar, ce bunăciune îşi găsise Geo la sală şi cum avea ea toate calităţile dorite vreodată la o femeie.

„Bă, Geo, ce naiba făcea aia la sală, au angajat-o pe post de fundaţie?"

Ăsta se albise la faţă de nervi în timp ce deja vreo doi îmi făceau semn s-o termin că îi doare stomacul. Se crăpa de râs, se rupeau scaune sub icnelile necontrolate ale clienţilor, numai Geo era prost dispus.

„Adevărul e că ai zis tu bine, sâni ca ăia n-am văzut în viaţa vieţii mele, dacă le dă drumu' fac eclipsă totală"

Geo se ridică în picioare printre grohăiturile şi hăhăiturile celorlalţi, îmi aruncă o privire încărcată de semnificaţie şi dă să plece.

„Stai mă unde pleci că, că tre' s-ajungă"

„Cine s-ajungă?"

„Cum cine, mă, păi noi despre ce vorbim acuma? Fulg de nea, prietena ta, top modelu"

Văzând că Geo se uită prost la mine, i-am explicat pe îndelete cum, după ce domnişoara şi-a trântit o foaie de cort peste ea şi a ieşit din baie, mi-am cerut scuze de un milion de ori şi i-am povestit cum noi ăştia din gaşcă avem toţi cheile ălorlalţi şi dacă nu răspunde nimeni la uşă se întâmplă de multe ori să ne invităm singuri înăuntru şi cum mi-am exprimat încă o dată nespusa părere de rău, deosebit de reală, că am surprins-o după ce ieşise de la duş.

De parcă ar putea păcăli pe cineva că încape în cabina de duş. Apoi, ca să mă revanşez, am invitat-o pe seară la pub, să o cunoască toată gaşca că prea a ţinut-o Geo secretă.

„Ce-ai făcut, mă?”

N-am mai apucat să îi răspund că luminile au început să fileze şi mesele să alunece încet spre intrare. Uşa s-a deschis lin şi ea a plutit înăuntru. În afară de mine şi de Geo fiecare suflet din pub, la unison, a şoptit tremurat:

„Doamne, Dumnezeule” c-aşa se întoarce orice om spre Dumnezeu când e pus faţă în faţă cu ceva ce nu poate să înţeleagă.

Calcul – operaţie aritmetică deosebit de complexă prin care banii tăi devin banii ei;

Camuflaj – una dintre cele mai mari gafe ale zoologiei moderne este să considere cameleonul drept specia de referinţă în domeniul camuflajului, când pentru noi, bărbaţii mai puţin cufundaţi în studii ştiinţifice, este clar că femeia ia podiumul.

Tehnica de camuflare într-o fiinţă angelică, iubitoare, tandră, suplă şi focoasă pe care femeia o foloseşte înainte de nuntă este neîntrecută în lumea animalelor;

Capră – sursă de inspiraţie pentru comportamentul femeii în dormitor şi în afara lui;

Card – instrument ce îndreaptă o mare nedreptate istorică făcută femeilor care trebuiau să se oprească din cumpărat dacă banii se terminau;

Călugăriţă – specie feminină fără absolut niciun farmec, însă cu nişte uniforme paradoxal de des folosite în filmele deochiate;

Ceartă – colecţie de zbierete, urle, lacrimi, ţipete şi farfurii sparte prin care ea îşi exprimă deosebit de elocvent dezaprobarea când el îndrăzneşte să-şi cumpere ceva pentru sufleţelul lui: o placă video, amortizoare la maşină, o minge sau orice altceva care nu e aurit sau rochie de seară;

Ceas – obiect delicat, de multe ori o adevărată operă de artă şi, de şi mai multe ori scump cu draci, care îi spune femeii cât de mult a întârziat;

Celulită – depresie cu aspect de coajă de portocală;

Cheie – faptul că în antichitate cheile erau cât antebraţul unui bărbat bine făcut a fost pus mult timp pe baza lipsei de tehnologie, abia mult mai târziu s-a înţeles de fapt că mărimea cheilor le făcea mult mai uşor de găsit după ce stăpâna casei le rătăcea prin cămară, beci sau orice altă încăpere

cât mai depărtată de uşă care se deschidea cu cheia respectivă.

Chimie – acel ceva inexplicabil care o face pe ea atrasă de el şi umedă prin toate colţurile şi care se termină odată cu banii lui.

Chiromanţie – rudă apropiată a astrologiei, în care o hoaşcă cu batic roşu îi spune ei câţi bărbaţi va nenoroci, câţi plozi va zămisli şi câţi ani va face umbră pământului şi toate astea numai după o privire aruncată în palma gingaşei fiinţe;

Chitară – bucată de lemn cu corzi folosite la zdrăngănit cu proprietatea specială de a atrage în cerc toate mititelele de pe o rază de jumate de kilometru, dându-le impresia că trei zdrăngăneli la colţul blocului reprezintă un act cultural maiestuos pentru care artistul merită recompensat în natură;

Cicatrice – semn de bărbăţie abundentă pe pielea masculului după care femeile sunt înnebunite, fapt ce a dus la o foarte interesantă eroare statistică şi anume dispariţia completă a accidentelor casnice.

Absolut orice zgârietură e câştigată în urma unei bătălii cu o duzină de ninja, cinci bodigarzi şi şaptesprezece mercenari indonezieni astfel încât valoarea de atracţie a cicatricei devine maximă.

Ciclu – când femeile devin creaturi monstruoase foarte asemănătoare cu nişte vampiri inversaţi, în rest fiind de obicei asemănătoare cu vampirii normali;

Cinci minute – interval de timp între una şi trei ore folosit la aranjarea părului, pensarea sprâncenelor, datul cu rimel, creionarea buzelor rujate, aranjatul în oglindă şi expresie folosită cu predilecţie de ea când tu te grăbeşti la o întâlnire cu oră fixă, pe care ai fost destul de tăntălău să o divulgi.

Ciocănitoare – varietate feminină cu ciocul deosebit de dur, adaptat pentru a sparge şi cele mai

rezistente timpane şi a extrage prin ciocănituri executate într-un ritm infernal cele mai ascunse gânduri.

Poţi recunoaşte nenorocitul care s-a procopsit cu aşa ceva pe lângă casă după felul cum îi fug ochii dreapta-stânga ca la nevăstuică şi după abilitatea extraordinară de a-şi plia urechile înspre în faţă, lipindu-le de tâmple;

Ciocolată – aliment miraculos ce răspunde la toate problemele feminine, o bucăţică pentru chestii uşurele (zi grea la serviciu, iubitul nu răspunde la telefon) şi o găleată pentru chestii grele (sunt atât de grasă că nu se uită nici naiba la mine);

Coafor – loc de întâlnire şi discuţii filozofice, compus în mod obligatoriu dintr-un salon prevăzut cu căşti de uscat părul, cu duşuri la scaun pentru spălare, cu un miros înţepător de parfum şi cu minim doi bărbaţi care folosesc des expresii de genul „ce faci, fată”, „vai, dar ce bine îţi stă azi”, „mergem diseară la balet?” şi care merg cu paşi mici, mici, mici, şi aproape pe vârfuri.

Acolo îşi petrec ele câteva ore în cea mai mare taină, punând la punct modalităţi de a-şi otrăvi sau falimenta consorţii, în timp ce bărbaţii mai sus amintiţi le caută prin cap, dându-le sugestii de freze absurde.

Coardă – femeie care se-ntinde şi zbârnâie cu oricine;

Coastă – cine ar fi ştiut că un simplu os o să ne aducă atâtea nenorociri pe cap?

Coc – stil de aranjare a părului prin care capul femeii se pregăteşte pentru venirea berzelor, ba chiar unele ar putea găzdui mai mult de o pereche. Încă nu se ştie dacă folosirea cocului este semnalul că ea este gata pentru copii sau e o conştientă alegere estetică;

Cocoş – ăla de conduce treburile într-o casă, cum ar veni găina;

Compliment – înşiruire de cuvinte total necorespunzătoare realităţii cu un efect de cric asupra membrelor inferioare feminine: cu cât sunt mai departe de realitate cu atât picioarele se ridică mai repede.

Concluzie – partea finală a discuţiei la care se ajunge după un schimb politicos de idei şi argumente, adică „e vina ta" şi, bineînţeles, „porcule!";

Conservă – cutie metalică de mici dimensiuni ce conţine cina bărbatului însurat cu o femeie modernă.

Covor – obiect aparent inofensiv, blând-mângâietor de tălpi, care se preschimbă într-o bestie fioroasă în preajma sărbătorilor. Atunci se naşte un monstru textil, cu catralioane de fire şi tone de praf, pe care obiectul soţ trebuie să le cureţe folosind un fel de paletă numită bătător.

Numele îi vine din motive evidente, această unealtă fiind la fel de avansată tehnologic ca bâta ciobanului, având acelaşi mod de folosire, adică aplicarea unei bătăi crunte şi prelungite nenorocitului de covor.

Obiectul soţ stă o zi întreagă afară, lovind cu sete, acoperit într-un nor de praf, până face bătături şi îi sângerează urechile. Nimic nu aduce mai multă satisfacţie soţiei, bucuria de pe chipul femeii când se uită la această operaţiune fiind mult superioară celei surprinse în privirea ei când urmăreşte trei vlăjgani la bustul gol bând cola;

Curăţenie – una din obsesiile cele mai violente ale femeii cu repercusiuni grave asupra psihicului masculin. După atacuri verbale ucigătoare despre cum îţi arunci şosetele aburinde pe unde nu e cazul, despre cum nu strângi niciodată după tine şi alte nimicuri de astea, vine

consecinţa cea mai dureroasă a acestui procedeu: orice lucru de care ai cât de cât nevoie să îţi fie la îndemână dispare cu desăvârşire şi trebuie s-aduci câinele de vânătoare al vecinului pentru a-l găsi, evident ea neştiind nici pentru o clipă unde l-a pus când a făcut ordine.

La cină

Mă uitasem la Raymond Blanc două zile şi două nopţi non-stop, aveam ochii crăpaţi şi ieşiţi din orbite de la atâta informaţie, dar mă simţeam pregătit. Cu atitudinea asta am ieşit triumfător din casă când abia se crăpase de ziuă şi am luat-o spre piaţă, în căutare de ingrediente de cea mai bună calitate pentru prima cină pe care o pregăteam vreodată. Romantică, bineînţeles.

Peste două ore m-am întors trăgând doi saci imenşi după mine, plini cu toate buruienile pe care gospodinele mi le băgaseră pe gât, cu vreo doi peştalani mari cât braţul şi mai mulţi mici, c-un picior de viţel şi juma' de pulpă de porc, trei găini jumulite şi două tone de legume, plus două sacoşe cu fineţuri. Mi-am zis să am de rezervă în caz că nu nimeresc perfecţiunea din prima.

Când am intrat în bucătărie, mai mult mort decât viu, târâind sacii ăia infernali cu ultimele puteri, mi-am spus că peste câţiva zeci de ani gastronomia mondială se va uita înapoi cu adâncă recunoştinţă spre ziua în care eu am început să gătesc.

Ea era cu totul şi cu totul specială, altfel nu m-aş fi uitat la Raymond Blanc două zile şi două nopţi, nu m-aş fi dus în piaţa aia plină de femei groase care-ţi îndeasă cu forţa chestii în sacoşe, nu aş fi luat urâţeniile alea de peşti mici şi buboşi şi nici într-un caz nu aş fi cărat un vagon de ingrediente doi kilometri până acasă, dar era.

Cum primul sac, aşa cum era el de greu, hopăia din când în când pe gresia de la bucătărie

băgându-mi în sperieţi porcul de Guineea, am hotărât să încep cu trimiterea în lumea celor drepţi a celor doi peştălani de un metru.

Îl scot pe primul şi i-l arăt lui Jet, să vadă ăsta micu' că n-are de ce să îi fie frică, dar n-apuc să-l apropii prea mult că porcu' se face arc şi ţup direct în botul crapului pe care-l lasă fără jumate de buză. Săracu' avea încă reflexele din cămin când, dacă prindea ceva în afară de lemn, băga repede la burdihan să-i ajungă încă o lună.

Jet Li s-a întors molfăind liniştit la locul lui, în timp ce ditamai peştanul a scos un icnet scurt, a tremurat odată din aripioare şi-a crăpat. A făcut infarct crăpălăul când a văzut flocoşenia portocalie cu patru colţi brici cum îi zboară direct în bot şi-l debuzează.

„La fix, frate, nici nu-i nevoie să-i execut eu. Bravo, Li, hai că ţi-l scot şi pe 'ălălalt"

Extrag de coadă exemplarul secund din tăgârţă şi, când să îl prind bine cu ambele mâini, se flexează prostălanul şi îmi arde un cap în meclă de mă pune în fund. Ştiţi cât cap are un crap chinezesc? Cât toată China!

Îl ţin strâns de coadă, aşa cum eram căzut în fund pe podea, iar namila continuă să-mi aplice bucăţi pe unde-apucă, mai nimerind şi prin mobilă, aşa că bucătăria se transformă rapid într-un câmp de bătaie, cu scaune sărind prin pereţi, verdeţuri zburând peste tot şi eu chinuindu-mă să potolesc dihania.

Enervat de atâta scandal, Jet Li pleacă tacticos, molfăind în continuare la buza decedatului şi mă lasă singur cu fiara, dispărând printr-unul din cotloanele lui secrete. Reuşesc, după ce mă învineţeşte bine pe jumate din corp, să-i fac o priză pe articulaţie şi să-l arunc în chiuvetă. Apuc, după cum mă învăţase mustăciosul de la pescărie, un cuţit de lamă şi îi frig una între ochi împieliţatului cu mânerul, de să-i ajungă.

Nici n-a clipit, în schimb cuţitul mi-a sărit din mână şi s-a-nfipt în tavan de nu se mai vedea niciun milimetru din lamă, aşa de tare s-a respins din scăfârlia chinezului. Scot repede bătătorul de şniţele, c-aveam numai experienţe plăcute cu el, îmi adun toate puterile, şi-i proptesc în frunte o clătită, de-aud lemnul pârâind şi simt cum se curbează chiuveta. Peştele n-are nici pe dracu.

Trecuse peste o oră şi eu nici nu începusem să gătesc, plus că arătam de parcă mă prinsese galeria rapidului pe stradă cu fular roşu la gât. Chiar mă enervasem.

„Băi bolditule, tu faci figuri cu mine?" îi zic şi-l iau hotărât de urechi de-a-nţeles până şi chinezul că se terminase cu joaca. Pac, îl proptesc la intrarea în baie, pe metalul unde se-nchide zăvorul şi când îi închid două uşi rapide peste cap, de tremură toată casa, rezolv în sfârşit problema.

Aia mici se stinseseră între timp, asfixiaţi de rădăcina de hrean. Peşti mai urâţi nu văzusem în viaţa mea, dacă nu s-ar fi jurat omul pe viaţa lui că-s pe bune, aş fi zis c-a dat nişte broaşte râioase la menghină de-au ieşit bulbucaţii respectivi. Guvizi le zice.

M-apuc rapid să curăţ peştii şi să-i pun la sare, să aibă timp să-şi tragă cât vor, dar dau imediat peste o mică problemă. Aveau guvizii ăştia un maţ, care pleca din gât şi se termina în coadă, de care nu puteai să scapi nicicum. Era atât de tare, elastic şi alunecos că nu mergea nici rupt, nici tăiat, nici scos, nici nimic ceea ce, semn al unui bucătar magistral, m-a condus spre improvizaţie. Am renunţat să mă chinui şi am îndesat maţul prin gât în capul guvizilor, care cap era doar de decor şi nu urma să fie consumat.

După aia am trecut în viteza a cincea şi-am început să tai zarzavaturi, să călesc ceapă, să fierb cartofi, să bat albuşuri, să-ncing cuptoare, să

marinez cărnuri, să fac sosuri, într-un cuvânt să bucătăresc cât un *chef* şi cinci asistenţi împreună.

Spre seară, cu o oră înainte să apară mititica, am închis ultimul ochi. Pe lângă faţa vânătă şi tumefiată de la peştele ninja, acum eram tăiat în vreo duzină de locuri, inclusiv pe degetul mare de la picior, nu mai aveam piele pe cotul stâng că-mi rămăsese pe marginea cuptorului, indexul şi arătătorul de la dreapta erau mai fierte decât friptura şi colac peste pupăză, aveam şi-o ureche roşie ca loboda.

Asta o căpătasem încercând să-mi dau seama în ce stadiu e vita bourguignon şi m-a ajutat să învăţ încă o lecţie importantă pentru luminosul meu viitor culinar: nu ajută la nimic să asculţi oala şi cu atât mai mult să te lipeşti de ea când ţi se pare că nu auzi mare lucru.

Pentru desert făcusem un mousse soufle tarte de ciocolată cu mure, zmeură şi merişoare de îţi ploua în gură numa' uitându-te la el, pe care urma să-l servesc în rom jamaican fierbinte. Ca să nu mă-ncurc am aranjat farfuria dinainte, i-am trântit un clopot argintiu pe ea şi am lăsat-o la cald s-o am numa' bună pentru când vine momentul, la urma urmei dulcele urma să-mi sigileze succesul.

Aşez măsuţa în living, că în bucătărie arăta ca după război, plasez strategic nişte lumânări pe partea ei, că eu arătam ca Rocky la finalul filmului, oricare parte şi vroiam să fiu cât mai puţin luminat cu putinţă şi mă pun pe aşteptat.

Ca dovadă că era într-adevăr specială, domnişoara a întârziat numai trei sferturi de oră, practic deloc. Am condus-o prin întuneric la masa uşor luminată, făcând conversaţie inteligentă şi seducătoare ca de obicei şi-am început să-i servesc minunăţiile.

Coşuleţe pufoase umplute cu cremă de brânză de capră, măsline verzi şi rozmarin, piept de pui în sos roşu dulce-acrişor, cubuleţe de porc rumenite

în pastă de busuioc, piure de dovleac cu lapte acru, rondele de vânătă umplute cu file de crap, guvizi prăjiţi în mălai auriu…

„Foarte gustoşi peştii ăştia, dar tare ciudaţi”

„Îs aşa urâţi să nu-i mănânce rechinii, dragă”

„A nu, nu de asta, dar uite ce limbă au, cum se hrănesc cu aşa ceva?”

La cât de terminat eram nici nu observasem că maţul ăla de care nu putusem scăpa şi-l înfipsesem în capul guvizilor se umflase grozav de la prăjit şi le ieşise pe gură.

„Aaaa, dragă, se hrănesc cu plancton, aia nu e o limbă propriu zisă ca să spun aşa, ci un burete care suge şi filtrează microorganismele din apă”

Normal că ochii i s-au umplut imediat şi până la refuz cu admiraţie, nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să ştie atâtea despre guvizi. Am continuat să-i bag pe gât tot ce gătisem plus porţii mici şi dese de vrăjeală spumoasă aşa că, pe măsură ce se apropia desertul, mititica arunca din ce în ce mai des priviri languroase, umezit de buze şi atingeri întâmplătoare.

Visasem la ce avea să urmeze de luni de zile şi aproape nu-mi venea să cred cât de aproape sunt. Am pus desertul la încălzit, fără să-i scot clopotul ca să nu îşi piardă aroma şi între timp i-am servit o bucăţică de vită delicioasă aproape topită în vin roşu.

„Vai, nu mai pot, totul a fost delicios”

„Vorba lui Gogol, prăjitura e ca un primar”

„Cum?”

„Când biserica e plină ochi şi vine primarul, imediat se face loc ca prin minune”

Plasasem strategic şi-un citat aproximativ din Gogol, introducând desertul, de picura domnişoara de încântare. Aduc farfuria prin spatele ei, mă aplec lent peste ea prin partea dreaptă, îi aşez

desertul în faţă şi cu un gest larg de franţuz fandosit ridic clopotul în aer.

Imediat o aroma divină se ridică spre nările-i fremătânde, învăluind-o în miresme de cacao, trestie de zahăr, zmeură proaspătă şi încă cinzeci şi două de minunăţii. Din păcate aroma divină venea sub formă de vapori alcoolici eliberaţi de romul jamaican, ţinuţi sub presiune de deosebitul clopot argintat cumpărat special pentru ocazie de la vecina de jos.

Când miresmele de care vorbeam au ajuns la flacăra delicatei lumânări de pe masă s-a produs o mică reacţie explozivă care a trimis sprâncenele domniţei undeva în cosmos, a bronzat-o cât două luni la mare şi i-a fixat frumuseţea de coamă roşcată la verticală. Fiind în spatele ei, eu am scăpat uşor, arzându-mi doar puţin din nas, din motive uşor de înţeles de către toţi cei care mă cunosc adică, mai precis, toţi cei care îmi ştiu dimensiunea bornăului.

Am luat rapid în braţe domniţa, care arăta acum ca un coşar punk şi-am alergat în bucătărie unde am înfipt-o prompt cu capul în congelator, să i se oprească fruntea din sfârâit. Tot acolo pusesem şi crapul care avusese infarct şi pe care nu-l mai folosisem fiind prea de-ajuns celălalt.

Când a văzut biata fată căpălăul ăla de crap cu gingiile rânjite la ea, din cauza buzei lipsă pe care o halise Jet Li, şi-a ieşit din starea de şoc provocată de explozie şi a început să urle de se crăpa gheaţa din congelator. Simultan s-a petrecut un miracol şi crapul, care se pare că nu era mort, ci doar în comă, s-a trezit sub presiunea ultrasonicelor care-i bubuiau în cap.

Dacă prima oară luase somn la vederea unei flocoşenii de şobolan zburător acum avea în faţă o creatură urlătoare, neagră ca păcura, cu fruntea incandescentă, fără sprâncene şi cu o claie fioroasă de păr roşu. Nicio mirare că bietul peşte a reuşit

performanţa să crape, dacă putem spune aşa, pentru a doua oară.

Am ţinut-o cu mecla-n cuva îngheţată până când am fost sigur că faţa i-a revenit la temperatura normală şi apoi, ca un adevărat gentleman după o întâlnire deosebit de reuşită, am dus-o la spital să verifice dacă s-au produs stricăciuni iremediabile. Slavă Domnului nu era nimic grav, mai mult sperietura şi stratul de bronz superficial.

N-a mai dat niciun semn de viaţă în următoarea lună, lucru până la urmă surprinzător zic eu… chiar nu mi se părea normal ca un mic accident să distrugă impresia fantastică pe care o făcusem în timpul cinei. De asta, păstrând un pic de speranţă, am căutat înnebunit prin casă, zile de-a rândul, să văd dacă-şi uitase ceva.

Aşa înţelesesem eu că fac fetele când o întâlnire reuşită se termină brusc din motive independente de voinţa părţilor, lasă ceva în urmă să aibă motiv să se întoarcă. N-am găsit absolut nimic, la urma urmei o scosesem destul de tulburată din casa, când să mai aibă timp şi stăpânire de sine să uite ceva în urmă?

Când în sfârşit mă împăcasem cu ideea unui eşec total şi cu gândul că fata s-o fi mutat pe alt continent numai să uite de trauma suferită, mă trezesc într-o seară cu ea la uşă.

Îşi revenise aproape complet, în afara unor mici detalii, dar era atât de frumoasă că oricum nu conta.

„Mi-am uitat ceva la tine”

Atât de prins pe picior greşit eram, că am răspuns fix ca prostu’:

„Ce ţi-ai uitat, că am căutat de nebun peste tot şi n-am găsit nimic?”

L-am şi auzit pe Jet Li râzând de după dulapul cu papuci, îmi auzise el multe replici

tâmpe la viaţa lui, dar asta le întrecea pe toate. Ea în schimb zâmbeşte uşor, făcându-se că nu observă porumbelul chel şi penibil ce tocmai îmi ieşise din gură şi spune graţios:

„Sprâncenele”

V-am spus eu că era cu totul şi cu totul specială.

Da – ultimul da pe care-l vei auzi vreodată de la ea este la starea civilă, după care va urma o serie infinită de nu-uri care-ţi vor sfărâma orice dorinţă şi aspiraţie până când îţi vei lua locul în rândul bărbaţilor căsătoriţi veterani, singurele mamifere din univers care pot fi zombi de succes fără să moară;

Delapidare – infracţiune ce constă în sustragerea ilicită de fonduri, pedepsită cu ani grei de puşcărie; adică ce fac nevestele de milenii, fără să se ascundă în vreun fel, scăpând nepedepsite pe motiv că (şi asta ştie orice bărbat, judecător sau nu) căsătoria e deja o închisoare;

Demenţă – stare de graţie în care nu-ţi mai pasă de gura nevestei. Foarte puţini bărbaţi au norocul să ajungă aşa, soţiile ştiind de cele mai multe ori să ne menţină exact la limită;

Democraţie – sistem ce se bazează pe dreptul la opţiune. Într-o căsnicie democraţia este sistemul în care ai opţiunea să vrei exact ce spune nevastă-ta;

Derbi – întrecere sportivă de mare importanţă între două echipe aflate în vârful clasamentului sau, altfel spus, exact ziua când ea are de făcut împreună cu tine ceva mult mai palpitant cum ar fi o vizită la soacră, curăţenie generală, bătut covoare;

Design – diferenţa dintre chestiile pe care ţi le poţi permite, dar ea nu le vrea şi chestiile pe care ea le vrea, dar tu nu ţi le poţi permite. Calicule!

Destin – toate au acelaşi destin scris în stele, în palmă, în cafea, în cărţi de tarot sau în piftie cu castraveţi: anume să se mărite cu un făt-frumos cel mai frumos, deştept cât pentru premiu nobel, bogat cât să poată cumpăra Coasta D'Azur şi viril ca un armăsar de prăsilă, care să le ofere o viaţă de poveste cu iubire, magie, romantism, călătorii, bijuterii şi câte şi mai câte.

Şi te mai miri că îţi spune în fiecare seară că i-ai ruinat viaţa. Porcule!

Detergent – substanţa miraculoasă care reuşeşte să facă albul mai alb, după cum clar reiese din reclamele cu target feminin;

Diamant – nenorocire transparentă scoasă de bărbaţi din măruntaiele pământului fără de care sârma de metal preţios pe care vrei să i-o pui pe deget şi deja te costă ochii din cap, nu are nicio valoare în ochii ei.

Primii muncesc până cad laţi prin mine, iar tu vei munci până-ţi pică părul ca să-l plăteşti, un schimb corect pentru cele câteva zile în care ea îşi va înfige triumfătoare inelul în ochii plini de invidie ai prietenelor.

Dietă – motiv pentru care nici tu nu mai poţi atinge niciun fel de carne, dulce, grăsime, pâine sau produs lactat şi trebuie să rumegi cât e ziua de lungă frunze de bananier, iarbă de canada, urzici de colţul blocului, soia şi alte alimente specifice vacilor.

Stare de nervozitate manifestată printr-o privire flămândă şi prin clănţănitul necontrolat al dinţilor, care dispare doar sub privirea invidioasă a prietenelor când le anunţă triumfătoare „sunt la dietă” şi reapare imediat ce rămâne cu tine. Noroc că nu ţine mult…

Difuzor – dispozitiv născut din dorinţa bărbaţilor de a avea ceva care să acopere vocea nevestei. Încă mai încearcă;

Dilemă – situaţie înfricoşătoare şi fără ieşire pentru o femeie, a cărei rezolvare necesită ajutorul întregului grup de prietene sau, în cel mai rău caz, al tău.

Se manifestă înainte de o ieşire în societate prin variate forme de la „roşu sau negru?”, „rochia asta mă face grasă?” până la eternul „oare ce pantofi merg cu cerceii ăştia?”

Dobândă – când ai uitat să duci gunoiul odată şi auzi despre asta de o sută de ori, când ai uitat o aniversare şi auzi despre asta o viaţă întreagă sau când ai uitat unde ţi-ai pus undiţa ta favorită şi nu mai auzi despre asta niciodată;

Duel – când doi feroci masculi se bat în pumni, săbii sau pistoale pentru onoarea nepătată a unei demoazele. Într-un final câştigătorul află că onoarea respectivei era la fel de nepătată ca blana unui dalmaţian, însă în general e deja prea târziu, ca soţ nu prea mai are voie să zică nimic.

Cum se va uita el în urmă la ziua duelului dorindu-şi să fi pierdut…

Dreapta – noţiune misterioasă stăpânită de foarte puţine femei, iar după o întoarcere rapidă la o sută optzeci de grade, mai de niciuna;

Ecou – fenomen sonic ce apare între urechile femeii de astăzi când soţul încearcă să îi comunice chestiuni legate de bani, mâncare gătită, catralioanele de pantofi ce îndoaie podeaua şi altele asemănătoare;

Economie – atunci când ele mănâncă pâine cu apă ca să-şi ia pantofi cu toc, bretele sclipicioase şi nume imposibile;

Egalitate – când femeile vor să fie privite la fel ca bărbaţii, să aibă aceleaşi slujbe ca bărbaţii, să fie plătite la fel ca bărbaţii, să poată saliva şi sări pe sexul opus la fel ca bărbaţii, în timp ce sunt respectate ca nişte prinţese caste şi inocente, li se deschid uşile cavalereşte, li se duc sacoşele cu cumpărături şi bineînţeles li se vorbeşte politicos şi galant ca fiinţelor gingaşe şi pline de educaţie ce se află;

Egoism – defect major al bărbaţilor, uşor remediabil prin căsătorie când dorinţele lui vor fi sfărâmate în cele mai barbare moduri de dimineaţa până seara.

La femei acest defect este total inexistent, toate dorinţele lor fiind spre binele casei, copilului, al tău, al căsniciei şi al omenirii în general;

Emancipare – ieşirea femeilor din sclavie după milenii de opresiune, imediat după ce s-au terminat mamuţii şi tigrii cu colţi de juma' de metru, războaiele, munca în sălbăticie şi alte astfel de obstacole puse de istorie în calea înfloririi feminine;

Emoţie – stare înălţătoare şi intensă pe care femeile o au cu orice ocazie posibilă, de la o poză cu un pisi mic, un poster cu Brad Pitt, o rochie scumpă în vitrină până la situaţiile înfricoşătoare în care tu îi spui că n-aveţi bani de zgardă cu swarovski pentru Kiki sau că ai vrea să ieşi la fotbal cu băieţii;

Energie – capacitatea unui sistem de a efectua lucru mecanic când trece dintr-o stare în alta.

Cel mai puternic exemplu al fenomenului respectiv, mult peste fuziunea nucleară, este capacitatea unei femei de a efectua lucru mecanic imens din mâini, plămâni, sprâncene, picioare şi mai ales gură, cu prima ocazie în care îţi poate reproşa ceva. Porcule!

Epilare – procedeu barbar de tortură la care nu ar rezista nici tatăl şi nici bunicul lui Rambo şi care demonstrează sadismul desăvârşit al femeii. Dacă e în stare să-şi facă aşa ceva chiar ei, mai are rost să ne-ntrebăm ce e în stare să ne facă nouă?

Ereditate – explicaţia ştiinţifică a faptului groaznic că nevastă-ta va ajunge iremediabil ca soacră-ta;

Eros – cârnatul care-ţi strică viaţa când ţi-e lumea mai dragă, trăgându-ţi o săgeată în dorsală ca să-ţi pierzi minţile după vreo fufiştină care să te joace pe degete, să te facă de râs şi apoi să te lase-n fundu' gol;

Eunuc – specie aproape dispărută, odată singurii bărbaţi trataţi cu prietenie de femei, înlocuiţi acum cu homosexualii, care, în mod cu totul şi cu totul paradoxal pentru că lor nu le lipseşte nimic, formează o specie şi mai puţin ameninţătoare decât primii;

Evaluare – una din multiplele abilităţi speciale ale genului feminin care se remarcă prin obiectivitatea cu care e în general practicată, spre exemplu: pe o scară de la unu la zece viaţa pe care ar merita-o e zece, viaţa pe care i-o oferi tu e fix unu;

Evaporare – fenomen întâlnit în natură la lichide şi în căsnicie la interiorul portofelelor. Mai nou, odată cu dezvoltarea tehnologiei fenomenul a început să se manifeste şi la cărţile de credit.

Evoluţie – bebe mic şi drăguţ – fetiţă dulce, inocentă, cârlionţi – bunăciune focoasă şi de gaşcă, visul oricărui bărbat – monstru sugător de viaţă, sfărâmător de nuci, spărgător de vise şi distrugător de orice înseamnă bucurie în viaţa unui mascul, numit şi soţie;

Omul de fier

Mă întorceam cu prietena la braţ de la o cină cu un cuplu foarte fain, prieteni de-ai ei, binedispus şi vesel aşa cum e orice bărbat care a mâncat, a băut şi după cum se arătau lucrurile o să şi… dar cum mergeam eu aşa relaxat şi fără nicio grijă pe pământ, observ că ea e un pic plouată.

Îmi zic că a început să calculeze caloriile consumate şi se poticnise la amandina pe care era cât pe ce s-o refuze, dar îmi fac totuşi datoria şi o întreb ce are.

„N-am nimic”

Auzindu-i tonul buna dispoziţie mi s-a dizolvat instant, ca o acadea într-o explozie nucleară. Ce naiba oi mai fi făcut de data asta?

„Hai, pui, ce s-a întâmplat?”

„Nimic, dragă, dar puteai să fii şi tu un pic mai…”

Fusesem deschis, vorbăreţ, atent, ironic, manierat, pe o scară de la unu la Sean Connery a şarmului masculin sunt convins că punctasem foarte aproape de moş, ce spanac şi-ar fi putut dori mai mult?

„Mai cum, pui? N-am fost amuzant, inteligent, fermecător şi câte altele pe deasupra?”

„Da ai fost, dar puteai şi tu să fii mai… mai realizat”

Câştigam decent ca scriitor şi fotograf ceea ce, hai să recunoaştem, e o combinaţie mortală, aduce geniul neînţeles şi atât de atractiv al

artistului în aceeaşi cameră cu tipul ok financiar, cum să fii mai realizat de-atât?

Aparent se poate, tipul ălalalt era o scârbă de neurochirug şi cam asta fusese problema serii. Pe lângă ăla părusem un neica-nimeni, na una e să fii artist şi alta e să tai neuroni la micul dejun. Şi cică noi suntem sexul competitiv…

În mod normal aşa o desconsiderare a valorii mele evidente ar fi dus la o rupere imediată a legăturii cu domnişoara, numai că tipa arăta imposibil de bine aşa că am tăcut, înghiţit şi băgat la cap cum ar fi făcut orice bărbat serios. Dar n-am iertat, doamne fereşte, doar m-am făcut.

Trece cam o lună şi se iveşte ocazia perfectă să mă revanşez: ziua uneia dintre colegele ei de muncă, unde se anunţa o petrecere cu ştaif, numai bună pentru un exerciţiu de rebranding. Când ajungem ea arăta ravisant ca întotdeauna, iar eu parcă eram scos din revistă. Aproape că meritam să ni se întindă covorul roşu numai pentru noi.

Mă bărbierisem la lupă să fiu sigur că-s mai neted ca un pui de focă, îmi pârlisem părul din nas cu bricheta să nu scape vreunul mai rebel şi să iasă pe nara tocmai când încerc să fac impresie, îmi fixasem freza cu lipici industrial şi mă băgasem într-un costum italian care mă costase aproape la fel de mult ca rochia ei, eram fără nici urmă de îndoială miez.

Intrăm, pupăm, predăm cadou şi după asta începem să ne învârtim pe-acolo să cunosc şi eu lumea.

Pac primul cuplu. Zâmbesc larg spre ea şi întind o mână fermă spre el care face exact acelaşi lucru, atât de exact încât începem amândoi prezentarea cu „doctor”. Când îl aud mi se înmoaie urechile, dacă se pune ăsta să mă întrebe de ultimul progres în transplantul de măduvă? Adaug repede „docent” şi îl văd şi pe el că răsuflă uşurat; altu’ care făcea rebranding…

Când văd eu că restul joacă în aceeaşi ligă mă hotărăsc să nu las nici urmă de îndoială că a mea şi-a înfipt ghearele în cel mai realizat mascul din încăpere, s-o văd cum se hrăneşte cu invidia celorlalte şi să aştept liniştit recompensele bine meritate.

N-ar fi fost nicio problemă dacă aproape imediat nu m-ar fi lăsat de capul meu ca să discute câteva ore cu colega de birou că doar n-o mai văzuse de atât amar de vreme, o zi. Aşa că s-a apucat băiatu' de conversaţie şi de sorbit pahare în acelaşi timp, că era open bar şi-ar fi fost păcat să jignesc sărbătorita neconsumând.

Şi cum dădeam eu pe gât pahar după pahar îmi dau seama că universul ăsta de cupluri în care fusesem aruncat e plin de personalităţi diferite şi degeaba o dau cu doctor în sus, doctor în jos, dacă aia e cuplată cu un profesor universitar tot n-o să crape de ciudă. Daca vroiam efectul scontat era timpul să schimb planul şi să atac personalizat.

Pac un cuplu în care tipul se împiedica de orice era disponibil pe lângă, săracul, ziceai că-i un flamingo cu parkinson. Aha, tipei sigur îi lipseşte un mascul coordonat şi sigur pe el, a mea e. Mă-ndrept uns spre ei şi mă prezint cu toată naturaleţea „prietenul Ralucăi, pilot".

Apoi conversez câteva minute bune, până când văd ca încep să-i sclipească ochii la tipesă ca lămpile de sudură, despre câtă precizie, reflex şi siguranţă cere fiecare zbor. Rezolvat, next următorii.

Pac un cuplu în care ea era agăţată de braţul unui rafinat cu mâini mai catifelate ca puful de păpădie, cu o pleată linsă şi trei fire de păr strâmbe în barbă. Tre' să fie un pianist, compozitor, simfonel ceva, sigur nu ştie nici să schimbe un bec, nu mai vorbim de butelie. Mă lansez între ei ca inginer de centrală nucleară cu multiple aptitudini tehnice, intelectuale şi manuale şi mai

termin una în câteva minute. Prea uşor frate, next următorii.

Pac un cuplu de lesbiene, a ba nu, ăla-i el. Mă duc mai aproape să fiu sigur şi, într-adevăr, creatura era bărbat deşi emana masculinitate cam cât un tampon. Pieptul în faţă, mers un pic legănat, arte marţiale mixte, prietenul Ralucăi.

Când aude aia de un bărbat care intră în ring şi rupe picioare, sparge capete, face prize la sol şi dă din întoarcere, mai mai să leşine de extaz. Lui nu i-a prea convenit, dar nici acum nu ştiu dacă aşa se uita el ameninţător sau încerca să nu plângă. S-a udat şi asta, next următorii.

Mă mai învârt oleacă şi-mi vine prietena. Mâncăm, dansăm, conversăm, urmăriţi de priviri încărcate de invidie şi simt cum i se umflă pipota în ea ca la crocodil, caut un cuvânt care să-mi descrie prestaţia, dar nu-l găsesc, genial e mult prea puţin.

Vine şi momentul în care ne hotărâm retragerea, mai ales că abia se abţinea să nu sară pe mine şi-o luăm spre ieşire unde deja se adunaseră câteva dintre cuplurile cu care mă conversasem singurel. Când să ne facem ieşirea triumfătoare se-apucă tuta cu prietenul sfrijit să-mi ureze noroc în următoarea luptă.

În treizeci de secunde deja îşi comparaseră notiţele şi toţi se uitau întrebător la mine, în afară de Ralu care îmi înfipsese unghiile în braţ şi fixa cu o privire îngrozită uşa. Pentru fiecare fusesem doctor în ştiinţe, inginer nuclear, zburător şi bătăuş de mare clasă, acum eram toate odată şi creieraşii îmi fierbeau căutând răspunsul la privirile aţintite asupra mea.

Agăţ un pahar de pe margine, îl dau hotărât peste cap şi apoi îl trântesc apăsat pe tavă:

„M-aţi prins, sunt Ironman”

Linişte mormântală şi ochi mari mari de jur împrejur.

„Dragă, să mergem” şi ies triumfător, într-un ropot de aplauze, cu Ralu de braţ.

A doua zi eram din nou singur. Probabil nu a putut duce atâta responsabilitate.

Faianţă/gresie – plăcile iadului vin în tot felul de dimensiuni şi culori şi, indiferent cât de mare şi complexă e construcţia, îţi vor mânca sufletul infinit mai mult decât orice altceva din simplul motiv că le alege nevasta… întotdeauna le alege nevasta;

Familie – celula de bază a societăţii şi locul unde bărbatul înţelege în sfârşit frumuseţea vieţii. Din păcate e prea târziu că e deja căsătorit;

Fantezie – cele feminine rămân constante de-a lungul vieţii şi conţin flăcăi chipeşi călare sau pe jos, romantisme, bijuterii, flori, steluţe, curcubee, unicorni şi alte alea de aceeaşi natură, pe care noi bărbaţii le putem admira în toată splendoarea când ele ţin cu tot dinadinsul să ne uităm împreună la un film bun;

Cele masculine încep cam la fel, cu amazoane călare sau pe jos, romantisme înfocate, săbii, arcuri, tigri, chestiile obişnuite, dar se schimbă după căsătorie în lucruri mult mai greu de realizat, un pescuit altundeva decât în cada de la baie, o zi de linişte sau doamne-ajută o bere cu băieţii;

Far – grozăvie groaznică în jargonul feminin, desemnează un coş monstruos apărut pe fruntea afroditei în cauză, exact înainte de un eveniment social de neratat. Transformă prinţesa într-un monstru isteric cu o poftă nebună de fond de ten;

Farfurie – obiect de faianţă, porţelan sau sticlă în general rotund, folosit de către nevastă la sublinierea unor aspecte importante dintr-o discuţie conjugală prin aruncare, trântire şi spargere.

Primul pilot care a văzut un obiect zburător neidentificat se certase cu nevasta în aceeaşi seară aşa că termenul de farfurie zburătoare i-a venit foarte natural pe limbă şi uite-aşa au ajuns nişte maşinării de zbor uimitoare tehnologic să fie numite după un banal obiect casnic;

Farmacie – varianta modernă a peşterii vrăjitoarei unde gagicile medievale se duceau să bea supă de cozi de lilieci şi păr de omidă ca să li se îndrepte dinţii.

Deşi designul e mai atrăgător şi cozile de lilieci şi-au pierdut potenţa, multe din leacurile de pe raft au aceleaşi puteri tămăduitoare miraculoase, dintre ele ceaiurile de slăbit, alifiile anticelulită şi prafurile de frumuseţe fiind cele mai populare;

Faţă – porţiunea feminină de deasupra gâtului la care femeile ţin cu tot dinadinsul şi uneori cu multă indignare să ne uităm când poartă un decolteu prin care li se vede şi buricul;

Fazan – cel mai fleţ sâmbure din portocală, adică pămpălăul pe care ea îl cheamă să îi rezolve unele trebuşoare; instalat windows, schimbat cauciucuri, mutat mobila şi aşa mai departe, fiind sigură că timpul petrecut muncind pentru ea este o recompensă mai mult decât suficientă şi nu e nevoie să îi mai ofere şi altceva;

Fân – ierbăraia de pe câmp strânsă şi uscată care combinată cu un ţăran tânăr şi bine definit dezvoltă o forţă gravitaţională extrem de puternică, de neînvins practic pentru o puzderie de femei rafinate;

Fecioară – raritate din ce în ce mai greu de găsit pe Pământ, dar prezentă în abundenţă în raiul musulman;

Feminism – atunci când femeile cred că sunt bărbaţi;

Feng shui – când credeai c-ai auzit toate motivele de aruncat bani pe fereastră a apărut feng shui-ul, o binecuvântare bine deghizată sub forma unor chestii hidoase care trebuie plasate în hol spre răsărit, în dormitor spre apus, în bucătărie spre China şi aşa mai departe.

Ea va face chestia asta cu deosebit entuziasm observând chiar de a doua zi o enormă transformare în atmosfera casei, devenită prin minune un fel de Eden în miniatură. Apoi, când tu vei bodogăni că te sperie/ încurcă hidoşeniile respective, îţi va spune cu nonşalanţă că eşti non feng shui şi strici tot chi-ul.

Fildeş – responsabil cu prima manifestare a materialismului feminin şi a bravadei masculine.

Cum au văzut cromagnonii că fetili se lipesc mai repede de bărbatul care le dă ăi mai frumoşi dinţi de şopârlă să-i atârne de urechi, cum s-au apucat de fugărit mamuţi.

Imediat după s-a înregistrat o scădere apreciabilă a productivităţii cromagnoanelor la spălat, gătit şi cules, urmată de o creştere la fel de apreciabilă a dimensiunilor urechii.

Masculii, văzând ce urecheane au făcut muierile de la purtatul colţilor de mamut şi mai ales fiindu-le frică să nu-şi ia mititele zborul cu clăpăugele din dotare, au pus piciorul în prag şi mâna pe bâtă. Aşa au apărut poşetele de damă.

Da, de aia sunt aşa de mari şi azi, din tradiţie, să poată încape un colţ de mamut înăuntru, că cine ştie când e nevoie;

Firewall – sistem de protecţie feminină ce se activează în prezenţa oricărui bărbat ce o tratează cu respect, o ascultă, o ajută, o adoră. Golanii trec prin el ca prin brânză;

Floare – plantă care vine în două forme:

a) cea scumpă ca ochii din cap pe care o iei de la florărie şi i-o duci ei ca dovadă de preţuire, dragoste şi romanţă, ca să aibă ce arunca după trei zile. Să nu iei varianta asta la fiecare aniversare, zi specială, sau pur şi simplu aşa din când în când pentru că merită, e ca şi cum ai sta la poarta iadului şi ai da cu pietricele să vezi când îţi răspunde careva.

b) cea scumpă ca ochii din cap pe care ea o ia tot de la florărie, însă din păcate nu o mai aruncă, pen' că vine într-un borcan hidos şi greu, plin de pământ, pe care îl vei căra în braţe vreo juma de oră până se hotărăşte unde să îl pună.

Va alege în final ori locul în care vei da peste el dimineaţa, adormit în drum spre baie sau locul unde îţi va sări în ochi ca un curcan degerat lipit de lustră. Dacă rezişti câţiva ani fără să spui nimic, casa voastră plină de lumină, eleganţă şi spaţiu va arăta ca o secvenţă din Rambo II, partea cu mersul prin junglă.

Fosilă – bărbat, după 10 ani de căsătorie;

Fotbal – când ea se uită cu o faţă acră la televizor şi vede douăzeci şi ceva de puncte alergând după un punct mic mic mic şi rotund;

Fotografie – amintire tipărită din vremea când ea era frumoasă, slabă şi veselă şi tu ai fi dat orice să fii cu ea, folosită în general când vin prietenii în vizită şi nevastă-ta vrea să arate în ce hal ai adus-o. Porcule!

Frate – specie de mascul tânăr cu braţele lungi şi groase, figură de criminal şi înclinaţii sadice peste care trebuie să treci ca să ajungi la sor-sa, sau mai precis în sor-sa.

Probleme de aceeaşi natură o să ai cu varietatea mai vârstnică a speciei, numită tată, de zece ori mai periculoasă şi mai feroce;

Frizură – trei sute de spartani sunt mai puţin înfricoşători decât o femeie căreia nu-i stă bine părul aşa că n-ai ce face şi o trimiţi la ăl mai bun salon posibil unde să-i facă toate cele trebuincioase.

După caz în frizură pot să intre vopsele, balsamuri, creme, bigudiuri, curent electric, lac de mobilă, cozi de cal, pisică sau muiere cu păr, pudră de talc, praf deparazitant, andrele, cleme, agrafe, broşe, diverse substanţe cleioase secretul casei.

La final ea ţi se va prezenta radiind de fericire cu un cuib de şerpi în cap de o să te sperii la fiecare colţ până şi de umbra frezei. Totul e să maschezi frica cu un zâmbet admirativ şi teroarea din ochi să o pui pe baza neţărmuritei ei frumuseţi, altfel şerpii respectivi încep să muşte.

Fufă – varietate de coardă cu părul permanent sau vopsit strident;

De mărţişor

Aveam setată toată aparatura din casă să-mi amintească de momentele speciale, asta pentru că orice creier de mascul feroce are lobul care se ocupă de aniversări foarte mic sau nu îl are deloc, ceea ce nu e o problemă pentru el, dar e de multe ori o problemă pentru ea, ceea ce până la urmă duce tot la o problemă pentru el, ştim toţi circuitul problemei în cuplu.

De asta în dimineaţa aia m-am trezit într-un vacarm de nedescris… telefonul suna insistent şi furtunos boleroul lui Ravel, pc-ul făcea ca toţi dracii pe un ritm compus de cel mai afon IT-ist născut vreodată, agenda Casio se străduia să ţină pasul cu ţiuituri scurte şi ascuţite şi, cel mai vehement, Zorilă urla din toţi plămânii pe care-i avea la el un fel de Ave Maria mult mai puţin suav decât originalul. Da, îmi dresasem ciobănescul meu polonez, primit chiar de la ea, să ţină minte aniversările că oricum avea mult mai dezvoltat lobul cu pricina.

Mă curg adormit din pat şi mă târâi în patru labe, cu Zorilă profitând de situaţie ca să mă spele pe faţă cu limboaia aia cât toate zilele şi băloasă ca un peşte de apă stătută, spre birou să mă dumiresc de ce-am fost trezit ca pentr-un atac nuclear.

Mă uit cu nişte ochi de moluscă prăjită în calendar şi, după ce reuşesc cu greu să focalizez, văd că-i întâi martie. Aşa cum bine ştim noi, bărbaţii, sărbătoarea mărţişorului e unul din numeroasele prilejuri în care ea aşteaptă să-i arăţi că e specială, însă printre cele mai puţin

importante dacă nu chiar cel în care scapi cel mai uşor. O sfoară cu alb şi roşu, poate o flocirică şi te-ai scos, că doar trebuie să păstrezi artileria grea pentru ce vine după o săptămână.

Eu aveam de gând însă să fac exact invers fiindcă, maestru al marketingului şi fin cunoscător al firii feminine cum mă ştiam, eram perfect conştient că aveam multe păcate de spălat. Cu ultimele patru-cinci ocazii fusesem mult sub standarde, ori că uitasem cu desăvârşire şi Zorilă încă nu era dresat, ori că n-avusesem inspiraţie, ori că-mi şuiera vântul prin buzunare.

Cu aşa un cazier era cazul să fac ceva deosebit şi, după umila mea părere de specialist în tot ce am zis mai sus, e mult mai uşor să faci ceva de mare efect când ea se aşteaptă la puţin sau deloc decât să încerci s-o dai pe spate când ea aşteaptă mult sau foarte mult.

De asta sfrijitul întâi martie, cea mai prăpădită ocazie din calendar, era perfect.

„Taci mă, Zorilă, mânca-te-ar puricii că trezeşti tot blocul, gata am înţeles."

Zorilă tace, dar simt că îmi aruncă o privire neîncrezătoare. Zic simt, pentru că ochii lui Zorilă nu se văd de după bretonul stufos, la care ţine foarte mult şi îl aranjează deseori dând cu capul de mobilă.

Azi o să îmi iau revanşa pentru restul de gafe. Mamăăăăă, azi o dau pe spate, o înmărmuresc de uluire, o las fără suflare, o termin cu atâta atenţie oferită, de să nu facă doamne fereşte atac de cord de-atâta copleşire monumentală şi surprinzătoare.

Îmi iau polonezul miţos în lesă şi ies la shopping, unde nu ştiu dacă v-am spus până acum, dar ador să merg, toată chestia cu căutatul ore în şir după nişte prostii total nefolositoare mă fascinează şi îmi modelează viaţa într-un sens cu totul şi cu totul pozitiv.

După ceva plimbare ajung la o tarabă ticsită de sus până jos cu obiectele zilei şi-ncep să analizez ţanţoş marfa omului. Reuşesc să deosebesc în învălmăşeala de mărţişoare unul cu destul de mult bun gust şi dau să pun mâna pe el când Zorilă atacă turbat alt mărţişor, cu o cantitate sesizabil mai mică de bun gust şi care semăna cu o cioară corcită cu un papagal cununaţi de un sconcs, crezând că e o pisică.

Din cauza bretonului amintit mai sus atacul nu a fost deosebit de precis aşa că a dărâmat toată taraba, de-a făcut strada numa' un mărţişor. Am cumpărat, ca un domn ce sunt, absolut toate mărţişoarele care au ajuns pe jos, o sacoşă plină vârf cu oribilitudini rozalii, roşii, albe, păroase, ţipătoare sau nu, ceramice, tradiţionale sau americanizate cu slogane stupide. Nu-i nimic, mi-am zis în barbă, o să le pun pe scări, de la intrare până sus şi când vine ea acasă o să vadă cât de mult m-am chinuit şi o să fie şi mai dată pe spate.

Apoi mă-ndrept agale spre o cofetărie de cel mai lux fel. În faţă îl leg pe Zorilă de un stâlp, mârâindu-i printre dinţi:

„Dacă ai tupeul să faci faţa asta pleoştită după ce ai făcut cu taraba omului, te spânzur acuma de stâlpul ăsta!" şi intru la prăjiturele.

Primul impuls a fost să întreb dacă cele expuse sunt din ceară sau din plastic, aşa de naturale arătau în vitrina subtil luminată, dar m-am abţinut pentru că domnişoara de la tejghea mi-a zâmbit şi lobul ăla, noi, masculii feroce, îl avem foarte dezvoltat, aşa că a ieşit un:

„Vai ce de prăjituri apetisante aveţi aici, îmi recomandaţi ceva romantic?"

Îmi recomandă drăguţa un tort cu căpşuni şi ciocolată cu-atâta pasiune şi discurs de ziceai că e vorba de trei plimbări cu gondola, patru inele de logodnă şi cinci nunţi de aur în blatul ăla. Cumpăr

imediat. Acum am două sacoşe de dat pe spate femeia casei.

Îl dezleg pe Zorilă, care scânceşte c-o uşoară dezaprobare şi mergem să luăm cadoul propriu zis. Ştiu exact ce ar da-o gata: un parfum din ăla mic mic, mic de tot şi scump scump, scump tot de tot. Intru într-un mall câine-prietenos (adică de are un plastic lipit pe uşa de-ţi zice că poţi să intri cu javreta) şi caut un raion de parfumuri.

Găsesc rapid unu cât o hală de carne, de-i zice Sephora, o fi bun n-o fi bun, hai să vedem. Când intru mă buşeşte o armată de arome atât de sălbatice de mă ia cu leşin. Confundându-mi privirea ameţită de asaltul necruţător cu o cerere de asistenţă, se repede în mine o domnişoară drăguţă, slăbuţă, fustiţă, picioruşe, toculeţe, sânişori, cămăşuţă, strungăreaţă.

„Haideţi că vă ajut eu”

N-am fost în stare să-i spun că mă descurc singur, limba mi se înghesuise în spatele gurii încercând cu disperare să-mi acopere nasul pe interior, aşa că mititica s-a apucat să jongleze cu sticluţe, pufăindu-şi de zor mânuţele suflecate şi împingându-mi-le în nări.

Simţeam că nasului mei i-au crescut un milion de nasuri mici şi flămânde care trag toate odată cu nesaţ din norul de parfum ce pluteşte printre rafturi. Un milion de nasuri mici şi flămânde care-mi trimiteau violent miresme în creier, în gură, în gât, în urechi, în inimă, până şi-n … nu mai aveam scăpare, urma să mor.

Să mor stupid, sufocat de parfumuri muiereşti la mall, în faţa unei domnişoare drăguţe, zâmbitoare, în fustiţă scurtă şi cămăşuţă mulată. Ea avea să ţipe, să sară, să cheme alte douăzeci şi două de domnişoare drăguţe şi zâmbitoare, să-mi dea palme, să mă mângâie pe piept şi să îmi facă gură la gură. Iar eu pe podea, înconjurat de peste cinzeci de craci lungi şi fustiţe scurte, să fiu mort

şi să nu mă pot bucura de spectacol. Doamne, ce ţi-am făcut de să mă iei aşa peste picior?

Exact când mi se tăiaseră picioarele şi mă pregăteam să-mi dau ultima suflare simt un miros familiar. Îmi adun toate puterile şi trag în mine aer ca unu scăpat de la înec, mă umplu cu aroma divină care reuşeşte să domine şi să dizolve parfumurile muiereşti şi să-mi salveze viaţa.

Era Zorilă, dragul de el. Asaltat de aceeaşi armată de mirosuri demonice şi lui îi crescuseră un milion de nasuri mici mici şi mai sensibile decât ale mele, genetic vorbind, numai că el, spre deosebire de mine, avea un sistem de apărare. Se pişase o ditamai balta în mijlocul parfumeriei. Niciodată pişatul de ciobănesc polonez nu mirosise aşa de bine şi niciodată nu-mi salvase viata şi nici nu cred că o să se mai întâmple a doua oară.

„Zorilăăăăăăăă, mulţumesc, Zorilăăăăă" fac eu îngenunchiat lângă baltă, cu braţele aruncate în jurul salvatorului. Când văd cât de oripilată se uită la mine domnişoara drăguţă care era cât pe ce să mă omoare, schimb un pic vocabularul:

„Zorilă, nesimţitule, porcule, aşa te-am învăţat eu pe tine??" ce-i drept e drept, nu-l învăţasem eu să se pişe.

Am luat cel mai scump parfum din hală ca să-mi spăl obrazul, mai scump decât dacă-n sticlă ar fi fost aur lichid sau diamante topite sau leacul pentru cancer, mai scump decât toate la un loc. Măcar eram convins c-am s-o dau pe spate, nici nu cred că visase vreodată la un parfum atât de înfiorător de scump şi eram sigur că nenorocenia aia de sticluţă rozie şi complicată o să-mi şteargă păcatele anterioare.

Vine seara şi-o sun pe mobil să ştiu când e pe drum. Fug repede în scara blocului şi împrăştii mărţişoare din alea flocoase peste tot, până sus la etajul doi. Păstrez numai unul, ăla finuţ. Pun tortul pe masă cu lumânările aferente şi mă duc să mai

verific o dată cum e împachetat parfumul. Inima îmi bate cu putere, nici eu nu m-aş fi bănuit de-un romantism atât de profund, darămite ea.

Ridic parfumul să îl verific încă o dată, dar de agitat ce sunt îl scap pe carcasa de la PC, care era oarecum tunată cu nişte găuri care să asigure ventilaţie suplimentară. Pe cât era de scumpă sticluţa aia pe atât era de fragilă. În clipa următoare un fulgeraş mititel m-atinge între sprâncene şi-mi face tot părul disponibil permanent, în unele zone mai creţ chiar decât era.

Cred că nenorocirea aia de parfum mi-a terminat computerul. După ce îmi revin din şoc îmi dau seama că totul e în beznă, probabil săriseră siguranţele scării de la scurt. M-arunc spre uşă să cobor repede jos să le dau drumul. N-apuc c-aud de după uşă o voce suavă:

„Cine naiba e măgarul care a pus chestiile astea pe scări să se împiedice lumea de ele?”

Lumina îşi revine brusc şi ea intră pe uşă exact când Zorilă, care profitase de beznă să se strecoare în bucătărie, mânca şi ultima bucată de tort, cu tot cu lumânare. Ea are un toc rupt şi merge un pic şchiop, eu am obrajii ca cenuşa şi părul vâlvoi, parchetul e plin cu urme de ciocolată şi Zorilă arată ca un topping de cacao, iar peste tot domneşte un miros ascuţit de parfum fin trecut prin 220 volţi curent alternativ.

Pe un ton plângăcios şi dezamăgit:

„Păi bine, tati, aşa mă aştepţi tu de mărţişor?”

G – mit inventat de-a naibii, numai ca să aibă bărbaţii ce orbecăi pe întuneric. Şi, dacă nu ar fi inventat, ar fi tot imposibil de găsit, să încerce ele să găsească un fir de nisip într-o găleata. Legate la ochi. Cu apă în găleată. Cu pulsul la două sute şi o erecţie cât coada de la lopată;

Gabarit – unitate de măsură ce se aplică femeilor care declanşează alarmele auto de pe partea cealaltă a străzii;

Galeră – provocat să găsească cea mai potrivită metaforă pentru căsnicie, vestitul muzician Platon a răspuns după câteva momente de gândire la umbra unui smochin:

„Căsnicia e ca şi cum ai încerca să traversezi deşertul cu o galeră. O galeră împinsă nu de vâsle, ci de linguriţe. De plastic, linguriţele”.

După care vestitul muzician s-a dus la crâşmă să-şi înece amarul stârnit de metaforă. N-a apucat să bea două beri că nevasta l-a şi chemat acasă să bată covorul persan;

Gazelă – prezenţă feminină între 18 şi 22 de ani, picioare lungi, sâni obraznici, buric la vedere, mers sprinten, privire ageră, atitudine plină de sine, tocuri de peste zece, poşetuţă cât un cap de cal de tracţiune, ochelari cât farfuria de supă şi minte cât o linte.

Rudă apropiată a căprioarei, da’ cu ochii mai mici;

Gemeni – o zodie extraordinară ce dă lumii femei frumoase, înţelegătoare şi deştepte, la distanţă de ani lumină faţă de scorpiile produse de celelalte unsprezece zodii. Nevastă-mea e Gemeni şi ştie să citească;

Gheare – varietate de unghii, tratate cu chimicale sau nu, folosite pentru scos ochii în situaţii variate cum ar fi lupta pentru unica poşetă rămasă la reducere sau pentru ultima pereche de pantofi cu fundiţă de pe stoc;

Gheişă – singura meserie din lume exclusiv pentru femei educate;

Gheţar – segment feminin responsabil cu albăstrirea unor părţi foarte dragi ale anatomiei masculine şi care poate fi îndrumat pe drumul plăcerilor carnale numai cu mult alcool sau prin folosirea unui par de dimensiuni responsabile şi neapărat din lemn de esenţă tare, cireşul şi nucul dând rezultate foarte bune.

De multe ori actul respectiv aduce extrem de mult cu necrofilia, mai ales dacă nu o laşi să citească sau să se uite la televizor;

Ginecologie – specializare medicală fascinantă ce deschide larg microuniversul la care visează toţi bărbaţii. Ginecologii se jură pe ce au mai sfânt că nu e nici pe departe atât de fascinant pe cât se crede;

Glandă – organ anatomic sub formă de tub ce secretă în organism o nenorocită de substanţă care te face cât o balenă dacă înfuleci un lighean de mâncare dimineaţa, un porc la prânz, iar gustarea uşoară de la cină e un stol întreg de porumbei;

Graţie – din păcate, odată cu hotărârea feministelor de a rupe orice clişeu legat de cum ar trebui să se poarte o femeie, în frunte cu sloganul ce rezolvă un mister milenar „da! şi femeile trag vânturi", graţia e un fenomen pe cale de dispariţie prezent acum doar la balerine, gheişe şi la nevastă-mea.

Gravidă – toată lumea ştie şi este unanim recunoscut că femeile au o strălucire specială când sunt însărcinate; că viaţa ce creşte în interior ar fi cauza, este însă un crunt neadevăr.

Aura aia de fericire adânc întipărită pe mutră vine de la libertatea de a avea pofte fără să fie vina lor, ci a lu' ăla micu' care are opt centimetri jumate şi habar n-are ce-i cu el. Da, fix ăla micu' vrea fragi cu zahăr în decembrie la două noaptea. Cu

frişcă şi două frunze de mentă. Şi-o vişină. Nu prea acră;

Grădină – întindere de teren verde şi luminoasă de mai mare dragul, pe care ea va tuşi o grămadă de păpuşoi decorativi, buruieni agăţătoare, pitici crăcănaţi, pietre japoneze de pe malul Siretului, până când nu va mai rămâne niciun petec liber.

Abia atunci se cheamă grădină. A nu, nu munceşte ea, ea produce doar verbal şi tu exact invers, taci mâlc şi sari cu banul sau cu brandul. Aşa eşti sigur că dacă iese ceva prost e vina ta;

Grăsime – nenorocita de substanţă pe care o secretă organul de mai sus;

Hal – cuvânt pe care nu îl vei auzi decât în două expresii care marchează culmea reproşului.

Prima se întâmplă când tu ajungi victorios acasă după ce te-ai luptat cu toate gardurile, ai scăpat de stâlpii care te încercuiau la fiecare pas, ai reuşit să-ţi găseşti domiciliul în mijlocul unui cutremur de gradul nouă, ba chiar ai deschis şi uşa singur:

„Uite în ce hal de beat eşti, porcule!”

A doua vine ca o concluzie la vreo trei ore de istericale şi plânsete în care eşti trecut prin tot regnul animal împreună cu mă-ta care te-a făcut:

„Uite în ce hal m-ai adus!”;

Halteră – săracul Sisif s-ar învârti în mormânt cu tot cu bolovan dacă ar vedea catralioanele de bărbaţi moderni care trag de o fiară, în mod repetat, conştient şi de bună voie până leşină.

Asta doar pentru că nimic nu e mai plăcut pentru o doamnă cu standarde înalte decât să se agaţe de un biceps cât un ou de struţ;

Han – unde se duceau haiducii oţeliţi în zeci de bătălii cu orânduirea şi boierimea vremii, ageri

ca şoimii, puternici ca urşii, răi ca lupii, să se plângă de ce vipere au acasă;

Harem – vilan construit pentru o turmă de neveste, separat de domiciliul soţului, fiind ştiut că niciun bărbat din lumea asta nu poate rezista în aceeaşi casă cu mai mult de o soţie;

Hărţuire – când un bărbat urât şi calic face ce ar trebui sa facă un bărbat urât, dar cu bani;

Hârâitoare – jucărie de lemn legată la un capăt de o sfoară, pentru a produce sunete asemănătoare unui zumzăit diabolic sau urlet de animal. Când ai nevastă nu mai ai nevoie nici de hârâitoare, nici de sfoară;

Hermafrodiţi – cele mai norocoase vietăţi ale pământului;

Himeră – monstru mitologic cu chip de femeie care scuipă foc, descris pentru prima oară în cronici de marele poet grec Homar după ce cu o seară înainte ajunsese acasă fără să-i cumpere nevestei telemea de capră după cum primise instrucţiuni clare înainte să plece;

Homo sapiens – omul înţelept;

Homo – omul şi mai înţelept;

Hormon – căcăcios mic mic responsabil cu toate belelele pe care le trag bărbaţii în lumea asta.

El ne aleargă după femei, el le face pe femei să se împiedice, el le transformă în vampiri inversaţi odată pe lună şi aşa mai departe;

Humus – pământ, dacă e să fim ştiinţifici, materie care face pământul fertil. Cum să nu îţi fie drag când ea îţi pune aşa ceva în farfurie anunţându-te că de azi sunteţi vegetarieni?

Arta povestirii

„Am impresia că de o vreme nu mai eşti atent la ce vorbesc eu”

„ ”

„Nesimţitule, tu auzi ce spun?”

„Hă?”

„Aveam impresia că de o vreme nu mai eşti atent deloc la ce vorbesc eu, acum sunt sigură!”

„Puişor, exagerezi, se întâmplă câteodată când sunt foarte concentrat la altceva”

„Daaaa, de fiecare dată când încep să-ţi povestesc cum mi-a mers ziua începi să te uiţi în gol”

M-am trezit eu atunci să-i explic logic ce se întâmplă (doamne, dar tânăr şi naiv mai eram…).

„Pui, se întâmplă să dai foarte multe amănunte inutile şi efectiv nu am puterea să te urmăresc până ajungi la părţile importante”

„Cum adică?”

„Păi hai să o luăm simplu, să spunem că te-ai dus în piaţă să cumperi mere”

„Aşa şi?”

„Şi vii acasă şi îmi povesteşti”

„Aşa”

„Vrei să auzi cum sună?”

„Cum sună ce?”

„Cum sună când povesteşti”

„Da, vreau”

„Puf, puf, să vezi ce mi s-a întâmplat azi!”

Eu îmi ciulesc imediat urechile şi-aştept nerăbdător să aflu uluitoarea întâmplare prin care ai trecut când ai fost să cumperi mere.

– Tati, am mers la piaţa aia organică din centru. Doamne, ce trafic a fost, nu poţi să îţi imaginezi, bară la bară, abia ne mişcam. Mi-au amorţit mâinile pe volan nu alta, cam ca atunci când am fost noi la podul de flori peste Prut şi ai condus tu. Atunci, măi, când am fost cu Bogdan şi cu vară-sa. Vară-sa măi, aia bruneta, slabă rău care a făcut ASE-ul cu Mircea, ştii tu tipul ăla bondoc cu pistrui, care vorbea cu gura deschisă. Ăla, măi, nesuferit care s-a dat la Alina, sora lui Cristi…

Eu îţi fac disperat semn din cap că ştiu despre ce vara lui Bogdan, Mircea, Alina si Cristi e vorba, numai ca să nu mai baţi câmpii pe lângă.

– Aşaaaa… ai văzut că ştii? Ei, ajung în sfârşit la piaţă şi peste cine crezi că dau?

Îmi zic, după ce ton ai, c-ai dat peste cineva extrem de interesant. Încerc să-mi imaginez că la raionul cu mere te-ai speriat de Angelina Jolie călărind un unicorn şi abia aştept să aflu. Tu, încântată de privirea mea nerăbdătoare, continui cu elan.

– Cu Dana, măi, Dana din Focşani! Aia mică, măi, ai văzut-o şi tu o dată la căsătoria civilă a lui Lulu. Mai ştii? Aia îmbrăcată în verde cu cerceii aia drăguţi din aur alb.

– Aaaa, daaa! fac eu când aduci vorba despre cerceii ăia drăguţi, doar să opresc avalanşa de amănunte ce ţi-ar porni din gură dacă nu mi-aş aminti brusc de Dana din Focşani şi cerceii ei.

– Aşaaaa… e măritată şi are şi copilaş. A zis că merge cu mine să ne uităm la mere… Doamne, ce gură poate să aibă fata aia, ca o morişcă, nu poţi să îţi imaginezi… Dar tot e bine că mi-a zis de Paula, chiar mi-era dor de fata aia, cică acum e

contabilă şi o duce super bine, şi-a făcut concediul în Tahiti…

Ei, pui, de aici încolo, următoarele douăzeci de minute trec cu un zumzăit feminin pe fundal, care nu îmi lezează deloc gândurile despre ce mai am de făcut. Pentru că nu mai am loc în urechi de atâtea amănunte despre nimic încât să mai intre şi restul.

Sincer, dragă, cred că e un mecanism de apărare la care toţi bărbaţii ajung la un moment dat. Şi termini triumfal:

– Îţi vine să crezi ce mi s-a putut întâmpla?

– Nu, mami, fantastic ce a putut să ţi se întâmple! spun eu, rămas cu gura căscată în faţa întâmplării despre care nu ştiu nimic. Nu e vina mea, te ascult cât pot, crede-mă…”

„Vai, ce nesimţit eşti! Şi mă rog tu cum ai fi povestit?”

„Ştii cum aseară mi-ai zis să iau mere azi?”

„Da”

„Păi, uite. Am fost azi la piaţă să iau mere, m-am întâlnit cu nişte prieteni vechi şi am mers la o bere.”

„Şi?”

„Şi-atât, scurt şi concis, că asta s-a întâmplat. Uşor de urmărit, nu?”

„Povesteşti ca naiba, nici măcar nu ai zis că ai luat mere”

„Puişor şi zici de mine că nu te-ascult când turui jumate de oră. Eu zic trei cuvinte şi nici la alea nu eşti atentă. M-am întâlnit cu nişte prieteni şi am mers la o bere, nu tocmai ce ţi-am zis? Mere iau mâine”.

Iad – căsnicie care a intrat în faza de maturitate;

Icoană – chestie pe care nevastă-ta ţine cu tot dinadinsul să ţi-o atârne în dublu sau triplu exemplar prin fiecare cameră din casă că şi aşa nu mergi la biserică.

E uimitor cum titanii tehnologiei din ziua de azi nu au reuşit nici să se apropie de nivelul de comunicaţie wireless al icoanei, deşi investesc miliarde în cercetare. Se pare că Apple e în negocieri cu BOR-ul pentru patent şi în curând va scoate pe piaţă aplicaţiile „Te rogi 2.0", „Cred şi pup", „Scuipă tot", „Şi-ai plecat".

Te rogi 2.0 are acoperire aproape totală, oriunde în lume şi chiar în spaţiu, excepţie fac numai bisericile şi curtea lor, din cauza clauzei de concurenţă neloială. Din păcate asta face ca pentru credincioşii români singurul loc unde aplicaţia va funcţiona să fie Marea Neagră, în rest clauza de concurenţă blochează aplicaţia pe orice bucăţică de uscat.

Cred şi pup este o aplicaţie touch ce afişează moaşte de sfânt la alegere pe care le pupi fără să stai la coadă şi să te calci în picioare cu restul creştinilor. Pupul e transmis imediat la moaştele respective pentru 2 euro naţional şi 1 euro în afară, unde sunt taxele mai mici. Dacă vrei un plus de realism poţi să adaugi chiar tu poze la galeria de moaşte însă trebuie neapărat să fie de sfânt altfel aplicaţia le respinge; nu este însă necesar să fie neapărat umane.

Scuipă tot este o aplicaţie ce îţi permite să te spovedeşti aici şi acum, în orice moment al zilei. În funcţie de ce păcate ai avut aplicaţia îţi va oferi o listă de penitenţe pe care trebuie să le parcurgi. Unul din efectele negative ale aplicaţiei va fi tristeţea preoteselor rămase fără multe subiecte de discuţie.

Şi-ai plecat este o aplicaţie de exorcizare rapidă, foarte simplu de folosit în trei paşi. Pasul unu: îndreptat camera iphone-ului spre subiect şi focalizat pe zona sufletului. Pasul doi: apăsat de trei ori tasta 6 şi o singură dată tasta de ştergere, apoi aşteptat două minute până când aplicaţia transmite textul sfânt. Pasul trei: culegeţi subiectul de pe jos şi stropiţi-l cu apă rece. Dacă e mort nu-l mai stropiţi că e degeaba.

Nu folosiţi aplicaţia pe femei că nu are pe ce focaliza. Kit-ul care conţine toate aplicaţiile de mai sus vine instalat sub numele „Pentru sufletul tău";

Impotenţă – Doamne apără şi păzeşte;

Impozit – când statul ia o parte şi nevasta ia restul;

Imunitate – singura absolută, generală şi deplin cunoscută în univers este imunitatea femeii la logică;

Inel – o sârmă circulară cu un bolovan preţios în mijloc pe care papagalul trebuie să îl aleagă destul de scump pentru a sugera cantitatea imensă de iubire pe care i-o poartă adoratei, chiar dacă trebuie să facă rată de douăzeci de ani.

Trebuie să stârnească priviri criminale din partea prietenelor ei, dacă nu o face, vai de capul lui. De altfel dacă posezi un spirit fin de observaţie ai să vezi că în relaţia cu ele cel mai mult te costă găurile, inelul e doar una dintre ele;

Infinit – mai adaugi un „la" în faţa cuvântului şi ai răspunsul complet la câteva întrebări retorice pe care bărbaţii şi le pun de pe vremea când făceau focul cu două beţe.

Cât o să îmi mai scoată ochii pe faza asta? Cât naiba poate să cheltuie pe pantofi? Cât poate să turuie despre absolut nimic?

Inflaţie – străbunicul a cunoscut-o pe străbunica la hora satului, a dansat-o şi i-a dat nişte flori proaspăt culese de pe câmp. Bunicul a scos-o

pe bunica la un suc şi apoi au vorbit ţinându-se de mână ore în şir. Tata a scos-o pe mama la o prăjitură, un teatru şi spre seară i-a dat un buchet de trandafiri. Nici unul dintre ei nu avea maşină în momentul ăla. Îţi imaginezi cam cum s-ar sfârşi azi o invitaţie din asta? Calicule!

Inimă – de departe cel mai nedreptăţit organ din univers, blamat pentru toate durerile sfâşietoare din dragoste şi prostiile colosale pe care le fac îndrăgostiţii. E ca şi cum ai da vina pe pompa de benzină că ai călcat trei babe, o mâţă şi-un pinguin chior pe trecerea de pietoni;

Inteligenţă – capacitatea de a înţelege uşor şi bine, prezentă din plin la majoritatea femeilor, lucru care atestă clar că şi această specie este dotată cu acest miraculos dar al vieţii.

Problema e că uneori, mai întotdeauna, există mici diferenţe între ce înţelege o femeie (uşor şi bine) şi realitatea, la fel cum există mici diferenţe între un pui de raţă şi un dop de plută;

Ironie – formă de umor absolut necunoscută femeilor, pe care încearcă totuşi să o folosească, dar le iese atât de jalnic c-ar face să crape de jenă şi-o scoică tristă.

„Dragule, crezi că sacoşele alea vin singure din maşină?”

„…”

„Dragule, nu m-ai auzit? Crezi că sacoşele alea vin singure de la maşină?”

„Nu ştiu, dragă, le-ai zis la ce apartament să urce?”

„Hai nu fi, eram ironică!”

„Aaaa”

Pac şi-a crăpat scoica tristă;

Înger – dacă e să-ţi descrii nevasta într-un cuvânt când ea e de faţă; dacă nu e de faţă nu-ţi vor ajunge nicio mie;

Îngheţată – sigurul lucru cunoscut omului care poate fi rece ca moartea şi înfricoşător de fierbinte în acelaşi timp, depinde doar de cine îl linge soacră-ta sau studenta de la doi.

La birou

„Ce lift hoţ au ăştia, dom'le, mi-e şi frică s-apăs pe buton să nu ne teleporteze pe lună" se-alintă Gabi cu mâna pe săgeata albăstrie de pe panou. Venisem amândoi să punem la cale un contract de ceva scriitură şi ne îndreptam spre etajul şase, unde erau departamentele cu pricina.

Când am ieşit din lift am rămas amândoi suspendaţi… de jur-împrejur un miliard de corporatiste-n fustiţe office muşuroiau harnic c-un miliard de cămăşuţe albe strânse pe sâni de să le pleznească bumbii şi-un miliard de boticuri rujate lucios fremătând la unison. A trebuit să-i ridic bărbia lui Gabi cu umărul aşa de tare se-nţepenise pe podea.

Şi mirosul era ameţitor, toate parfumurile fine ale planetei pluteau în aer împletite cu arome tari de femelă, erai împărţit între usturimea ochilor şi senzaţia plăcută de fierbinte din zona mediană, nici nu ştiai dacă să-ţi placă sau nu, era ca şi cum s-ar fi băşit un înger.

Ne-am recules noi cât am putut de bine şi-am luat-o spre sala unde aveam treabă. După nici doi paşi primesc un cot scurt în coaste:

„Mă, gagica aia merge în reluare?" îmi face Gabi semn din sprâncene spre un pic mai în faţă.

Eu aprob din cap în timp ce mi se lipesc ochii de cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem în viaţa mea, brunetă cu ochii verzi, înaltă, subţirică, talie de viespe, bust ferm şi generos, picioare până în gât, toată numai curbe perfecte, cu totul, dar

absolut totul acolo unde trebuia să fie şi cât trebuia să fie, de la năsuc până la lobul urechii. Era atât de frumoasă că dilata timpul, de asta Gabi, eu şi probabil orice bărbat, o vedea mergând mereu în reluare.

Intră exagerat de frumoasa fiinţă exact în biroul de lângă sala spre care ne îndreptam, şi eu cât pe ce sa mă iau după ea, noroc de încă un cot scurt în coaste de la Gabi. În sală ne aşteaptă Mihai, cu care mai lucrasem şi două corporatiste, pe care dacă le-aş fi văzut cu câteva minute înainte mi s-ar fi părut fără doar şi poate teribil de atrăgătoare, dar după ce-mi desfătasem ochii cu Ea mă-ntrebam de ce a venit Mihai cu două orci după el.

Se fac rapid şi profesionist prezentările, Gabi e foarte încântat de companie, nicio surpriză că el e de obicei încântat de tot ce are numai două chestii care pleacă din talie şi începem lucrul. Eu nu-mi puteam lua gândul de la Ea nici mort, îi auzeam pe ăştia ca prin burete şi mormăiam de formă câte ceva, să pară că particip şi eu la elanul creativ.

Cum stăteam eu aşa lovit în plex de frumuseţe aud un telefon sunând dincolo de perete şi imediat o voce cristalină răspunde:

„Alo, da? Nu, nici nu se pune problema şi nici nu e cazul să mai suni. Hai, pa!”

Ce monstru trebuie să fi fost la capătul celălalt al undelor de să merite un asemenea răspuns al făpturii divine nici nu puteam să-mi imaginez.

„Mda, era Cătălin, ăla de ieri, nu-ş ce-şi închipuia că mai avem de vorbit”

Da, frate, ce-şi închipuia Cătălin că mai are de vorbit cu aşa o îngerească înfăţişare după ce i-a făcut nesimţitul, bădăranul, porcul.

„Haide, măi, chiar aşa de rău a fost?” se aude altă voce feminină, nu la fel de cristalină.

„Păi stai ca să-ţi zic. Vine la mine cu flori, cu flori şi-atât şi nici măcar nu erau ambalate, îţi dai seama? Flori simple!”

I-o fi cumpărat nişte buruieni ofilite sărăntocul de-a supărat-o în halul ăsta, coate goale, să nu fie în stare să ia o floare proaspătă.

„Apoi m-a condus la maşină. Un renault din ăla cu patru uşi, cum naiba-i zice, la… ceva cu la, la, lagura ceva de genul ăsta. Zici că-i dric maşina aia, mamă, ce ruşine mi-a fost să mă urc, da’ am zis să-i mai dau o şansă la ţăran, c-aşa-s eu bună la suflet”.

Na acuma, cine ştie cum o fi arătat Laguna omului, poate chiar era sub orice critică, poate n-o spălase de doi ani şi-şi făcuseră cuib rândunele-n ea şi-avea mucegai pe scaune şi licheni pe centuri şi începuse să crească iarba pe capotă, cum, frate, să te duci să iei aşa splendoare de-acasă şi să nu-ţi speli măcar maşina, ce peizan, ferească Dumnezău!

„Ajungem la restaurant şi e la marginea oraşului, la margine, fată, îţi dai seama? Nu mall, nu centru, la naiba-n praznic la ţară, m-a dus bolovanul. Vai ce ruşine mi-a fost să intru, dar mi se făcuse puţină foame şi cum îs eu bună la suflet am zis să trec cu vederea şi asta. După ce că m-a dus la ţară a rezervat şi nu-ş ce separeu cică intim, da, fată, să nu ne vadă nimeni că mâncăm la restaurant! Îţi dai seama?”

Dispărusem complet din întâlnire şi tot ce mă interesa era ce se auzea din biroul de dincolo de perete, oricum câtă vreme nu primeam vreun cot de la Gabi însemna că se descurcă singur. Nu prea înţelegeam ce greşise Cătălin cu restaurantul şi separeul intim, dar sigur făcuse el ceva dacă era în stare să apară cu buruieni ofilite şi într-o maşină nespălată de doi ani la întâlnire.

„Deci, fată şi să vezi ce face. Când vine chelnerul, comandă el pentru mine parcă eu nu ştiu să citesc, fată! Ia nişte scrijele de abia le vezi prin farfurie, nu'ş ce trufe albe cu firmituri de brânză de mi s-a părut că văd şi mucigai în ea şi o sticlă de vin. Vin, fată, păi eu am faţă de vin, eu obişnuită numa' cu whisky din ăla de lux JB şi el ia vin? Doamne dacă nu m-am înroşit până în vârful urechilor cu-aşa un ţăran…"

Recunosc că eram un pic confuz, Cătălin ăsta nu părea un băiat deloc rău, ba chiar începusem să mă îndoiesc că nu-şi spălase maşina.

„Aşa mi-a făcut toata seara, sărăntocul, n-a avut bani, fată, să ia şi el nişte aripioare să mă satur şi eu cu ceva şi stai, stai să vezi cu muzica. A chemat ăsta la masă nişte scârţâitori de mă dor urechile şi acuma, ştii cum e să-ţi cânte unii numa' din vioară, fără voce deloc? Doamne, am crezut că mor!"

După ce-a mai povestit jumătate de oră despre ororile întâlnirii cu Cătălin, a dezvăluit că din pură generozitate l-a lăsat să o pipăie puţin în maşină, să pună şi sărăntocul mâna o dată în viaţa lui pe o femeie stilată şi apoi i-a dat cu flit. Da' ăsta era aşa de prostălan că a mai sunat şi azi, parcă n-ar fi înţeles că e mult sub nivelul ei.

La noi întâlnirea fusese deosebit de productivă, stabilisem tema, desfăşurarea, numărul de pagini, atmosfera cam tot ce trebuia de ştiut înainte să ne apucăm de scris. Gabi era în al nouălea cer, convins că una din corporatiste îi face ochi dulci şi cu greu se abţinuse să nu mă facă atent la ce priviri îi arunca domnişoara. Eu nu observasem nimic, dar asta nu însemna mare lucru că nici nu fusesem atent mai deloc.

Ne ridicăm, Gabi ceremonios ca întotdeauna le ia pe fete cu sărutmânuşiţele şi alte alea, eu bag scurt un pa şi ies vijelios, simţind că dau în clocot.

„Ce-ai mă?" se ia Gabi după mine.

„Aşteaptă-mă un pic că am puţină treabă”

Intru în biroul de lângă, din doi paşi sunt în faţa splendorii, o pironesc cu cea mai cruntă privire pe care o am la mine, îmi las pumnii strânşi pe hârtiile de pe masa ei şi-ncep să urlu cât mă ţin puterile:

„Crezi că dacă eşti frumoasă de se topesc oglinzile şi ai ochii ăia de lagună tropicală şi corpul ăla de zeiţă şi buzele alea hipnotizante şi tenul ăla de porţelan îţi poţi permite orice? Ce-ţi închipui că dacă ai sânii Afroditei poţi să tratezi lumea aşa?

Ascultă la mine, măi, dacă n-ai nimic în cap şi eşti la fel de stilată ca Florina lu’ nea Vasile din Popleaca, tot degeaba, fă. Florina e o vacă, bă, din aia care stă în grajd şi tot are mai mult stil ca tine. Omu’ ţi-a adus flori neambalate pentru că aşa e rafinat, bovino, că celofanul e pentru borcanele de zacuscă nu pentru flori.

Şi tu ce maşină ai, mă coropişniţo, de ţi s-a făcut aşa de ruşine cu Laguna omului? Zi, mă tuto, ce maşină ai? Zi!”

„Păi eu nu, eu…”

„Tu nu, tu nici n-ai maşină da’ te scârbeşti de renaultul băiatului, păi cine ştie cât a muncit săracul pentru maşinuţă. Auzi, din aia cu patru uşi, băăăă, maşinile normale-s cu patru uşi, alea cu două îs pentru ăia cu puţa mică, deşteapta satului!

Te duce omul la restaurant de lux, în linişte, aer curat, retras şi nobil şi tu te gândeşti la KFC-ul de la mall?? Aripioare, vacă de corporaţie ce eşti, a stricat săracul mâncare de *fine dining* pe tine, în loc să-ţi bage-n troacă o şaormă să te mulţumească, fir-ai al dracu’ de ţărancă parfumată!

Whisky? Îţi ia Cătălin trufe albe de costă una cât iei tu într-o lună, asortate cu vin alb de colecţie şi tu, toanto, te plângi că nu e JB din ăla scump? Eşti mai proastă ca ibricul de cafea, fă tâmpito!”

Urlam ca un leu în savană, urlam de să se audă până la capătul lumii şi înapoi. Urlam de se adunase personalul la uşa biroului să vadă ce se întâmplă. Urlam de Gabi era aşa de jenant că vedeam cum i se dizolvă mustaţa de ruşine. Urlam pentru toţi bărbaţii călcaţi în picioare de câte o fufă din asta frumoasă foc. Urlam ca Prometeu când îi mâncau vulturii ficatul.

Asta zâmbea. Serios, zâmbea. Eu urlam ca un semizeu în agonie pentru toată rasa bărbătească şi ea zâmbea. Când m-am oprit să-mi trag sufletul ca să-ncep din nou a sunat iar telefonul în cauză.

„O fi Cătălin! Răspunde şi cere-ţi scuze la om, bombă ordinară ce eşti!”

Nu numai că zâmbea, dar se vedea că face eforturi să nu râdă. Îmi venea să mă urc pe masă şi s-o strâng de gât şi tocmai când mă pornisem îmi dau seama că telefonul continuă să sune, dar parcă sunetul nu vine din faţă, ci de undeva din dreapta-spate.

Mă-ntorc şi dau cu ochii de-o arătare roşie ca focul, tremurând de nervi din cap până în picioare, cu ochii ieşiţi din orbite, pe masa căreia suna telefonul cu pricina. Individa era urâtă ca o scorbură, urâtă de-ţi venea să-ţi întorci ochii spre ceafă să n-o mai vezi, urâtă de simţeai în gură gustul de urât, urâtă ca un guşter putrezit, urâtă ca o meduză uscată.

Universul o pusese în acelaşi birou cu zâna ca să păstreze echilibrul, să nu se rupă spaţiul de cât de frumoasă era ailaltă. Urâta asta povestise juma de oră cât de sărăntoc fusese Cătălin la întâlnire. Pe urâta asta o tratase omul cu trufe şi vin. Pe urâţenia asta o scosese în oraş.

Suna telefonul ăla de nu se mai oprea, iar strâmba începuse să scoată fum pe nas de nervi, iar eu nu ştiam cu ce sa încep, să mă simt prost că urlasem la nevinovata şi splendida făptură de lângă mine sau să-mi scot ochii cu pixul că mă uitasem

prea mult la ailaltă. Na, acuma cum să scot cămaşa oarecum demn şi să mai păstrez un gram de şanse la frumuseţea angelică?

Gabi se hotărăşte să mă extragă din birou până nu cheamă astea paza şi intră după mine. De multe ori i-am zis că sinceritatea aia de bucovinean îl strică, nu face doi paşi că vede aşchimodia cu biroul pe dreapta. Se opreşte brusc, îşi scuipă în sân şi face, pe vocea lui de bariton:

„Aoleu, fată da' cu ce te-a hrănit mumă-ta când erai mică, cu supă de urât?"

Aia nu mai are putere să stea în picioare şi se prăbuşeşte într-un semi-leşin nervos pe scaun, iar ăia de se adunaseră în uşa biroului încep o hăhăială atât de îngrozitoare că se auzea până-n cosmos. Gabi îşi mai scuipă de două ori în sân, parcă vrând s-arunce cu gaz pe foc.

Când mă întorc spăşit spre frumuseţe o văd cum şi-a înfipt unghiile în carne şi strânge disperată din măsele de-am crezut că face infarct ceva. Când să mă reped peste masă să-i dau primul ajutor, se porneşte delicata într-un râs din ăla răscrăcărat, zguduitor, presărat cu sughiţuri şi grohăituri de mistreţ şi umed, frate, da' umed ca pâraiele cristaline ale muntelui.

Şi râde şi se scutură şi guiţă şi grohăie şi iară râde şi mă stropeşte şi sughiţă şi mă mai stropeşte o tură şi grohăie din nou şi iar îmi aruncă flegme cristaline-n bot şi iară râde şi dă-i şi dă-i. Gabi se molipseşte şi el de la isteria generală şi râde până pică-n fund, ba şi hârca de pe scaun începe la un moment dat să râdă, uitând probabil la cât o ducea capul că se râde de ea.

Numai eu stăteam serios în mijlocul avalanşei de râsete şi stropi, neînduplecat ca un stejar în furtună. Cum stăteam eu aşa statuie, văd, cu încetinitorul, că fata era frumoasă de rupea şi când grohăia, cum din nara divinei făpturi îşi scoate capul, timid de tot, un muc.

Şi mucul ăsta încerca cu disperare să se întoarcă de unde ieşise, dar râsul îl împingea neiertător înainte, de în scurt timp fâlfâia săracul la marginea nării, agăţat cu ultimele puteri, ca un erou într-o secvenţă de acţiune de aripa avionului supersonic. A mai venit printre hohote o grohăitură şi mucul s-a trezit aruncat în spaţiu. Eram singurul care-i auzeam urletele şi groază, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape, până fleoşc mi s-a proptit între ochi.

Dăduse splendoarea cu mucul în mine, iară parcă se băşise un înger şi nu ştiam dacă să mă bucur sau nu, până la urmă tot schimb de lichide se chema. Biata fată, i se vedea în ochi că moare de ruşine, dar tot nu se putea opri din grohăială, că şi restul se tăvăleau pe podele de râs.

Aştept să se liniştească un pic lumea şi, când râsetele trec în surdină, mă eliberez de muc c-un bobârnac graţios şi îi zic foarte serios:

„Domnişoară, v-am pierdut mucul, îmi cer scuze, dar mă revanşez cu o cină şi promit că nu vă fac să râdeţi absolut deloc, să nu cumva să mai pierdeţi vreunul”

„Să nu cumva să ieşi cu nesimţitul ăsta că nu mai vorbesc în veci cu tine!” sare şi zgârciul de la masa ailaltă.

Tipa îmi întinde, roşie de jenă, dar zâmbind, cartea de vizită. A doua zi, înainte de a scoate superba la cină, mă sună Mihai nervos că l-a sunat şeful ăl mare să-l întrebe ce nebuni a adus la şedinţa de creaţie, că le-au ieşit la ăia de la etajul cinci luminile din rigips de cât s-a tăvălit lumea de la şase pe jos.

După înc-o zi mă sună Ioana, frumuseţea în cauză, să mă certe că exagerez. Imediat m-am jurat pe cruce că eu exagerez foarte rar şi am întrebat sincer despre ce e vorba.

Mi-a zis că matracuca de colegă primise un power-point c-o cârtiţă răcită pe care scria „Dihanie, eşti mai urâtă ca mucii de cârtiţă, ieşim la o pizza?”, iar a doua pagină era semnată „Un admirator secret, Claudiu” sub o poză c-un fund roşu de babuin.

Zău că nu trimisesem eu mailul, s-ar putea să fi venit cu ideea, dar de restul se ocupase Gabi.

Jale – ce simte bărbatul proaspăt căsătorit când vorbeşte la telefon cu prietenii ajunşi la bar, se întoarce spre uşă şi dă de moaca nevestei cu sprâncenele uşor ridicate şi un aer general de dezaprobare. Momentul sfâşietor vine când el realizează că tocmai şi-a văzut următorii cinci ani din viaţă, că după aia oricum nu îl mai sună nimeni de la bar.

Jar – gustarea preferată a calului lui Făt Frumos. Probabil dacă ar mânca şi altceva ar exista şi femei fericite, deşi este discutabil dacă până şi Făt Frumos ar reuşi să facă o femeie să renunţe la plăcerea de a-i spune soţului cum i-a distrus viaţa.

Jeleu – substanţă moale, gelatinoasă şi transparentă extraordinar de apreciată în lumea feminină la care se ajunge după ani de modelare, sufocare şi ţinut sub papuc a nefericitului în cauză. Prepararea se consideră finalizată când soţul tremură ca o piftie sub privirea nevestei, răspunde pe loc la orice întrebare i-ar pune şi-şi cere voie să se ducă după tampoane.

Jigleur – mic obiect metalic pe cale de dispariţie pe care bărbatul îl scoate din carburatorul maşinii în faţa privirilor pline de admiraţie ale domnişoarei care i-a cerut ajutorul şi suflă în el până se face ca racu' fiert.

Apoi îl pune mândru şi sigur la loc şi flexându-şi un pic bicepsul, îi spune mititicii să dea cheie ca să rânjească fericit şi triumfător când motorul o ia din prima, chiar dacă ştie că va muri din nou patru kilometri mai încolo.

Evoluţia tehnologică şi migrarea spre motorul cu injecţie este deci una din principalele cauze ale fenomenului ce scandalizează atâtea miliarde de femei, moartea cavalerismului.

Jogging – sport practicat de femei într-un loc cât mai populat, în echipament care dacă ar fi mai mulat de-atât ar fi subcutanat, pentru a-şi arăta

dinamic formele perfecte şi, poate şi mai important, faptul că muncesc pentru ele, un fel de 2 în 1 al ego-ului feminin. Nu, nu veţi vedea niciodată alergând prin parc femei care chiar ar avea nevoie de asta.

Judecător – de parcă am avea nevoie de o altă dovadă că totul e pe dos după ce te căsătoreşti, judecătorul e cel care te eliberează când vine vorba de ramura respectivă a legii. Te eliberează de soţie, casă, maşină, bani şi aşa mai departe.

Labirint – construcţie anatomică ce leagă creierul femeii de gură şi care explică lipsa totală de sens a majorităţii cuvintelor ce ies de acolo, pur şi simplu sensul rătăceşte prin labirint, iar gura femeii nu va avea niciodată ceva împotriva acestui lucru.

Lactaţie – cruntă ironie a sorţii: tocmai ţi s-a îndeplinit visul şi sânii nevestei s-au mărit spectaculos peste noapte, dar vezi tu… nu-s pentru tine.

Laxativ – medicament cu efect rapid folosit când vrei neapărat să scapi de gura nevestei pentru câteva ore, vei auzi cam aceeaşi turuială, da' măcar are un sens.

Lână – textilă provenită cel mai des din coafura oii, dar care capătă cu adevărat preţuire în ochii lor când vine de pe o jivină mai neconvenţională de-atât, gen alpaca, lamă, pisică;

Legume – chestii decorative pe care nevastă-ta ţine cu tot dinadinsul să le pună în farfurie sperând să împrumuţi cât mai repede ceva din calităţile acestora, dacă se poate selectiv: să fii dulce ca morcovul, viril ca ţelina, focos ca ardeiul, supus ca vânăta şi aşa mai departe;

Lene – extraordinara calitate a bărbaţilor care a scos umanitatea din mizerie împingând progresul tehnologic de un milion de ani încoace.

Este imposibil de înţeles cum după ce lenea a dus la atâtea invenţii magnifice care să ne scutească de muncă, femeile pot să ne reproşeze această calitate dacă îşi face simţită prezenţa în treburile casnice, de parcă un asemenea dar poate fi controlat aşa cu una cu două…

Limba – cel mai muncit organ al femeii, dacă e sa înţelegem dimensiunile efortului pe care limba unei femei îl susţine, putem încerca să mutăm Marea Neagră la Vaslui. Cu linguriţa. Într-un singur picior. Cu spatele;

Logica – singura legătură a femeii cu logica e bărbatul din cameră.

Templul

Un prieten mi-a zis odată c-ar fi vrut să trăiască în epoca de piatră, c-acolo ar fi fost de el, lucrurile simple şi clare, fără aşteptări complexe de reuşită profesională, fără nevoie de aptitudini sociale rafinate şi fără jocuri romanţioase complicate. Nu c-ar fi dus-o rău în timpurile noastre, dar, uitându-mă la ce buturugi avea în loc de mâini, mi-am dat seama că n-ar fi avut probleme de adaptare lângă o peşteră drăguţă c-un par noduros în mână.

Şi mie-mi trecea câteodată prin cap că nu m-am născut chiar la momentul potrivit, mai ales când dădeam peste una cu opinii pe cât de inteligente pe atât de puternice. Mirela avea un corp de milioane şi o vorbă şi mai şi, preluată de la nu ştiu ce guru nutriţionist: corpul meu e un templu.

Eu n-aveam nimic împotriva faptului ăsta, mai ales la ce arhitectură armonioasă şi plină de curbe încântătoare avea respectivul obiect, însă din păcate filozofia Mirelei nu se oprea la propria-i persoană, ci se întindea şi la cercul apropiaţilor. Şi cine era cel mai apropiat, dacă nu chiar je?

Ori eu n-am ţinut niciodată să-mi fie corpul un templu, ba dimpotrivă ideea mă plictiseşte îngrozitor. Prefer să-mi fie corpul club, stadion sau orice altceva cât de cât distractiv, nu un spaţiu moartea pasiunii în care să stai cinci minute şi deja să te apuce lehamitea. Dar câte nu lasă de la el bărbatul pentru o femeie…

Nu tu dulciuri, nu tu bere, nu tu spirtoase, nu tu carne grasă, nu tu îngheţată, nu tu cola, nu tu zahăr, nu tu culcat târziu, nu tu trezit târziu, nu tu ieşit târziu. Nu? Nu! Renunţasem la toate astea pentru sex cu templul ei, câţi bărbaţi ar fi făcut aşa ceva? Absolut toţi.

Acum trebuie să recunosc că, deşi psihic mă simţeam ca o rufă frecată de străbunica pe spălător, fizic n-o duceam deloc rău, eram tot timpul sprinten şi odihnit, nici urmă de rid sub ochi, dormeam ca un prunc, respiram uşor şi cu folos, mintea-mi mergea brici şi performanţele în pat ar fi adus a maraton dacă n-ar fi trebuit să ne culcăm devreme. Vă spun, o tortură mentală ceva de speriat viaţa-n templu.

Şi uite-aşa cu Mirela îmi măream eu speranţa de viaţă pe zi ce trecea până s-a întâmplat nenorocirea, am răcit. O răceală din aia de râd şi copii de ea, îţi dă un muc pe buză, tuşeşti de două ori, iei o aspirină şi-ţi trece. Răceala de care fac mişto toate răcelile din curtea şcolii, răceala care e aleasă ultima când răcelile joacă ceva, orice.

Mă duc întins la baie, deschid dulăpiorul cu medicamente şi dau să iau ceva pentru trompeta aia de răceala. Dulapul, plin ochi cu orice altceva în afară de medicamente.

„Puişor, unde-s medicamentele?”

„Ce medicamente?”

„Medicamentele din dulap, pui.”

„Le-am aruncat.”

„Pe toate?”

„Pe toate.”

„Hai că nu se poate să fi expirat chiar toate, c-astea au valabilitate şi jumate de secol.”

„Păi nu erau expirate, le-am aruncat pen’ că nu ne trebuie.”

Simţeam că pierdusem ceva pe drum în discuţie şi nu-mi dădeam seama ce.

„Dragă, corpul e un templu, n-au ce căuta chimicalele alea-n el.”

Aaaaa, asta pierdusem.

„Puiuţ, în primul rând medicamentele nu-s chimicale şi-n al doilea rând am răcit, îmi trebuie pastile.”

„Nu-ţi trebuie nimic, te scap eu de răceală natural nu cu tâmpenii de prafuri.”

Şi-aşa a început Mirela să mă trateze cu metode bine ştiute din vremuri antice şi testate îndelung şi cu formidabil succes de generaţii întregi de babe. Între timp leşinata de răceală căpătase puţină putere şi reuşise chiar să-mi înfunde tot nasul.

Primul pe listă a fost ceaiul care, după cum am fost informat, se poate bea, respectiv aspira cu nasul. Vedeam deja nişte probleme cu aspiratul dat fiind blocajul complet, dar lasă s-o găsi soluţie, eram pe mâini bune.

A scos de undeva două pungi de hârtie maro, a luat vreo două mâini pline de fân din ele şi le-a aruncat în oala pusă pe foc. Apoi a luat la rând toate buruienile din apartament, pe care tot ea le adusese, şi a-nceput sa colecteze frunze din ele. A rupt câteva frunzuliţe de ficus indian, dracilla, bunica dracillei, palmier pitic, am mai luat şi vreo doi spini de cactus şi foarte mulţumită le-a adăugat la zeamă. La câtă reclama văzusem şi eu cu aloe, eram absolut de acord că n-are ce să strice lăpticul ăla de picura din dracilla…

Aşa a fiert buruienele până au murit de tot şi-apoi mi-a turnat poţiunea în cană. A adăugat şi nişte miere cu propolis (din ce mi-a zis am înţeles că asta e un fel de vomă foarte sănătoasă a albinelor) şi a mestecat de vreo două ori cu linguriţa. Poate aici ar fi trebuit să îmi pun nişte

semne de întrebare, adică de ce linguriţa aia mată şi aproape cenuşie a devenit, după două ture de cană, argintie şi sclipitoare de-ţi lua ochii?

Fiind extrem de fierbinte, am hotărât să îmi ţin trompa aproape de cană şi să aspir cu putere, ca să-mi intre poţiunea magică măcar până la mijlocul nasului înfundat, să-i arate ea la golanca aia de răceală care începuse deja să-şi piardă aerul de fraiera cartierului.

Aşa că mi-am pus fornăitorul la juma de centimetru de luciul ceaiului şi, după ce mi-am golit plămânii de aer, am inspirat odată cât am putut de tare, poate-poate o trece ceva de blocaj. În clipa următoare părul din nas mi-a luat foc, da' cu vâlvătaie în toată puterea cuvântului, nu aşa. Neavând altceva la îndemână ca să sting focul, mi-am înfipt cu nădejde nasul în ceai.

Extrem de fierbinte e un termen blând, e ca şi cum ai spune că lava unui vulcan este uşor călduţă. Am sărit de doi coţi în sus, de am dat jos lustra cu capul, ţinându-mă de nasul care sfârâia liniştit de începuse să miroase a supă de pui.

Buuuun, m-am lămurit cu bomba de ceai de extracte naturale şi, pusă în faţa refuzului hotărât de a mai consuma aşa ceva, draga de Mirela a trecut la altele. Cică şosetele cu oţet ar fi fost numai bune pentru un templu răcit.

Zis şi făcut, a luat nişte şosete flauşate, le-a băgat în borcanul cu castraveţi muraţi, după care la microunde să le încălzească. Mi le-a predat aburinde, iar eu m-am uitat profund impresionat la ele. Nu mi-a zis exact ce să fac cu ele înainte de a ieşi din casă, aşa că le-am legat de capătul patului gândindu-mă c-o să mă ferească de spiritele răcelii. După câteva ore, în care eu începusem să mă simt din ce în ce mai rău, am văzut că nu funcţionează şi le-am aruncat naibii că prea tare trăsneau.

„Femeie, mor dintr-un căcat de răceală, lasă-mă să iau ca omu' nişte pastile."

„Ei, mori… ai răbdare să te tratez ca lumea."

Oi fi avut eu răbdare, dar dintr-o nimica toată răceala se transformase în a mai a dracu' gripă existenţă pe cele trei continente care contează. Mirela însă nu s-a lăsat înfrântă şi-a pus la prăjit nişte sare din ăia mare, adevărată. Apoi a învelit sarea aproape topită într-un prosop şi mi l-a trântit pe piept, punându-mă la orizontală pentru minim jumătate de oră.

Extenuat cum eram de fioroasa boală, am adormit în minim fix cinci minute intrând într-o comă la fel de profundă ca zicerile lui Platon, stare din care m-am trezit doar când lava de sare mi-a dat foc la tricou. Priveliştea mea alergând în flăcări spre cea mai apropiată sursă de apă a avut totuşi un efect mai puternic decât cea cu nasul arzând, şi Mirela s-a hotărât să-şi încalce puţin convingerile şi să mă trateze oarecum normal printr-o metodă testată cu succes de mai mulţi cunoscuţi.

Nu cu medicamente, că nu era dispusă să meargă chiar pân-acolo, ci tot cu ceva natural, de-mi sclipeau ochii şi-aşa cum eram mai mult mort decât viu. N-am idee de unde făcuse rost Mirela de sticla respectivă, însă înăuntrul ei stătea cea mai împuţită ţuică care a existat vreodată pe pământ, c-un miros de şubă de cioban, câine ud şi molie moartă şi nici că-mi păsa.

A pus puturoşenia la fiert cu nişte zbârcenii ce arătau că momiţele lui Tutankamon şi sfârâiau zgomotos, a aruncat în oala şi nişte usturoi, de parcă mirosul original n-ar fi fost de-ajuns şi-a lăsat-o să dea scurt în clocot. Cică la momiţele lui Tutankamon le zicea ginsenguri şi urmau să mă energizeze straşnic.

Când am lipăit prima gura de fiertură deja la mine în templu se ştia că o sa fie petrecere. Nu mai vorbesc că nu m-am lăsat până nu am băut toată

oala sub ochii Mirelei, de m-am simţit răzbunat pentru toate serile alea în care aveam şi eu chef de-o bere pe canapea, dar nu se bătea cu stilul nostru de viaţă.

În cinci minute eram fericit şi nu aşa într-o doară, cum eşti când găseşti un leu pe stradă, ci fericit la modul ăla absolut, de dacă-mi spuneai că mâine vine sfârşitul lumii eu săream cu hai noroc, dacă-mi spuneai că mâine mi se usca şi pica eu zâmbeam că şi aşa am folosit-o destul şi dacă cumva erai aşa de crud să-mi spui că n-o să-mi permit niciodată un aston martin ţi-aş fi răspuns că şi aşa consuma mult. Fericit cum nu cred că fusesem vreodată.

Se mişcau pereţii ca la cutremur de gradu' paişpe şi faţa Mirelei, care tot încerca să-mi explice nu-mi dau seama exact ce, tremura ca o gelatina de mă bufnea râsul la fiecare cuvânt până s-a înroşit de nervi şi a degajat spaţiul. Fierbeam cam pe la 41 de grade jumate, dar nici de asta nu-mi păsa, mai bine să-ţi fie cald decât să-ţi fie frig. În lipsa de altă companie am început să vorbesc cu clanţa, care se uita din când în când urât la mine că nu îi plăcea deloc să mă vadă fericit.

„Ce bă, ce n-ai? Te-n muştaru' meu de clanţă ce te uiţi urât? Tu n-ai fost răcită niciodată?"

Clanţa, nimic.

„Da' cine te crezi, mă? Eşti prea bună să vorbeşti cu mine? Ce să-ţi spun, stai toată ziua ca proasta-n uşă, mare şmecherie! Zi, naibii ceva, nu face pe muta!"

Clanţa tot nimic, de-acu' făcea de-al naibii.

„Bă, ştii ceva? Avea dreptate Ştefan, ce dracu nu m-am născut eu mai devreme? Când femeile stăteau frumos la locul lor şi nu veneau cu abureli şi temple şi alte prostii şi uşile n-aveau clanţe din astea nenorocite care se uită de sus la tine…"

Ajutat de ţuică şi de vreo două zile de pat am reuşit să-nving cumplita ciumă, moment care m-a umplut de-o imensă bucurie nu pentru că mi-ar fi trecut, la cât spirt aveam în mine oricum nu mai simţeam răceala, ci pentru că Mirela reuşise să o ia şi ea.

„Lasă, dragă, că te fac eu bine, uite mie ce uşor mi-a trecut.”

Machiaj – odată cu legile astea draconice de circulaţie din ce în ce mai mulţi bărbaţi au început să-şi limiteze consumul de spirtoase, iar femeile au contracarat efectele acestei stări nenaturale prin inventarea machiajului.

Machiajul este un proces complex prin care buzele ei devin de un roşu sclipitor şi capătă gust de copite de capră, sprâncenele sunt pensate până nu mai rămâne nimic din ele şi, cum trebuie pus ceva în loc, se trage o dâră cu un creion moale şi negru, genele sunt lungite de zici că vor să o apere de ploaie, ochii sunt puşi în evidenţă prin zugrăvirea zonelor limitrofe în culori de papagal tropical, iar pielii îi mai creşte un strat de 1 până la 3 centimetri grosime de fond de ten, depinzând de altitudinea celui mai înalt coş de pe barbă.

Până azi este recunoscută drept unica invenţie feminină ce necesită un proces oarecum tehnologic;

Magie – nici Houdini nu a reuşit să facă o femeie să tacă, deşi a încercat toată cariera;

Mall – vortex care atrage populaţia feminină de la kilometri depărtare, şi dacă până aici lucrurile stau bine, partea proastă vine când ea se întoarce, iar banii tăi rămân acolo;

Malţ – libertatea amăruie din boabe de cereale;

Mandibulă – singurul segment anatomic cunoscut care se poate mişca mai repede decât viteza sunetului.

Acest lucru este posibil numai când mandibula este ataşată de gura unei femei puse pe ceartă, iar observarea fenomenului a avut multiple aplicaţii printre care mitraliera, polizorul şi dopurile de urechi;

Marketing – dragule, tu eşti primul. Cu varianta – când evidenţa e prea evidentă – dragule,

primul a fost o greşeală, tu eşti al doilea şi singurul care contează;

Masă – legenda spune că pe vremuri obiectul era locul unde punea nevasta mâncarea tocmai gătită;

Materialism – concepţie filosofică conform căreia un portofel gras transformă testiculele mumifiate, zbârcite şi lung atârnânde ale unui burtos transpirat născut pe vremea lui Burebista în ouăle lui Brad Pitt în Legendele Toamnei;

Măgar – altul dintre animalele folosite pentru a te descrie. În general este aruncat în luptă daca te pune naiba să ai ochi exact în momentul în care o formă feminină bine subliniată de o costumaţie mulată trece prin faţa ta. Măgarule!

Mâine – ziua când bărbatul execută fără comentarii orice treabă casnică îi este ordonată;

Mecanică – ştiinţa femeii de a strânge în jurul maşinii stricate pentru că nu a schimbat uleiul, nu a pus benzină, a încercat să pornească cu frâna de mână trasă până au sărit bujiile, a lăsat farurile aprinse, vreo duzină de meşteri mecanici şi ingineri nucleari care mai de care mai experimentat în suptul furtunului de alimentare;

Migrenă – sistem complex de apărare împotriva soţilor înfierbântaţi de pe toată planeta care funcţionează de fiecare dată cu o precizie elveţiană: cum respiraţia masculului începe să semene cu un grohăit de mistreţ cum se instalează între urechile femeii o durere sfâşietoare care face imposibilă orice acţiune între aşternuturi.

Industria farmaceutică a venit în ajutorul femeilor printr-o gamă vastă de medicamente pentru migrena de aşternut care nu au absolut niciun efect deci pot fi luate cu pumnul în faţa soţului care dă din copită pe marginea patului, tocmai pentru a demonstra seriozitatea durerii de cap apărute din senin;

Milă – sentiment nobil aruncat de femei în dreapta şi stânga cu o mărinimie nemărginită, de care poate beneficia orice şi oricine pentru că, nu-i aşa, femeile sunt sexul sensibil, milostiv şi cu inima mare.

Întotdeauna însă prea multă generozitate strică şi, fără ca femeia să aibă absolut nicio vină, mila se termina pur şi simplu înainte de a putea picura un pic şi peste soţul în cauză. De asta în relaţiile casnice nevasta va avea cam la fel de multa milă ca Gingis Han;

Mim – singura meserie din lume la care feministele nu protestează împotriva discriminării, ştiind că în fişa postului nu se prevede pauza de vorbit la fiecare minut;

Mops – lighioana din aceeaşi categorie cu bichonul pe care femeile se încăpăţânează să-l considere câine şi arată ca o focă scăpată în nas din avion. Spre deosebire de bichon, care trebuie să iasă din poşetă ca să te sperie de să-ţi sară ceara din urechi, mopsul poate să facă chestia asta fără să îl vezi. Ajunge să petreci o noapte cu proprietara unei asemenea drăcii ca să ştii despre ce vorbesc.

Imediat după ce adoarme foca condensată, porţile iadului se deschid cu nişte tunete înfricoşătoare, herghelii întregi de demoni tropăie asurzitor, lustrele dansează speriate, varul de pe pereţi începe să crape şi tu te ghemuieşti într-un colţ tremurând, aşteptând ca dintr-o clipă în alta să apară Stăpânul Întunericului să te apuce de picior şi să te târască în purgatoriu.

Câteva minute mai târziu trezită de icnetele de plâns, stăpâna casei te va opri din tremurat râzând de-i sar sfârcurile după urechi şi te va informa că aşa sforăie mopsul.

Prinţ şi cerşetor

Ca orice copil durduliu, băieţelul nu era un exemplu de agilitate, fapt ce-a devenit brusc evident când, încercând să facă o piruetă pe vârfuri, şi-a plantat nasul direct în fruntea unui hidos pitic de grădină, impact ce l-a pus în fund înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Aşa cum era micuţul în fund, a ridicat doi ochi mari şi-un năsuc roşu spre cer şi a stat aşa câteva clipe după care a-nceput să tremure din bărbie şi într-un final a dat drumul la un plâns sfâşietor cu nişte lacrimi cât boaba de strugure.

Maică-sa, deloc durdulie şi prin urmare extrem de agilă, ţâşneşte de pe scaun cu viteza gândului şi-ajunge lângă plod înainte ca prima lacrimă să atingă pământul. Tac-su, de la care fiu-su moştenise partea durdulie, aruncă o privire suverană spre scenă, dă din cap uşor iritat şi mai ia o gură de bere. Eu sunt în vizită.

După vreun sfert de oră de orăcăit în braţele lu' mă-sa, de credeai că s-a sfârşit lumea nu alta, plodul s-a lăsat convins să nu mai urle şi să se întoarcă la ale lui până data viitoare când dă cu moaca-n gard, iar maică-sa a revenit la masă de pe terasă.

Între timp tatăl mai ştersese o bere şi-acum se legăna nervos pe scaun, pufăind din când în când.

„Ce dracu îl tot cocoloşeşti atâta, o să-ajungă mai rău ca o muiere!"

„Şi ce vrei să fac, dragă, să-l las să plângă până nu mai poate? N-ai văzut ce s-a lovit?"

„Dacă nu l-ai mai băga atâta în seamă ar urla de două ori şi s-ar linişti, aşa o ţine până se plictiseşte de alintat. Îţi spun, o să fie mai rău ca o fetiţă!”

Se contrazic aşa câteva minute, devenind din ce în ce mai spumoşi amândoi, până când vine şi momentul magic:

„Auzi da’ tu ce părere ai?”

Nimic mai plăcut decât să fii prins în mijlocul unei discuţii de principiu între părinţi, de asta şi venisem în vizită, să se uite amândoi la mine întrebător şi să mă pună între ciocan şi nicovală.

Tatăl avea deplină încredere în masculinitatea mea teribilă, iar mama în politeţea mea de gentleman desăvârşit şi cum aveau amândoi dreptate am ales, în loc să-mi dau cu părerea, să le spun o poveste plină de tâlc din care să înţeleagă singuri cum stă treaba. Mi-am dres cu solemnitate vocea şi am început:

„Un pic înainte de crăpatul zorilor, când cocoşul îşi drege încă glasul, s-au născut doi fraţi nepereche pe pământul ăsta. Mai flocoşi decât mama flocoşeniilor, mai pufoşi decât pufoşenia însăşi, mai drăguţi ca Bambi, cei mai simpatici porcuşori de Guineea din universul acesta.”

„Vaiiiiiiiiiiiiiii, ce drăguţ!”

„Nevastă, ia şi-ascultă!”

„Şi nici că se putea mai mare fericire pe cei doi fraţi decât să sugă la ţâţa poarcei, o mamă cu totul şi cu totul deosebită, să se bucure de căldura culcuşului şi să ronţăie toată ziulica la morcovei, castraveciori şi alte legumici primite de la stăpânii casei.

Mama-poarcă era cea mai bună mamă-poarcă dintre toate mamele-poarce din lume şi le făcea orice moft: le dădea lăptic la orice oră din zi şi din noapte, le mărunţea legumicile când erau prea tari, îi încălzea sub bărbie şi-i lingea pe urechi de câte

ori era porcăeşte posibil, îi pieptăna cu dinţii din faţă de trei ori pe zi, de flocoşii arătau în orice moment ca scoşi din cutie şi le povestea câte-o oră înainte de somn ca să viseze frumos.

Aşa au dus-o mititeii fix treizeci şi patru de zile până în seara când în casa stăpânilor au apărut două fete cucuiete, mult doritoare de flocoşenii de Guineea. Fără nicio urmă de negociere, unul a ajuns la brunetă şi celălalt la blondă, lăsând mama-poarcă într-un râu de lacrimi."

„Vai de mine şi de mine, îmi vine să plâng"

„Nevastă, taci şi-ascultă!"

„Pentru cel ajuns la blondă viaţa nu s-a schimbat prea mult, stăpâna ţinându-l în continuare în puf şi având grijă să nu-i lipsească şi să nu-l deranjeze absolut nimic.

Hrănit numai cu cele mai bune şi suculente legumici, ţinut în păr de nucă de cocos şi rumeguş de trestie indiană, periat cu pieptene de fildeş, spălat cu balsam de măsline virgin, într-un cuvânt Ferdinand, c-aşa-l botezase stăpâna, ducea o viaţă de prinţ.

Celălalt, luat de la ţâţa mamei-poarce de brunetă, avea să aibă parte de un destin la fel de încântător, dar puţin diferit. În primul rând, focoasa fătucă nu-l luase pentru ea, ci pentru prietenul ei, gândindu-se să-l înveţe c-un gram de responsabilitate, că cine ştie ce le rezerva viitorul. În al doilea rând, prietenul ăsta iresponsabil al brunetei era pe vremea aia student şi asta spune multe."

„Vai de mine şi de mine, student?! Vai şi-amar de căpuşorul lui"

„Nevastă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai întrerupe!"

„Porcuşorul nostru a primit, în camera studenţească ocupată de cinci hăndrălăi, o cutie de cel puţin juma de metru pătrat numai şi numai

pentru el, semn că băieţii erau totuşi blânzi de inimă. Studentul n-avea de unde să-i pună păr de cocos şi rumeguş de trestie indiană aşa că i-a aşternut un ziar şi pentru că auzise că porcuşorii ăştia sunt foarte jucăuşi şi le trebuie ceva să-şi ocupe timpul, i-a mai dat şi un băţ. Un băţ simplu şi drept, de esenţă tare, să-l ţină cât mai mult.

Băţul ăsta era pentru porcuşor jucărie, sală de gimnastică şi unealtă de evadare în zilele obişnuite şi chiar mâncare în zilele când studenţii erau strâmtoraţi. În câteva săptămâni flocosul era numai fibră şi voinţă, dovedindu-se de-o agilitate şi energie ieşite din comun şi reuşind, nu de puţine ori, să-şi folosească băţul drept prăjină de sărituri ca să evadeze. Nume mai potrivit ca Jet Li nici nu putea să aibă porcăletele.

Evadările au devenit în scurt timp o problemă mai ales ca la ultima Jet Li a dispărut în spatele frigiderului. S-au chinuit băieţii să-l scoată din măruntaiele aparatului vreo două ore, dar chiţcanul n-avea niciun interes să iasă din motoraşul unde avea atâtea rotiţe şi cabluri pentru joacă.

Până la urmă chiar stăpânul a venit cu soluţia, bazându-se pe singurul lucru care putea învinge pofta de joacă a flocoşeniei şi anume foamea. A legat tânărul o bucată din morcov de un fir de pescuit atât de fin că nici nu se vedea şi-a aruncat-o în adâncurile frigiderului punându-se pe aşteptat.

Era prima oară când simţea porcuşorul aromă de morcov în nări de când plecase de lângă mama-poarcă”

„Nu se poate, măi, cum să nu-i dea morcov la mititel câteva săptămâni?”

„Nevastă!”

„N-a avut mult de aşteptat că porcălania a înşfăcat morcovul de era să-i sară firul din mână. Lin de tot tânărul a început să tragă, scoţându-l pe Jet Li dintre cablurile frigiderului pe burtă şi cu

dinţii adânc înfipţi în bucata de minune portocalie căreia nu i-a dat drumul nici când s-a pomenit ridicat în aer în drum spre cutie.

Aşa şi-a câştigat Jet plimbarea zilnică ca să nu mai evadeze de sălbatic şi să se bage cine ştie unde."

„Aşa, bravo lui. Cum să-l ţină tot timpul în cutie, da ce, e animal?"

„Of, nevastă…"

„Fiind conştienţi de abilităţile supraporceşti ale lui Jet Li de a escalada pereţi, perfora saltele, sări câte doi metri odată şi strecura prin găuri micronice, stăpânu-su ştia că nu-l poate scoate la plimbare controlat decât în lesă.

Cum firul de pescuit avusese succes deplin prima dată tânărul se gândi că e foarte practic să-l folosească şi pentru asta. Confecţiona cu degetele sale de pianist un ham dintr-o şosetă rămasă fără pereche, fix pe măsura flocoşeniei şi îl…"

„Şi tu ai degetele subţiri, să nu-mi spui că Jet Li a fost al tău?"

„Mă, cât poţi să fii de enervantă, lasă omul să povestească, ce dracu!"

„Hamul avea la spate o agrafă solidă de care, înainte de plimbare, tânărul agăţa o agrafă mai mică legată cu firul de pescuit de la undiţa de ştiucă. Aşa avea Jet libertate deplină de mişcare, studentul lăsând mulineta pe liber, iar când timpul de joacă se apropia de final nu avea nicio problemă să-l aducă înapoi, pur şi simplu scotea tamburul de pe liber şi începea să-şi mulineze tacticos porcul.

Plimbările lui Jet Li, în afară de a-l face şi mai sprinten şi mai fibros decât era, au avut şi câteva efecte secundare în viaţa căminului, cele mai notabile fiind o scădere bruscă a consumului de alcool la studenţii de pe acelaşi etaj cu

porcoşenia şi dispariţia pisicilor comunitare din faţa clădirii.

Primul efect era strâns legat de modul în care Jet se întorcea de la plimbarea de interior. Tânărul ştia că nu are nicio şansă să se ţină cât de cât aproape de fulgerul porcin aşa că nici nu încerca, ci stătea liniştit la intrarea în cameră cu undiţa în mâna, cu mulineta pe liber şi-l lăsa pe ăsta micu' să zburde unde vrea el. Când suna ceasul jumătatea de oră regulamentară se-apuca vânjos de mulinat, mai ceva ca la ştiucă, pentru că Jet, lacom ca un porc adevărat, nu se sătura niciodată de plimbat şi încerca cu disperare să-şi mai prelungească momentele de libertate.

Şi uite-aşa se făcea că bieţii studenţi care învăţaseră toată noaptea şi acum îşi beau mahmuri cafeaua în fund pe coridorul căminului, grupaţi câte trei-patru în faţa camerelor fiecărora, aveau parte de un spectacol destul de înfricoşător, firul de pescuit fiind total invizibil în lumina ambientală şi-n ochii lor înceţoşaţi de prea multă ştiinţă.

Tot ce vedeau eminenţii era o flocoşenie turbată dând disperată din lăbuţe, agăţându-se de orice găsea, oscilând când pe podea când pe tavan când pe laterale, dar continuând, împotriva oricărei legi fizice cunoscute, să alunece înapoi. Chiţcăind de ţi se rupea inima, cu ochii în lacrimi şi de multe ori cu dinţii înfipţi în cimentul rece al holului, destul de adânc cât să lase nişte dâre clare, porcaletele aluneca înapoi. Lesne de înţeles cum au ajuns studenţii de pe palier la concluzia că alcoolul nu e de ei."

M-am oprit o secundă să-mi ud gâtul şi m-aşteptam să sară doamna casei cu ceva vorbe aprinse. Surprins că n-aud nimic îmi ridic ochii din pahar şi văd cum amândoi înlemniseră cu gura căscată la mine, uitând şi să respire. Bun, aveam toată atenţia lor şi nu mai dura mult până ce povestea îşi arăta tâlcul.

„Al doilea efect, dispariţia pisicilor din zonă, venise ca urmare a plimbărilor lui Jet Li în natură. Flocosul, studentul şi ceilalţi patru hăndrălăi stăteau la etajul trei şi asta însemna peste o sută de scări până jos şi peste trei sute înapoi, sau cel puţin atâtea păreau la întoarcere.

O sută plus trei sute pe zi, fac peste zece mii de scări într-o lună şi aproape un miliard pe an, nici vorbă să fie vorba de lene când tânărul a hotărât cum să-şi plimbe porcaletele pe-afară fără să le coboare, ci de sporirea productivităţii şi mai mult timp pentru învăţat.

Pe aceste principii sănătoase a ajuns Jet Li să fie coborât pe fereastră, când vremea era frumoasă, cu undiţa de ştiucă, legat de acelaşi fir de pescuit prins tot în hamul textil, de la etajul trei direct în iarba din faţa căminului.

Momentele în care porcălania cobora pe geam ca batman erau cele mai fericite clipe ale zilei. Când deschidea stăpânul fereastra…

„Hai, bă, las-o naibii de treabă cum s-arunci porcuşorul pe geam cu lanseta?”

„Bărbate, îl mai întrerupi mult?”

„Când deschidea stăpânul fereastra, Jet Li începea să chiţcăie bucuros nevoie mare de s-auzea în tot căminul şi toată suflarea studenţească ieşea pe geam să vadă evenimentul. Cum trecea de marginea ferestrei şi simţea vântul în plete Jet Li îşi dezvelea fericit cele două perechi de dinţi, una sus una jos, îşi dădea urechile pe spate, făcea ochii mari-mari şi-şi flexa lăbuţele ca un ninja în atac. Ciuful negru din cap i se plia şi el într-o poziţie războinică, aidoma unei creste de coif roman.

Hăndrălăii erau mari admiratori ai culturii japoneze şi o aprofundau cu orice ocazie posibilă, iar filmele cu ninja se prezentau drept cele mai dese ocazii, de unde şi cunoştinţele aprofundate ale flocosului în materie, că se lipea de marginea

cutiei şi se uita ţintă la monitor cum auzea zgomot de karată din boxe.

Cu lăbuţele în poziţie aştepta vesel şi răbdător până cobora pe la etajul unu şi după aia începea să se balanseze dreapta stânga şi să scruteze împrejurimile după mâţele ce-şi făceau veacul pe-acolo. Cum atingea pământul se înfoia din toate floacele disponibile, începea să sâsâie şi să pufăie, îşi bulbuca ochii ca un broscoi călcat pe ouă, îşi clănţănea turbat ăia patru dinţi din faţă şi o lua la galop spre cea mai apropiată pisică disponibilă.

Nu mai ştiau bietele mâţe pe unde s-o apuce şi în ce copac să se caţere, ba când îl mai vedeau şi levitând, că nici stăpânul cu undiţa nu stătea degeaba, le crăpa inima-n piept de groază. După câteva săptămâni locul era mai ocolit de pisici decât piscina olimpică."

Exact atunci a picat tatăl familiei de pe scaun ţinându-se de burtă de râs, sub privirile îngrozite ale soţiei care uitase despre ce era vorba în discuţie şi se gândea numai la cum aluneca porcul pe fereastră în capul mâţelor de jos.

„Asta era viaţa spartană a lui Jet Li, foarte apropiată de a oricărui student, cu perioade de foame când rodea lemnul de nuc, cu clipe de bogăţie când apuca chiar şi câte un castravete întreg, cu plimbări mulinate gentil şi alergat prin iarbă verde şi prin cireşi bătrâni când stăpânul avea răbdare să-l poarte mai pe sus. Uitase de mult de răsfăţul matern şi i se părea că asta-i unica viaţă care trebuie trăită.

Când a făcut un an, stăpânul s-a hotărât să-l facă porc adevărat şi a început să se intereseze pe unde poate să găsească o poarcă frumoasă, plinuţă şi rafinată cum fără îndoială merita ăsta micu' pentru toată veselia pe care o aducea camerei în special şi căminului în general.

Cum bruneta şi blonda erau prietene, s-au vorbit ele ce s-au vorbit şi au hotărât, tipic

femeieşte, să ducă porcii împreună la o cunoscută despre care auziseră că are o splendoare de poarcă de pus în ramă.

Şi aşa au ajuns cei doi fraţi în faţa cuştii grandioase care adăpostea prinţesa poarcă. Cât era Ferdinand de ţinut în puf aşa un palat nu văzuse în viaţa lui, practic era o bucată de stepă argentiniană cu toate ierburile, rădăcinile şi boscheţii indigeni plantată în mijlocul camerei special pentru deplina mulţumire a scrofitudinii despre care era vorba.

Când a apărut scrofeata la gard s-a luminat încăperea căci părul ei spicul grâului, ochii ei bobul afinei, sânul ei mugurul măslinului, Angelina era o frumuseţe de neegalat, de neînchipuit. Ferdinand şi Jet Li stăteau şi se uitau la cuşcă trăsniţi de fulger.

Ferdinand îşi trage un surâs bleg pe moacă, îşi umfla pieptul pufos şi perfect pieptănat şi păşeşte graţios spre cuşcă, în cel mai delicat şi fermecător mod posibil. Când vede mişcarea lui frate-su, Jet Li mi se încordează odată de-i sar muşchii de sub floace ca elemenţii de calorifer şi intră tornadă într-o serie de acrobaţii pe podea, tavan, lustră, cuşcă, capul lui Ferdinand, de paralizează toată asistenţa.

Apoi se opreşte brusc şi-şi dezveleşte dinţii ăia perfecţi şi sclipitori, oţeliţi de la atâtea dunguliţe trase pe cimentul căminului, în timp ce ciuful din cap i se ridică impunător şi pieptul dă să-i crape de atâta expansiune. Ferdinand se face mic, mic de tot şi se retrage cu mustăţile plouate în timp ce din botul Angelinei se prelinge aristocratic o picătură de bală pofticioasă.

Mai clară de-atât nu putea sa fie alegerea”

„Ai văzut tu, nevastă tu, ce-nseamnă viaţa-n puf? A ieşit un pămpălău de numa’ odată s-a uitat Jet Li la el şi l-a făcut muci, asta vrei să se întâmple cu fiu-meu? Să fie mai moale ca o savarină şi să nu se uite nici dracu la el sau să-şi

găsească cine ştie ce strâmbă că la mai bune n-are şanse? Ia că schimbăm noi foaia şi nu-l mai cocoloşim atâta!”

Soţia ce să mai spună, înţelesese şi ea foarte bine cum stătea treaba şi se uita cu milă la odorul ei durduliu pe care avea să-l lase să plângă şi fără să-l ia în braţe de-acuma, să-şi mestece singur mâncarea şi să nu îl ţină de mână când merge la baie.

Numa’ că bombălăul de tată era atât de încântat de poveste şi de victorie că nu s-a mulţumit cu atât şi mă tot înghesuia să povestesc continuarea.

„Şi ia zi, prietene, mai zi!”

„Ce să mai zic, măi, asta a fost partea importantă”

„Haide, bă, nu fi, zi şi restu’ cu poarca s-audă nevastă-mea ce-nseamnă educaţie de bărbat”

Şi-aşa a ţinut-o vreo zece minute până n-am mai putut şi i-am zis şi restul poveştii:

„Când stăpâna a deschis uşiţa cuştii, Angelina aştepta îmbujorată la câteva lăbuţe de intrare, cu părul în vânt şi-un zâmbet dintr-o ureche-n alta. Jet Li a intrat vijelios înăuntru, a trecut pe lângă ea ca o furtună de nisip, de săraca s-a trezit aruncată cât colo şi s-a înfipt direct în bolul cu mâncare unde a început să crape în el ca un pirania pe steroizi.

Când şi-a revenit puţin din ameţeală Agelina s-a apropiat nesigură, dar la fel de sedusă şi la fel de zâmbitoare. Când a ajuns aproape de bol, Jet Li şi-a scos capul din crăpelniţă şi s-a stropşit odată la ea cu ochii injectaţi şi gura plină, încât prinţesa – aşa educată după ultimele standarde regale cum era – a făcut pipilică pe ea acolo şi atunci pe loc în faţa lui.

O clipă mai târziu fugea speriată şi ruşinată spre un bonsai de stejar chilian, în scorbura căruia s-a ascuns pentru restul zilei. Jet Li a ras tot din

bol după care a mai molfăit şi juma din stepă plus vreo cinci copăcei de pe-acolo după care, sătul în sfârşit, s-a rostogolit afară din cuşcă simţind că se apropie ora de plimbare.”

„Vezi bă, nebunule, aşa vrei să-mi cresc eu baieţelul? Un sălbatic primitiv de peşteră fără pic de maniere? S-ajungă de râsul lumii? Să se sperie fetele de el ca de dracu’? Mă!”

În două clipite era lângă copil şi după înc-o clipită plodul era adânc îngropat în braţele materne şi mă-sa dusă în casă, cel mai final mod de a pune punct discuţiei. Soţul se uita nefericit la mine cu o privire trădată şi două lacrimi stinghere în colţul ochilor.

Eu ridic din umeri şi-i răspund cu o referinţă pe care orice bărbat o înţelege natural:

„Frăţică, dacă tu ai trei zero când se termină meciul, mai ceri şi prelungiri?”

Naş – tipul căruia o să îi spui sărut-mâna, pe care o să îl tratezi cu respect şi deferenţă, căruia o să fie nevoie să îi accepţi sfaturile indiferent cât de complet aiurea sunt până când unul din voi o să dea colţul şi toate astea pentru că a fost pilonul de bază al momentului în care ţi-ai nenorocit viaţa. Sărut-mâna, naşule, tot respectul!

Naştere – proces tehnologic prin care dintre picioarele nevestei iese o creatură urlătoare decisă să vă transforme pe amândoi în zombi într-o perioadă cât mai scurtă;

Naiv – orice bărbat înainte de căsătorie şi orice femeie mai mică de un an;

Nervi – organ de transmisiune a impulsului nervos ce uneşte sistemul nervos central al organismului cu limba nevestei, oarecum surprinzător este faptul că limba în cauză nu se opreşte din vibrat odată ce stimulul nervos nu mai există (fiind eliminat rapid şi cu capul plecat de către soţ), ci continuă şi ore întregi după;

Nesimţit – când nevastă-ta e o doamnă şi nu te face măgar în public. Nesimţitule!

Nestemată – vezi nevastă.

Nevasta – onorata ta stăpână, cea care îţi luminează viaţa şi-ţi mănâncă ficatul;

Nicovală – obiect extrem de solid şi dur pe care, mai devreme sau mai târziu într-o căsnicie, nevasta îţi va pune bărbăţia pentru prelucrare ulterioară;

Nu – cuvânt cu care nevasta începe discuţiile despre ce ţi-ar plăcea ţie să faci, să ai, să mănânci sau să bei, sau cu care nevasta termină discuţiile despre ce ţi-ar plăcea ţie să faci, să ai, să mănânci sau să bei.

Nurcă – unul din şobolanii de care femeile nu fug, ba chiar din contră, aleargă spre, cu portofelul tău cu tot;

Nuntă – intrarea în legitimitate a practicilor executate cu mai multă sau mai puţină îndemânare, cu răcnete, mormăituri, gemete demne de jungla africană sau într-o tăcere de mănăstire, depinde de exemplarul feminin în discuţie şi de papagalul în cauză.

Cel mai important şi respectat tip de sclavagism, în care masculul feroce devine papagalul înlănţuit în fiarele căsniciei;

Noaptea nunţii – ultima noapte în care papagalul se va bucura de serviciile pe care el crede că proaspăta nevastă i le va oferi şi în căsnicie. Din păcate nu prea poate să se bucure de ea, din cauza gustului de babă pe care îl are pe buze, după cele câteva sute de exemplare octogenare pupate ceremonios în timpul petrecerii de nuntă.

Nu am nimic – expresie rostită cu o mină mai acră decât faţa lui Cerberus şi pe un ton atât de stins, încât te miri că poate fi perceput de urechea umană şi care înseamnă exact opusul cuvintelor ce o formează.

Este folosită doar în cazul în care tu eşti responsabil direct de starea mizeră în care se află, dacă altcineva e responsabil neavând nicio problemă să îţi toarne cu lux de amănunte timp de două ore o povestioară insipidă despre cum colega de serviciu s-a lăudat cu munca ei sau cum vânzătoarea de la colţ a fost nepoliticoasă, sau cum vară-sa şi-a luat maşina super tare, scârba!

Să accepţi răspunsul ăsta e ca şi cum ai lăsa aragazul deschis, fără flacără, în bucătăria cu termopane… mai devreme sau mai târziu o să aprinzi lumina. Pentru a evita o explozie catastrofală repetă întrebarea şi câteva ore dacă trebuie până îţi spune îngerească fiinţă ce ai făcut;

Nu ţin neapărat – cuvinte folosite de ea când tu întrebi dacă vrea să mergi şi tu la o întâlnire cu rudele ei (soacră şi mătuşi care nu aud bine, îşi

pierd protezele prin mâncare şi ţin cu tot dinadinsul să te pupe cu foc şi cu proteza mai sus menţionată), cu fostele colege de facultate (cu care înşiră amintiri în timp ce tu stai şi te uiţi în gol ore în şir), sau la orice altă întâlnire la care în loc să te duci ai prefera să stai spânzurat de urechi în bătaia vântului.

Când primeşti răspunsul ăsta, degeaba simţi că te-a apucat Dumnezeu de călcâi gândindu-te ce supliciu înfiorător ai ferit datorită generozităţii onoratei tale consoarte, pentru că ce te aşteaptă dacă nu mergi este o urgie de proporţii biblice, mai dihai decât păţiră egiptenii cu Moise.

Aşa că „nu ţin neapărat" înseamnă „dacă te pune dracu' să nu mergi o să îţi scot ochii zece ani de zile cu andrelele ruginite ale bunicii, o să îţi stric orice ieşire cu băieţii, o să îţi toc orice fărâmă de bună dispoziţie ai avea ascunsă după sprâncene, o să te fac să-ţi înghiţi orice zâmbet". Aşa că pune în balanţă mătuşele pupăcioase, cablul de la lustră şi iadul pe pământ.

„Ei dragă, dar ţin eu neapărat să merg…"

Sabotorii

Trecuseră două luni de când începuse cumplitul război. Nici nu mai ştiu exact de la ce pornise, dar deja vedeam lumea altfel, în culori reci şi pale, iar viaţa ar fi trebuit să fie frumoasă pentru un tânăr student arătos, deştept şi cu lipici la fete.

Se schimbase de când colegii cu care împărţeam aceeaşi şcoală, aceeaşi cameră ba chiar şi mâncarea, îmi declaraseră clar şi răspicat că o să-mi arate ei. Nu mai ştiu exact ce făcusem, dar se putea să aibă legătură cu umorul meu un pic prea bine dezvoltat. De parcă nişte chestii atât de inocente ca şlapi lipiţi de podea, ardei iuţi în pasta de dinţi, o baterie de Oltcit conectată la clanţa uşii şi alte nimicuri din astea ar fi meritat ce-mi făceau ăştia de opt săptămâni încoace.

La asta mă gândeam în timp ce aşteptam liniştit să-mi fie servită cea mai bună amandină a oraşului, pe care eu mi-o permiteam foarte rar preferând s-o fac cinste vreunei păpuşici gingaşe, frumoase şi deştepte foc, exact genul meu. Cum de ceva vreme aveam succes la sexul slab cam cât are un olimpic la logică, eram singur la masă.

Am tras un pic scaunul de lângă în afară şi am început să-mi golesc tacticos buzunarele pe el, cum făceam întotdeauna când mă aşezam pentru mai mult de un sfert de oră. Aveam obiceiul să-mi îndes prin buzunare toate prostiile posibile, aşa că să stau comod cu ele pline era ca şi cum aş fi încercat să-mi leg şireturile cu un sac de cartofi pe genunchi. Îmi intrase în reflex să-mi aşez cheile,

mobilul, pixurile, biletele, stick-urile şi alte nimicuri într-o moviliţă perfectă lângă mine fără să fie nevoie să le-arunc o singură privire.

Aveam nevoie de un plan care să mă scoată din încurcătură şi bănuiam că dacă îmi iese o singură dată nenorociţii o să se oprească. Nici că se putea un moment mai bine ales să-mi leg ideile decât savurând linguriţă cu linguriţă pufoasa-cremoasa-delicioasa prăjitură, pe o muzică divină, în cofetăria de pe Operei.

Trebuia să scot o domnişoară la întâlnire, asta era prima parte şi cea uşoară. Partea a doua era să scap de nefericiţii mei colegi care se ţineau ca râia de mine de fix şaizeci şi una de zile şi cum îndrăzneam să mă alint în compania vreunei mititici, cum îmi stricau toate apele.

Mă plimbam cu Măriuca la braţ pe sub castanii înfloriţi, povestindu-i pe scurt istoria artelor ca să vadă cât sunt de cult şi tocmai când începuse să mi se sprijine pe umăr şi ochii să îi lucească tandru, apare Geo din boscheţi.

„Salut, bătrâne! Mamă, de când nu ne-am mai văzut, ia zi cum o mai duci şi – cel mai important – ai scăpat până la urmă de păduchi?”

Măriuca s-a evaporat de pe aleea cu castani mai repede decât o picătură de rouă într-un incendiu forestier, în timp ce Geo mă bătea prieteneşte pe spate.

„Noi ţi-am zis să o termini cu glumele de şantier, acu’ călugăr te facem.”

Atunci n-am dat prea mare importanţă fazei gândindu-mă că n-o să-i ţină mult, la urma urmei era ceva efort să-mi ţină evidenţa non stop. Cât m-am putut înşela…

O duceam pe Elena la cinema cu tramvaiul, ca orice student get-beget care se respectă şi îi explicam de ce, ştiinţific vorbind, ochii ei sunt atât

de frumoşi încât mi se taie respiraţia dacă mă uit prea des în ei. De niciunde apare Vali.

„Mă, nenorocitule, nu ţi-a ajuns că ai lăsat-o gravidă pe sor-mea şi acu' nu mai vrei să auzi de ea, acuma îţi mai trebe' înc-o proastă?

Pentru Elena a oprit vatmanul mult înainte de staţie, atât de urgent era să coboare de lângă mine.

Cristi îşi punea pe el o haină ponosită, gri-albastru muncitoresc şi venea cu altă replică:

„Bă, Vasile, iară faci pe studentul? Să nu vii obosit azi la uzină c-avem de turnat ciment toată noaptea!"

Prima oară când am auzit replica mi-a venit şi să râd de cât de slabă era, însă mi-am dat foarte repede seama cât de tare mă înşelam din nou. Aparent, să fii muncitor era mult mai grav pentru intelectualele stilate pe care le peţeam decât nişte banale insecte sau o prietenă însărcinată, lucru pe care l-am simţit pe pielea mea în repetate rânduri.

Şi când zic pe pielea mea mă refer la palmele care se lipeau rapid de obrajii mei de gentleman desăvârşit după ce Cristi îşi făcea numărul. Aşa m-a usturat faţa de la Iza, Diana şi Geta.

Şi uite-aşa de două luni încoace băieţii îmi urmăreau fiecare mişcare. Făceau cu rândul, aveau program cu coduri de culoare, dacă chiuleam eu chiuleau şi ei, pur şi simplu nu reuşeam să duc la capăt o întâlnire fără să apară vreunul şi să strice tot.

Aşa ajunsesem să-mi frământ minţile la o linguriţă de amandină, încercând să găsesc o soluţie care să mă scoată din vortexul romanţios în care mă aruncaseră nenorociţii. Peste câteva zile urmau să-mi vină banii de acasă, bani care trebuiau să-mi ajungă o lună de cărţi, mâncare, tramvai, cazare şi aşa mai departe. Nu vedeam altă scăpare decât să-i folosesc pentru o întâlnire la

care băieţii nu aveau cum să ajungă, chiar dacă urma să trăiesc o lună din fotosinteză.

Un pic mai târziu ieşeam din cofetărie, senin ca o zi de august, cu planul făcut. La vreo şaizeci de km de oraş era o pensiune stilată cu un restaurant şic şi perfect pentru o seară romantică, unde nu se putea ajunge decât cu maşina.

Ştiam de ea că mă dusese mătuşă-mea cu un an înainte să mănânc şi eu ca un rege după ce trecusem de sesiune falnic integralist. Mătuşă-mea stătea în capătul ălălalt al continentului, că aşa era norocul meu să-mi văd singura rudă mai cu dare de mână odată la doi-trei ani.

Eu eram singurul din gaşcă care avea carnet, că mi-l luasem înainte de a termina liceul şi asta urma să fie asul meu din mânecă. N-aveam maşină, dar ştiam un trompet la două cămine mai jos care avea ceva ce ar fi putut fi confundat cu una şi în el îmi puneam toate speranţele.

Obiectul propriu-zis al întâlnirii avea să fie Lili, o tipă foarte, foarte fainã cu care schimbam amabilităţi de multă vreme, dar care mi se părea un pic peste puterile mele de seducţie chiar aşa mascul feroce cum mă aflam. Mă gândeam că totuşi o cină romantică la Pilar, unde mergea din când în când şi primarul, după cum citisem la ziar, avea să echilibreze un pic balanţa. Plus că invitaţia trebuia să fie făcută rapid, ţac-pac, să n-aibă timp vreun binevoitor s-apară în scenă, ori cu Lili deja mă ştiam cât de cât şi nu era nevoie de ore de vrăjeală.

Aveam de gând să mă mişc rapid să nu ştie băieţii ce i-a lovit, cum primesc banii cum dau atacul. Ba făcusem şi rezervare la Pilar, cred că singura dată când cineva făcea rezervare acolo sunând de la un telefon public.

După ce pusesem planul la cale parcă mi se ridicase o piatră de pe inimă şi dispoziţia îmi revenise oarecum la normal ceea ce nu putea trece

neobservat în grup. Simţind că pregătesc o mutare care să rupă embargoul, băieţii au început să mă tragă de limbă, dar eu eram hotărât să nu scap nimic-nimic pe gură.

Când mi-au venit băniţorii totul era deja aranjat. Fusesem cu o seară înainte la trompalăul cu maşina, căruia îi promisesem un schimb de ulei şi două bujii pentru un weekend cu troaca. Plecasem direct de la fotbal, într-un trening ud de transpiraţie şi ponosit, să nu cumva să se creadă că aş avea gânduri drăgăstoase şi aşa reuşisem să nu dau de bănuit.

Pe Lili o invitasem în cel mai mare secret printr-o scrisorică de efect lăsată la vânzătoarea de la chioşcul din campusul fetelor, care urma să o dea portarului Gică, om de mare nădejde când era vorba de orice operaţiune care i-ar fi adus o duşcă de tărie la final. Maşina urma să mă aştepte cu proprietar cu tot în faţa universităţii la sfârşitul orelor. N-aveam de gând să le las băieţilor nicio şansă de interceptare aşa că urma să plec direct de la facultate, s-o iau pe Lili şi să las oraşul în urmă cu toată viteza de care era capabil trocaderul, aşa vreo patruzeci la oră.

Zis şi făcut. Am sărit peste cursuri şi m-am dus numai la laborator, să nu-mi şifonez costumaţia de gală în care mă îmbrăcasem, că de la ăsta chiar nu puteam lipsi dacă vroiam să pup examenul în sesiune.

Când m-au văzut ăştia strălucind ca un crai au şi început să facă mişto despre cum o s-o dau iar în bară, dar le-am trântit-o scurt şi triumfător că de data asta nu mai au ce să-mi facă. Am văzut cum li se stinge entuziasmul pe măsura ce le dădeam indicii despre cum o să-i las într-un nor de dezamăgire şi o să dispar în apus cu mititica lângă mine.

Acum, că le scufundasem corăbiile, puteam să-mi văd liniştit de şcoală şi nici măcar deosebita

surpriză a unui laborator de ştiinţă aplicată nu mi-a putut stinge veselia.

„Aveţi noroc chior zău aşa, mi-a trimis Costache unu' proaspăt"

Da, aveam noroc până peste cap să vin îmbrăcat ca pentru revistă şi să stau două ore cu mâinile într-un cadavru proaspăt mirosind a formol şi metan, zău că parc-aş fi câştigat la loto. Mi-am luat două halate şi trei perechi de mănuşi pe mine, să nu cumva să se ia mirosul şi să-mi strice combinaţia de Givenchy şi spray rusesc cu care mă dădusem elegant din cap până în picioare şi am coborât supus în sala de disecţie.

I-am scos la săracul decedat tot ce avea prin el, mai mult colegii decât mine, că eu încercam să mă ţin cât mai departe de frica mirosului şi a zemii ce curgea din prospătură. Încet, încet, mă fofilam spre final.

Văzând cum le scap printre degete, dragii mei colegi au început să se înghesuie în mine încercând probabil să mă murdărească, nu ştiu, că oricum nu le-a ieşit. Când a ajuns ceasul la ora fixă am zbughit-o atât de repede din laborator că era să pice mortu' de pe masă de la curent.

Azvârl halatele şi mănuşile din alergare, mă năpustesc prin uşă, cobor scările într-un suflet şi ajung la maşină. M-arunc înăuntru, salut scurt trompalăul care mă aştepta lângă ea şi pornesc în trombă cu un scârţâit prelung din cauciucuri, exact când gaşca de nenorociţi năvălea şi ea afară.

Mă uit triumfător în retrovizoare la pumnii lor ridicaţi în aer în semn de cumplită deznădejde. Lili mă aştepta îmbrăcată într-o rochie neagră adânc mulată pe curbele-i generoase, pe nişte tocuri cât o suliţă de papuaş şi cu un zâmbet de topea polul nord. Ziceai că avea hârbul suspensii mexicane la cum sălta maşina de la ce bătăi îmi băga inima-n piept după ce o văzusem pe mititica.

Sar afară cât pot de sigur şi nepăsător, deşi îmi tremurau genunchii ca filamentul de bec, îi deschid galant portiera şi-o poftesc să intre. Adevărul e că nici eu nu eram de lepădat la costum gri şi pantofi negri lucioşi…

M-am potolit doar după ce am lăsat în spate indicatorul de ieşire din localitate. Învinsesem.

Ajungem la Pilaro, parchez troaca cât mai ferit să nu ia luciul limuzinelor din curte şi îmi conduc, plutind deasupra dalelor, invitata înăuntru. Era mai frumos decât îmi aminteam, parcă explodase o bombă cu stil în restaurant atât de elegant aranjaseră totul.

Se vedea că Lili era fleaşcă exact unde trebuia înainte să ajungem la masă şi să încep eu să-mi etalez punctul meu forte, conversaţia absolut fermecătoare de care eram capabil. Îi trag scaunul şi ea se aşează încetişor, de-ajuns cât să scap o privire de câteva secunde în decolteu de-am crezut că fac combustie spontană pe loc. Nici nu ştia Lili pe ce butoi de pulbere stătea, după atâtea săptămâni de presiune…

Vine un gelat în uniformă să ne ia comanda, eu îmi joc rolul de cunoscător perfect, alegând meniul şi vinul cu un aer de somelier trecut prin toate, iar Lili se topeşte văzând cu ochii. Trag scaunul de lângă şi-mi urmez tipicul intrat în sânge când deodată o văd pe Lili ţipând ca-n filmele de groază şi luând-o la fugă spre ieşire, într-o alergare destul de caraghioasă pe ţepele alea papuaşe.

Numai de râs nu-mi ardea mie. Ce naiba se întâmplase? Văd încă nişte priviri îngrozite în jur şi ochii mi se mută pe scaunul de lângă mine. Pe moviliţa de-o construisem fără să mă uit cu ce-mi scosesem de prin buzunare, trona fără pic de jenă, arătătorul subiectului pe care îl avusesem la disecţie.

De asta se împingeau târtanii în mine, ca să-mi planteze degetul ăla spurcat în buzunar… aş fi

ajuns-o repede pe zână, mai ales la cum fugea pe tocuri, dar m-am trezit cu doi vlăjgani lângă mine extrem de nerăbdători să afle explicaţia degetului de mort care făcea senzaţie în restaurantul lor.

Mi-am dres tonul şi am povestit de-a fir a păr păţania, destul de tare încât s-o audă şi restul privitorilor, lucru care s-a terminat câteva minute mai târziu în hohote. Aşa de tare râdea toată lumea că a coborât şeful să vadă ce se întâmplă şi a trebuit să mai povestesc odată toată tărăşenia.

La cum arăta nu cred că Lili făcuse prea mult autostopul şi probabil era deja în cămin, povestindu-le fetelor cum era cât pe ce să ajungă tranşată bucăţele, bucăţele prin buzunarele mele.

Patronul de la Pilaro, dotat cu o burtă impunătoare şi deosebit de mobilă, lucru ce se vedea din plin în timpul hohotelor de râs cu care se crăcăna peste mine, s-a distrat aşa de tare încât a trimis o dubiţă la cămin să-mi aducă şi colegii. Ne-a ţinut weekend-ul ăla pe gratis pe toţi şi mie mi-a dat cameră separată în caz că reuşesc cumva să trimit după Lili.

Nenorociţii ăştia de amici ai mei, după ce au mâncat şi băut ca porcii, s-au declarat atât de încântaţi că s-au jurat pe banii de pâine că mă lasă în pace să-mi văd de treburi. Eu am trimis ca un domn după Lili a doua zi dimineaţă, aceeaşi dubiţă a restaurantului cu un bileţel, că doar nu era să apar în persoană, să facă atac de panică bietele fete. Bileţelul povestea pe larg despre calităţile deosebite ale studenţilor la medicină, printre care şi un debordant simţ al umorului.

Dubiţa s-a întors după două ore.

Lili era în ea.

Oală – obiect antic, specific erei în care femeile ştiau să gătească;

Obere – cuvânt folosit de bărbaţi în cele mai delicate situaţii şi căruia ei se încăpăţânează să-i atribuie proprietatea magică de a masca total realitatea, deşi încă nu s-a întâlnit nici nevastă, nici poliţist care să te creadă când cobori ca râma din automobil bâguind „obere, ş-atât, şefu'/şefa";

Obez – gras cât un porc, nu-i mai ajunge cât bagă la maţ, n-are deloc autocontrol, are o voinţă mai slabă ca un fir de iarbă. Porcul!

Obeză – persoană sensibilă şi cumpătată, cu probleme gravitaţionale cauzate exclusiv de glandă;

Oedip – celebrul inventator al cuvântului MILF;

Oglindă – dispozitiv de belit ochii în el, care reflectă gingăşia şi frumuseţea ei şi dacă nu o reflectă e vai şi amar de fundu' tău, că îi scoţi păr alb în cap cu stilul tău de măgar, şi o îmbătrâneşti într-un an cât alţii-n zece. Porcule!

Obiect blestemat în care soţia se uită lung înainte să pună o întrebare care nu are niciun răspuns corect.

„M-am îngrăşat?"

Dacă soţul spune da imediat trece în categoria de porc mizerabil, dacă spune nu sigur nu e destul de convingător şi trece fix în aceeaşi categorie;

Onanie – folosirea creativă a membrelor superioare, iar dacă eşti extrem de flexibil şi a celor inferioare pentru a face dragoste cu tine însuţi.

Deşi este cea mai sigură formă de sex posibilă ferindu-te de boli, drame, bebei urlători, faliment, soacră şi alte nenorociri din astea este aspru pedepsită de biserică şi te va trimite, fără îndoială, direct la ultimul etaj al iadului. Asta pentru că

trebuie sa-ţi iubeşti aproapele mai mult decât pe tine însuţi, chiar dacă aproapele e femeie;

Onest – divorţat;

Onestă – mută;

Om – jumătatea nevinovată a speciei umane;

Oral – unul dintre cuvintele deosebite care-şi schimbă total sensul odată cu evoluţia relaţiei. Dacă la un moment dat te duce cu gândul la unul dintre cele mai plăcute momente ale vieţii de bărbat, după căsătorie sensul ăsta dispare fără urmă lăsând loc adevăratului înţeles, o turuială dementă la fel de plăcută ca o durere de măsele;

Otravă – metoda de divorţ preferată a femeilor datorită rapidităţii, lipsei de formalităţi şi cheltuielilor procedurale foarte mici pe care le implică;

Ovar – specie de găina mică, mică şi cheală cuibărită undeva în abdomenul femeii care face din când în când ouăle pe care cocoşul mic, mic şi chel aflat în testiculele bărbatului le va fecunda.

Viaţa de bărbat însurat
e ca băutul din solniţă.

Ce bărbat adevărat

Un bărbat trebuie să fie puţin mai frumos ca dracu' e un principiu trecut în familia mea de generaţii, iar eu am grijă să-l respect cu sfinţenie, fiind cât se poate de puţin mai frumos decât susnumitul.

Un pieptene şi-un săpun sunt de-ajuns pentru treaba asta. Pieptenele îl folosesc de câteva ori pe an când mergem la vreun parastas, iar pentru restul ocaziilor o mână trecută de două-trei ori prin părul bogat şi negru ca pana corbului e suficientă. Fiecare om are o chestie care-l ajută să fie sigur că e bărbat adevărat, din ăla în care muşteşte testosteronul, la mine chestia aia e părul absolut fabulos de care tocmai vorbeam. Săpunul îl folosesc puţin mai des.

Nevastă-mea e exact opusul, din fericire pentru mine care sunt heterosexual. Ba mai mult de-atât, am fost destul de norocos ca partea feminină a familiei ei să nu transmită un principiu asemănător peste generaţii, şi nevastă-mea să nu aibă nici cea mai mică asemănare fizică cu aghiuţă, ci mai degrabă cu partea cealaltă, îngerii. Repet, fizic.

De asta la pieptenele şi săpunul meu se adaugă câteva milioane de creme, geluri, şampoane, balsamuri, măşti, uleiuri, săruri, perluţe, extracte şi alte drăcovenii ale ei. Ca să îmi schimb eu săpunul trebuie să dea faliment producătorul, la ea fiecare săptămână e un experiment c-un produs nou, două sau chiar trei,

depinde de câte substanţe miraculoase scot din junglă reclamele tv în şapte zile.

A reuşit la un moment dat să mă convingă cu săpunul lichid, nu că aş fi apreciat cine ştie ce lavanda sau ce minune o fi fost în el, ci pentru că săpunul normal e enervant când face mucus în săpunieră sau când se face bucăţele pe final. Zeama îşi face treaba şi i-am rămas fidel până în ziua de azi pentru spălat păr bogat şi negru ca mura coaptă, faţă şi corp şi zău că dacă săpunul ar fi mai puţin dulce l-aş folosi şi ca pastă de dinţi.

Dacă tot veni vorba, pentru un bărbat adevărat pasta de dinţi trebuie să fie albă şi simplă, fără particule minune care curăţa gingiile în somn, fără arginţi ionizaţi oxigenaţi robotizaţi care albesc dinţii în trei folosiri şi fără extract de pinguin rezistent la senzaţia de frig. Albă. Simplă.

Pentru nevastă-mea e bineînţeles fix invers, cum apare vreo pastă care îţi face zâmbetul mai alb, mai frumos, mai deştept şi mai tolerant la îngheţată cum o şi găseşti în faţa oglinzii din baie.

Am avut marea bucurie să şi încerc una dintre minunăţiile astea când mă grăbeam spre muncă şi nu mi-am dat seama pe ce pun mâna. Soarta a făcut să fie o extraordinar de inovatoare pastă de dinţi cu argilă şi să aibă gust de bulion din pisici moarte. Bulionul din pisici moarte este o specialitate cu care trebuie să fii obişnuit de mic, în caz contrar o să-ţi întinzi micul dejun cu un jet viguros pe toată oglinda şi ceva din perete.

Abia am mai ajuns la muncă după cât timp am pierdut să curăţ dezastrul din baie şi să-mi scot bucăţi semi-digerate din păr şi tot au mai rămas vreo două, pe care s-a grăbit colega de birou să le observe şi să mă întrebe ce-s alea. S-a supărat când i-am zis vome; ei, aşa-s femeile.

Când m-am întors acasă m-am dus glonţ la baie după scârboşenia la tub, că parcă altă greutate

ar fi avut vorbele ce urma să i le torn nevestei cu obiectul în mână. Nici urmă de pastă.

„Puiuţ, parcă ai luat o pastă de dinţi nouă…”

„Am luat, dragă, da’ mi-a zis Auraş că e greţoasă rău şi n-am mai deschis-o, i-am făcut vânt direct.”

Puteam măcar să-i zic c-a aruncat banii pe fereastră, dar ar fi urmat o mie două sute şaizeci şi trei de exemple în care eu am luat prostii absolut şi complet inutile. Mai puţin de o sută ar fi fost chiar corecte, aşa că m-am abţinut.

„Da? Eram chiar curios cum e…”

Măcar nu avusese efecte secundare asupra părului meu falnic. Am jurat că am să belesc ochii de zece ori la tubul de pastă de dinţi pe viitor şi aşa am şi făcut. Cu o singură excepţie.

După o pauză foarte lungă în care singurul sport a fost ridicatul telecomenzii, am ieşit la o mişcare cu băieţii, lucru care aproape m-a omorât. Dacă ţinem cont şi de berea tradiţională de după, cu o durată aproximativ egală cu orele de mişcare, vă închipuiţi cam în ce hal am ajuns acasă.

M-am prăvălit prin uşă într-un tango năvalnic, un pas înainte – doi înapoi – trei la stânga – cinci la dreapta – ta ram tam tam, mirosind ca o pereche de sconcşi afumaţi la cald, transpirat ca un mistreţ la saună, fierbinte ca nisipul Saharei şi învăluit în vapori etilici ca o dimineaţă ceţoasă. Noroc cu părul meu bogat şi negru că mai arătam încă a om.

Am reuşit după nişte rotiri de balerin să nimeresc uşa de la baie ba chiar să o şi deschid. M-am dus întins la spălat pe dinţi să-mi pot pupa focos nevasta, cum face orice bărbat adevărat când vine turtă acasă, am pus mâna pe ustensile şi dă-i şi freacă sănătos. Recunosc că nu m-am uitat bine la tub, dar nici nu am simţit vreo diferenţă notabilă

în gură, poate şi din cauza stării generale în care mă aflam.

Apoi m-am introdus cu mare greutate în duş, cam cum bagă bunică-mea firul în ac pe la şaptezeci de ani, mi-am luat săpunul lichid, am strâns odată de el de mi-am turnat jumate de kilă în cap şi dă-i şi freacă din creştet până în vârful copitelor, doar-doar s-o duce măcar puţin mirosul de distilerie.

Am ieşit doar c-un prosop pe mine, sexy ca un guguştiuc primăvara şi viril ca un armăsar de prăsilă, hotărât să-i arat nevestei ce face sportul din mine. Pe drum însă am trecut pe lângă canapea şi nu m-am mai putut concentra la planurile anterioare, executând o aterizare de tip buştean şi un somn de tip comă. Soţia se jură şi în ziua de azi că m-a auzit sforăind înainte să ating canapeaua.

Tot ea m-a învelit şi lăsat în pace până a doua zi pe la amiază, când am reuşit să mă trezesc de bună voie, cu o durere înfiorătoare de cap şi o senzaţie de goliciune stranie. Hotărât să-mi duc până la capăt planurile care suferiseră deja o amânare, alerg la baie să mă spăl din nou pe dantură.

În faţa chiuvetei, când mi se focalizează privirea mahmură, dau nas în nas c-o imagine paralizantă. O creatură umanoidă se uită cu ochii îngroziţi la mine, paralizată de frică. Avea capul aproape translucid de i se vedeau toate venele şi venişoarele din creştet, sprâncene ioc, gene ioc, buzele crăpate şi o culoare alb-verzuie.

Am răcnit o dată de s-au spart aproape toate ghivecele ceramice în care-şi ţine nevastă-mea buruienile şi am ţâşnit afară din baie până pe hol unde m-am întâlnit cu soţia care ieşise speriată din dormitor. Când m-a văzut a urlat şi ea o dată de s-au spart şi ultimele ghivece, alea care erau pitite după perdeaua geamului de la bucătărie.

Alienul umanoid eram eu. După încă ceva zbierete de ambele părţi şi vreo două leşinuri consecutive ale jumătăţii mele mai bune am reuşit să ne revenim. Eu ştiam perfect ce s-a întâmplat, sigur cumpărase nevastă-mea o pastă de dinţi radioactivă.

De data asta nu mai scapă. Intru vijelios în baie, salut din priviri creatura care mă fixa din oglindă şi mă uit după tubul responsabil. Dispăruse, din nou. Dau să explodez de draci când îmi văd săpunul lichid relaxându-se liniştit pe marginea chiuvetei.

Hmmm… parcă făcusem duş cu o zi înainte. Mă duc la cabină, îmi introduc chelia străvezie înăuntru şi văd un recipient absolut identic cu cel al săpunului meu lichid. Îl întorc cu eticheta spre mine şi încerc să descifrez textul.

„Cremă depilatoare pentru ten sensibil cu extract de pătlăgele pentru o senzaţie de tonifiere. Efect garantat”

Am ieşit spăşit din baie şi m-am târât înapoi spre canapea. Ea încerca să fie cât se poate de serioasă, îi ieşea la fel de bine ca unui elefant baletul. Printre icnete de râs mă întreabă cu reproş:

„Uite ce-ai făcut, ce mă fac eu cu ghivecele astea sparte?”

„Pisează cioburile şi fă pastă de dinţi, am auzit că e excelentă.”

„Adică ce vrei să spui?”

V-am zis că părul meu negru ca norii de furtună era elementul meu de siguranţă, lucrul de care mă agăţam când masculinitatea mea era ameninţată de crunta realitate. Greu, greu de tot pentru un bărbat ca mine să ştie că un nou-născut are de trei ori mai multă pilozitate.

După patru luni, când a început să-mi crească din nou părul din sprâncene colegii mi-au dat o petrecere foarte fainã, la urma urmei nu în fiecare

zi se-ntâmplă să învingă cineva leucemia. Da, nu le-am spus chiar în detaliu ce s-a întâmplat exact.

Zău dacă nu m-am simţit din nou sigur pe masculinitatea mea, chiar aşa c-o ţâră de puf pe cap, când l-am auzit pe şeful cel mare spunându-i asistentei:

„Ce bărbat adevărat, nimic nu-l pune jos.”

Pat – mobilă de lemn sau metal prevăzută de obicei cu picioare şi saltea unde te chinui s-o aduci şi apoi nu mai ştii cum să scapi de ea. Locul unde nu numai că e indicat să te porţi ca un animal, ba e chiar obligatoriu;

Patinaj – alunecare mirabolantă pe gheaţă pe care trebuie să o urmăreşti ore în şir în transmisie directă şi reluare, ca să mai vezi şi tu ceva frumos nu numai fotbalul ăla pentru maimuţe;

Păianjen – simpatici cu multe picioare la care femeile au o reacţie mai isterică decât dacă le spui că pleci la pescuit, ceea ce ai crede că e imposibil.

Ăsta e motivul real pentru care Spiderman este atât de invidiat de toată populaţia masculină a planetei… cum ar fi, când urlă nevasta la tine că nu ţi-ai pus şosetele la locul lor, să poţi să faci rapid nişte picioruşe în plus, să te atârni de tavan şi să te uiţi la ea cum încearcă să se înghesuie în cuptor de frică? Oau…

Pălărie – obişnuia să fie un obiect textil simplu care să protejeze capul bărbatului de soare, ploaie şi porumbei căcăcioşi, dar de când au început şi femeile s-o poarte a devenit o declaraţie de modă.

În scurt timp pălăriile au început să semene cu o varietate de animale mici şi mijlocii împăiate după electrocutări prelungite, păsări explodate cu tunul şi foci călcate de troleibuz.

Partea cu adevărat ironică e că cele cu adevărat îngrozitoare, adică pălăriile care te aştepţi să învie şi să te muşte de gât, vor fi purtate numai la ocazii speciale, exact acolo unde ai vrea să apari şi tu ca un domn cu soţia la braţ, nu cu o arătare cu capul pe jumătate digerat de pisica lui Satan;

Păsărică – este un mister total cum şi-a căpătat organul feminin în cauză numele ăsta, nu

zboară şi nu ciripeşte. Mai bine îi zicea struţ, măcar ar fi fost mai aproape şi vizual;

Penis – orice femeie îţi va spune că este organul cu care gândesc tot timpul bărbaţii, orice bărbat îţi va spune că este organul la care se gândesc tot timpul femeile. De aici şi faptul că mărimea contează, ştiut fiind că femeile se dau în vânt după bărbaţii inteligenţi.

Ca bărbat aş adăuga că suntem nişte fiinţe deosebit de complexe, gândirea fiind un proces împărţit între mai multe organe de unde şi evidenta superioritate logică faţă de ele. Cu alte cuvinte penisul gândeşte doar dacă în faţa bărbatului nu stă nemachiată şi fără pungă pe cap muma pădurii, în momente din astea raţionalul fiind preluat de creierul dintre urechi;

Perdea – bucată de material atârnată în faţa ferestrei care împiedică vecina să te vadă când te uiţi după ea. Porcule!

Perlă – dovada supremă că femeia e în stare să cumpere orice rahat cu banii bărbatului, până şi o chestie ţinută în burtă ani de zile de o moluscă constipată. Nu ştiu de ce perlele sunt considerate atât de speciale, sunt convins că şi eu dac-aş ţine ceva zece ani în burtă, trecând peste senzaţia uşoară de disconfort, la final ar ieşi un diamant de pe puţin două kile;

Permis de conducere – bucăţică de plastic trasă în ţiplă care atestă următoarele capacităţi feminine:

a) de a-şi aranja cu succes părul în retrovizoare, în mers;

b) de a apăsa pe frână şi ambreiaj la pornire, naiba să o ia de maşină ce are de nu porneşte?

c) de a face parcarea laterală paralel cu locul liber dintre două maşini cu zece metri între ele.

d) de a deschide portiera în botul unei maşini conduse de un bărbat, aţi văzut cum era să mă

omoare criminalul?

Peşte – cuvânt cu două sensuri total diferite care poate duce la confuzii, de cele mai multe ori la începutul cinei într-un restaurant şic cu o domnişoară stilată:

„Draga mea, îţi place peştele?”

„Nu prea, că mă bate.”

Poşetuţă – ditamai tolba de cinci kilograme pe care ea o poartă cu o lejeritate herculeană, de care nu ai crede-o în stare când îţi spune pisicoasă:

„Tati, nu mă ajuţi cu pâinea asta, că îmi rupe mâinile”

În respectivul sac fără fund se găsesc o sumedenie de dispozitive de neînţeles pentru noi, dar deosebit de utile pentru ele, medicamente pentru toate bolile pământului, oglindă de belit ochii în ea când deschizi din întâmplare sacul, gloss de buze, agendă goală, zece perechi de chei, inclusiv de la casa bunicii care s-a dărâmat în ’79 fiecare cu două brelocuri, multe pixe în caz că odată şi odată are chef de scris în agenda goală, portofele, telefoane, cremă de mâini de zi şi de noapte, cremă de picioare de zi şi de noapte, cremă de corp de zi şi de noapte, o pereche de chiloţi de schimb, două sutiene pentru urgenţe, mini-trusă completă de machiaj, parfum, apă de toaletă şi deodorant, şerveţele umede şi uscate, colecţia de pişpirici primiţi de la colegele de serviciu, o pisică mică şi un clopoţel argintiu ca să aibă pisica mică cu ce se juca.

De asta nu se fac emisiuni de supravieţuire cu femei, nu ar avea niciun farmec c-ar avea domnişoara în poşetă tot ce i-ar trebui să reziste doi ani în sălbăticie;

Portofel – singurul produs pământesc care trezeşte instinctul vânătorii la femeie. Se pare că impulsul vânătorii este direct proporţional cu adâncimea accesoriului masculin, precum şi cu

lărgimea portofelului, într-o vreme fiind mai importante alte dimensiuni, de exemplu lungimea, dar acum femeile s-au emancipat, lăsând în urmă asemenea criterii trupeşti demne de dispreţ;

Portofelul ei – obiect din piele sau textilă, dotat cu buzunăraşe, care conţine fotografia ei şi banii ei;

Portofelul lui – obiect din piele sau textilă, dotat cu buzunăraşe, care conţine fotografia ei şi banii cuplului;

Porc – porcule!

Pregătiri de nuntă – perioadă cuprinsă între două luni şi doi ani în care sensibila prezenţă feminină care îţi făcea viaţa un rai în perioada de curtare se transformă într-un monstru mitologic care scoate fum prin toate orificiile disponibile natural, prezintă simptome de turbare şi scoate flăcări pe ochi.

Amabilităţile de mai sus pot fi declanşate de orice de la modelul de pe invitaţii până la cel de pe şerveţele, de la lista invitaţilor până la specia de buruieni aleasă pentru festivitate.

Poate cel mai ciudat lucru este tâmpenia de care dă dovadă masculul în perioada asta, pentru că nu vede în asta o avanpremieră a căsniciei şi nu înţelege că asta e adevărata natură a îngerului inimii lui. Oamenii de ştiinţă cercetează posibilitatea unei emanaţii hormonale secrete produse de femei pentru anestezierea bărbatului;

O veste proastă

Intră în casă tremurând, albă la faţă ca varul şi chinuindu-se să respire.

M-arunc spre ea ca fulgerul şi alunec pe nenorocita aia de bucată de carpetă cât un burete de vase, ultimul trend în design care face podeaua să arate mai mare decât este. Aşa că dacă vin prietenele ei în vizită livingul nostru să arate ca Taj Mahalul şi noi nişte oameni realizaţi.

După ce mi-a explicat cum e cu aparenţa proporţiilor şi carpeta aia bună de suflat nasul am căzut o clipă pe gânduri şi apoi am început să sar prin casă râzând. Crezând că iar o să fac vreo glumă sexistă, ea mă privea deja cu toată dezaprobarea pe care o putuse aduna pe nepregătite.

„Puiuţ, o să fim bogaţi. Incredibil de bogaţi!” şi m-apuc iară de ţopăit.

„De ce, dragule?”

„Dacă ştiam că la voi e aşa de simplu cu proporţiile astea ne scăldam acuma-n bani, o piscină plină cu euroi, puiuţ!”

„Hai că m-ai făcut curioasă, zi odată!”

„O să facem o fabrică mare-mare de făcut prezervative mici mici mici, cât o căciuliţă de gărgăriţă. Iţi dai seama ce bătaie o să fie pe ele când o să vadă bărbaţii cât de simplu e să pară dotaţi?

Facem o campanie de marketing agresiv pe autobuze cu – CE VĂD FEMEILE – scris mare şi albastru pe banner cu o banană mică şi pleoştită în

stângă şi cu o ditamai banană cât brandu' de minotaur în dreapta cu o căciuliţă de gărgăriţă pe ea.

Îţi dai seama, pui, o să fie bătaie pe ele ca pe tigăi!" Tocmai când mă pregăteam să continui cu listarea companiei la bursă şi protejarea invenţiei sub patentul „titanul dintre picioare" am văzut că privirea i se schimbă din dezaprobare în enervare şi am decis să bag proiectul de îmbogăţire în aşteptare.

Dar divaghez. Intră în casă tremurând, albă la faţă ca varul şi chinuindu-se să respire. Mă reped spre ea ca fulgerul, alunec pe mochetă, dau cu capul în calorifer, mă răsuceşte impactul, mai dau odată cu capul, dar în cuier şi ajung lângă ea.

„Pui, ce s-a întâmplat?"

Răspunde greu printre gâfâieli:

„Cel mic al lui Florin e în comă, l-a lovit un tir". Mi-a îngheţat tot sângele în mine. Ea mă scutura de mână încercând să mă scoată din şoc.

„Sună la ei repede."

„Tu crezi că de telefoane le arde lor acuma? Le trebuie cineva acolo să aibă grijă de Aura, să le dea cu forţa apă şi mâncare că sigur nu se mai gândesc la din astea. Hai la maşină, plecăm la ei".

Ne repezim în bolid şi-o calc vijelios spre dramă. Era cam o oră de mers, dar la cum conduceam eu sub presiune puteam fi ajunşi înainte de a pleca, cam cum mergea Einştein la piscină îndoind spaţiul.

Trag cu scrâşnet de roţi în faţa casei când îmi dau seama că s-ar putea să fie toţi la spital, la care din ele nu aveam idee. Sun la uşă rugându-mă să fi lăsat pe careva în urmă şi răsuflu uşurat când aud paşi de după.

Îmi deschide nevastă-sa şi imediat apare şi el. A mea se aruncă pe-a lui bocind ca nebuna, iar eu îl iau bărbăteşte în braţe pe Florin şi-l bat

părinteşte pe omoplat, la care el se retrage un pic speriat mă ia de umeri şi întreabă:

„Ce s-a-ntâmplat, măi?”

Când s-apuc sa mă sperii că omul s-a şocat de-a făcut amnezie, ăla mic a lu’ Florin apare val vârtej pe scări urlând cât îl ţineau bojocii:

„Gandalf, Gandalf cel gri”

Îşi revenise bine de tot din comă micuţul dacă-şi amintea că de fiecare dată când veneam în vizită mă jucam de-a Lord of the Rings cu el. Mă uit la ea, ea se uită la mine, ne uităm amândoi la micuţ.

„Florine, n-aţi avut vreun eveniment mai neplăcut aşa… azi?”

„Ce eveniment, coane?”

„Ăăă… noi am auzit de-un accident…”

„Ei accident, dimineaţă a trecut băiatul vecinului cu bicicleta prin faţă şi Tomiţă s-a băgat prea aproape şi l-a şters cu pedala la ureche, n-a păţit nimic. Nici măcar nu s-a speriat, poate se învăţa minte”

Tomiţă era cockerul familiei. Cu o voce stinsă întreb:

„Şi aţi spus la cineva?”

„Păi ce era de spus? Cred că Ana s-a speriat mai rău ca Tomiţă, că toată se ventila pe aicea.”

Ana era o prietenă de-a nevesti-sii. Mă întorc molcom spre a mea:

„Pui, tu de la cine ai aflat de accident?”

„De la Vio.”

„Şi Vio de la cine a aflat?”

„Păi de la Maria.”

„Şi Maria de la cine a aflat?”

„Nu ştiu exact…”

„Ia sună şi află.”

Dă câteva telefoane şi mă informează supusă, lucru de altfel mai rar decât o ploaie mocănească în Gobi, că Maria aflase de la Nico, Nico de la Laura, Laura de la Rodi, Rodi de la Denisa şi Denisa de la Ana.

Şapte femei fuseseră de-ajuns să transforme un cocker şters cu bicicleta de puştiul vecinului într-un accident de tir. Totuşi feministele continuă să susţină că singurul motiv pentru care nu sunt cunoscute femei istoric, din antichitate până în prezent, este opresiunea bărbaţilor.

„Auzi Florine, dacă tot am bătut atâta drum hai să îţi spun ce super idee de afacere mi-a venit, zic să-i dăm drumul cât mai repede. Fiind atent ce-mi zice nevastă-mea de carpetă şi proporţii…”

Radar – tehnologie complexă de detectare a inamicului folosită de submarine, lilieci şi bărbaţii căsătoriţi. Se spune că fiecare an de căsătorie adaugă între cinci şi zece metri la raza de detectare a nevestei pe nevăzute, în schimb dacă te-ai însurat cu o ninja te-ai ars.

Dacă şi tu eşti ninja nu te ajută cu nimic în schimb vecinii de scară o să fie fericiţi că nu vor auzi niciodată zgomote din dormitor;

Rai – club cu reguli foarte ciudate de acces şi membership. Ca să te dea afară e de-ajuns să muşti dintr-un nenorocit de măr în schimb ca să te lase înăuntru trebuie să te chinui o viaţă întreagă pe calea cea dreaptă.

Mulţi bărbaţi se jură că au găsit o scurtătură: zece beri într-un club de striptease. Paradoxal cel mai râvnit brand din electronice are ca siglă mărul muşcat şi ăsta e lucrul care arată cel mai clar că femeile nu se învăţa minte niciodată, din cauza asta am fost evacuaţi din rai şi ele tot după mere se uită;

Rată – instrument bancar ce explică perfect de ce mănânci mămăligă cu cartofi zilnic, dar în farfurii de porţelan, cu furculiţe platinate, pe o masă din bambus indian. Lasă, măcar nevastă-ta şi-a făcut moftul, ba aţi mai avut bani şi de atât de necesarele draperii din bumbac egiptean;

Raţă – dintr-un motiv absolut de neînţeles ciocul acestei foarte vocale vieţuitoare păsăreşti este considerat sexy de către tinerele din ziua de azi aşa că vor încerca să-i mimeze pliscul în absolut orice fotografie apar, majoritatea fiind deosebit de talentate în această privinţă.

Şi daca s-ar opri doar la aspect, dar ce bine le iese şi măcăitul…

Răzvrătire – atunci când bărbatul spune clar şi răspicat că face exact ce-i zice nevasta, nu pentru că aşa spune ea, ci pentru că aşa vrea el;

Realism – acea rară abilitate de a-ţi da seama că dacă nevastă-ta te lasă în pace să faci ceva ce îţi place e mai mult ca sigur o capcană;

Rechin – un fel de nevastă a mărilor;

Reflex – reacţie automată a nevestei la un stimul exterior, prezentă într-o varietate de situaţii dintre care exemplificăm doar una: când o întrebi dacă poţi să ieşi la o bere cu băieţii şi reacţia imediată, constantă şi rapidă ca o viperă pe steroizi este „nici dacă e ultima bere de pe pământ”;

Rezervor – componentă a maşinii în care femeile preferă să se reîncarneze pentru a nu-şi pierde exerciţiul la înghiţit bani.

Bineînţeles dacă au dus o viaţă plină de virtute vor avea privilegiul să se reîncarneze în rezervoare de suv-uri sau sportive, hummer-urile fiind rezervate doar pentru călugăriţe. Dacă te întrebi cine se reîncarnează în smarturi gândeşte-te doar la ultima lună cu nevastă-ta;

Rimel – un fel de smoală pentru gene, care se aplică cu o ustensilă tirbuşonoidală, prin scărmănarea fiecărui fir de geană în parte.

În caz de ploaie, smoala se prelinge până între dinţi, făcându-i mimica facială mult mai interesantă decât în mod normal, dar dacă este waterproof nici atâta bucurie nu ai.

Revistă – o culegere de texte de mare angajament cultural, despre cum să seduci bolovanul de mascul care nu îţi dă atenţie pentru că arăţi ca muma pădurii.

În reviste, femeia găseşte un izvor nesecat de cunoştinţe despre chimia sexului într-o relaţie, despre sexul la locul de muncă, despre sexul în locuri publice şi despre cum să îţi aranjezi părul ca să ai parte de capitolele anterioare;

Rochie de mireasă – bucată vestimentară exorbitant de scumpă, lucru cu atât mai ciudat cu cât e de unică folosinţă şi nu are nici culori, dar are

proprietatea magică de a o face şi pe strâmba strâmbelor să arate bine.

Fiind un obiect atât de puternic, nu poate fi cumpărat decât în prezenţa mai multor organisme din aceeaşi ceată de muieri şi trebuie neapărat să fie minim a patruzecea rochie văzută, în caz contrar pierzându-şi din praful magic.

Pampleacă nu are voie să vadă pe ce a dat banii până e prea târziu, pentru că altfel cică aduce ghinion. Cred şi eu că ar aduce ghinion să vadă musiu că a dat o căruţă din aia mare plină cu bişţari pe o albitură înfoiată… poate s-ar deştepta miraculos şi s-ar răzgândi, culmea ghinionului;

Romantism – comportament sensibil, iubitor şi lipicios care atinge imediat inima femeii. Se crede că din prea mult romantism au apărut homosexualii;

Rumegător – soţul nevestei aflată la dietă.

Din priviri

„Dar noi ne înţelegem din priviri”, pune ea punct învingător oricărei discuţii despre care cuplu se potriveşte şi se completează mai bine, temă la care se ajunge iremediabil întotdeauna când se-apucă ele să discute de faţă cu noi.

Bineînţeles că imediat două duzini de perechi oculare mă fixează, unele galeş şi admirativ, altele de parcă încearcă să mă explodeze, după sexul posesor, aşteptând să confirm sau să neg vehement, din nou după sexul posesor. Asta pentru că bărbaţii din cameră ştiu foarte bine cum înţeleg ele din priviri.

Măcar juma’ de vorbă nu e lipsită de adevăr şi asta pentru că femeile sunt foarte uşor de înţeles din priviri, dat fiind că în general nu te privesc tăcând şi dacă doamne fereşte o fac, ştii că e de foarte rău şi te comporţi ca atare. Deci noi le înţelegem, ele însă…

În drum spre cinema trecem pe lângă o vitrină în care tronează, cam pe un metru cub de spaţiu, un sac de piele cum cred că foloseau apaşii pentru cărat somonii de la gârlă. Cum eu am un ochi de şoim porumbar şi pe celălalt de ghepard, văd fără să vreau preţul şi pe cuvânt că îngheţ cu un picior în aer ca un pudel care încearcă să se pişe la polul nord.

Belesc nişte ochi cât două cepe de Buzău şi dau să fac o remarcă, da’ nu mai apuc că ea deja ţopăie fericită în jurul meu.

„E splendidă dragule, cum să nu o vreau?”

Am plecat cu poşeta acasă şi nu am mai mers la film, nici atunci, nici în următoarele şase luni că nu mai erau bani. Da, mă-nţelesese perfect. V-am spus cât îmi plac mie filmele?

Femeia modernă nu trebuie să ştie sa gătească, e împotriva firii, iar dacă începe să o facă atunci e un sacrificiu enorm pe care ai face bine să îl meriţi cu vârf şi îndesat. Procesul e standard, se ia o bucată revistă de gătit plină de reţete rafinate, sănătoase, estetice, care nu îngraşă şi se pune pe masa de la bucătărie.

Şase ore mai târziu, când ţie ţi s-au lungit urechile de foame pentru că nu ai îndrăznit să bagi nimic în gură din moment ce te-a anunţat cu atâtea surle şi trâmbiţe că găteşte, masa e servită. Te repezi în bucătărie ca un căpcăun, gata să devorezi cantităţi industriale de proteină când vezi că pe masă te aşteaptă un bol alb, mic mic de tot, ce conţine un fel de muci verzi, aburinzi.

N-ai mai văzut muci aburinzi de când te-ai dat cu sania într-a patra şi-ai intrat cu nasu-n gardul bisericii. Bine, că pe ăia nu te-a pus nimeni să-i mănânci.

„Supă cremă de brocoli, dragă, special pentru tine” Te mai uiţi odată la bol şi parcă te gândeşti că mai uşor i-ai mânca pe ăia de pe gard, măcar aia nu erau verzi plus că erau ai tăi personal. N-ai ce face, nu poţi să dai înapoi după ce ea a muncit ca un sclav pentru tine şi stă lângă masă fixându-te nerăbdătoare.

Înfigi lingura în materia supurantă, o scoţi încărcată şi te opreşti o secundă cât să lucească în lumina becului, îţi faci cruce cu limba şi apoi arunci mucii peste ea.

Moment în care ochii ţi se rotesc peste cap de câteva ori şi se opresc cu irisu’ spre ceafă de surpriză. La urma urmei era clar că vei mânca nişte muci şi nu se putea să fie mai rău de-atâta, ei uite că te-ai înşelat tare de tot, de unde şi refuzul

ochilor de a mai privi spre farfurie. Poate dacă ar sta trei zile în nasu' unui mort nişte muci ar putea avea gustul supei creme de brocoli, doar aşa; ah, şi mortul să fie ţinut la cald.

„Ştiam eu că o să îţi placă la nebunie, mi-a ieşit perfect"

Da, privirea mea spunea totul extrem de clar şi de-atunci, când se consideră că am făcut ceva cu adevărat excepţional, îmi trânteşte câte-o porţie de muci verzi. De asta încerc să răresc pe cât posibil faptele eroice, iar dacă, din greşeală, comit vreuna, am grijă să ronţăi pe la amiază o pastilă de curăţat toaleta să-mi amorţească gura până a doua zi.

La fel de perfect mă înţelege şi când mă cheamă prietenii la o ieşire şi eu mă uit tandru şi rugător spre ea. Da, de asta mă uit aşa că vreau să stau cu ea, să o ţin în braţe şi să ascult cum secretara şefului e enervant de plină de ea. Exact.

„Dar noi ne înţelegem din priviri"

„Da, parcă mi-ar citi gândurile prin ochi" ce naiba să spun?

Oftează toţi odată, ele cu regret şi reproş faţă de ei, care nu-s dotaţi cu priviri atât de expresive, iar ei cu reproş faţă de mine ştiind câte o să aibă de auzit când o să ajungă acasă. Eu mă ridic majestuos şi merg la baie să bag repede o pastilă din aia că sigur primesc diseară nişte supă cremă, prea am fost la ţanc.

Sâni – obiecte anatomice urâte din tot sufletul pentru că duc la tratarea sexistă a femeilor. Ura adâncă faţă de sâni se vede cel mai clar în decolteurile adânci, bluzele mulate, sutienele push up şi acele pernuţe drăguţe de silicon cu scop decorativ;

Semafor – dispozitiv de semnalizare optică alcătuit dintr-un stâlp fix şi câteva becuri de culori diferite. Bucureştiul e singurul oraş din lume unde semafoarele au prostul obicei de a sări în mijlocul străzii mai ales când afişează culoarea verde.

Asta forţează şoferii bucureşteni, recunoscuţi pentru prudenţă şi bun simţ în trafic, să claxoneze puternic şi repetat imediat ce semaforul se face verde, ca nu cumva într-un moment de entuziasm acesta să se arunce brusc pe trecerea de pietoni. Îs ca femeile semafoarele astea de Bucureşti;

Sertar – loc magic în care dispar fără nicio urmă toate chestiile pe care soţul le foloseşte zilnic. Un fel de triunghiul Bermudelor din fiecare casă, în care soţia plasează strategic căştile, cablurile de la PC, paleta de ping-pong şi orice alte lucruri care ar putea aduce, doamne fereşte, relaxare lui.

Sfânt – persoană care-şi dedică întreaga viaţă idealurilor creştine şi trece peste munţi de suferinţă urmându-şi principiile, neapărat necăsătorită lucru foarte uşor de explicat: dacă eşti soţie ce îi faci lu' bărbac-tu zilnic te descalifică din prima, iar dacă eşti soţ la câte înduri de la nevastă calendarul ortodox ar avea vro cinci tone de sfinţi;

Siluetă – cuvânt care face lumea femeilor să se învârtă şi lumea bărbaţilor să se oprească;

Sirenă – nici măcar natura nu poate face o femeie să tacă, chiar dacă o face jumate peşte;

Soţ – obiect deosebit de util care foloseşte la următoarele operaţiuni: dus gunoiul, vărsat nervii, exersat corzile vocale, extras cont. Când soţul nu

îşi îndeplineşte toate aceste îndatoriri, numele obiectului se schimbă instantaneu în „porc” sau „porcul ăla de soţ” care este cu totul şi cu totul altă mâncare de peşte;

Soţie – obiectul cu o capacitate vocală deosebită, ce întruchipează blândeţea şi frumuseţea pe pământ, fără de care dragostea, iubirea de semeni, compasiunea şi sinuciderile nu ar exista;

Striptease – dans deosebit de elegant executat absolut întotdeauna pentru a plăti cursurile unei facultăţi de mare angajament intelectual.

Faptul sugerează că nu ar fi greşit să punem industria cluburilor de noapte la baza educaţiei universitare a femeilor din întreaga lume şi să fim de acord că clienţii cluburilor respective sunt cei care ajută cel mai mult iluminismul feminin;

Cu aripioare

Ca la orice bărbat, e scris în codul meu genetic să nu suport absolut deloc cumpărăturile. Dacă nu sunt despre undiţe, gadgeturi, dslr-uri, maşini, orice alt hobby momentan sau permanent, le urăsc cu pasiune.

Vine însă un moment în care, indiferent de ce scrie în codul tău genetic, te vei trezi citind de pe o bucăţică de hârtie în mijlocul unui supermarket. Unii spun că e momentul în care te-a domesticit, alţii că ar fi o treaptă normală a evoluţiei bărbatului spre soţul veteran şi chiar câţiva susţin cu tărie că de atunci începe retragerea testiculelor de unde au venit.

Venise şi pentru mine clipa, într-o seară de vineri când deja eram prea călcat în picioare după o săptămână grea la lucru ca să-mi mai pese. Aşa că stăteam în mijlocul unei hoarde de consumatori şi mă chinuiam să înţeleg ce vrea de la viaţă lista pe care o ţineam în mână.

Vroia ulei, detergent de vase, zahăr, făină, suc şi un alt milion de chestii relativ uşor de identificat şi de clădit în cărucior. Nu mi-a luat mai mult de jumătate de oră de strecurat printre miliardele de bucătari ce muşuroiau printre standuri cu tigăi în mână să ajung la finalul cuvintelor mâzgălite pe hârtiuţă.

Bineînţeles că lăsase piatra de moară exact pe ultimul loc. Tampoane. Îmi venea să o sun şi s-o-ntreb revoltat şi violent „zău, pui, tampoane?”, dar mi-am amintit cum, enervat de neîncrederea pe care o afişa când scria lista, spusesem clar şi

răspicat că mă descurc, fără să înţeleg privirea amuzată pe care mi-o aruncase când tocmai termina.

Aşa că nu am mai sunat-o violent şi revoltat, ci am luat-o agale printre rafturi după obiectele respective.

„Cred că îţi baţi joc de mine” m-am trezit vorbind singur în faţa a două standuri paralele, lungi dintr-un capăt în altul, pline ochi cu câteva zeci de kilometri de tampoane, de o sută şi-o mie feluri diferite. De unde să visez de care mama huciului să iau?

Soluţia refuză cu încăpăţânare să apară, chiar şi după ce jumătate de oră urmărisem cu mare atenţie cine ce cumpără, atrăgându-mi priviri suspicioase din partea personalului însărcinat cu paza. Fiecare lua altceva, de-mi venea să-mi smulg părul din sprâncene încercând să-mi notez marca, modelul şi mărimea ca să pot face la urmă un studiu de probabilitate.

Încet gândurile mi-au alunecat spre adânci consideraţii filosofice despre cât de scurtă-i viaţa şi cum eu mi-o petrec notând pe carneţel ce tampoane îşi cumpără lumea. Am făcut frumuşel stânga-mprejur, m-am dus tacticos şi mi-am luat încă un cărucior şi, începând dintr-un capăt, am luat câte un pachet din absolut fiecare fel expus.

Iar aveam parte de priviri suspicioase, de data asta la casă, după ce doamna scanase vreo două sute de feluri de tampoane şi mai avea jumate de cărucior.

„Am harem, doamnă şi cumpăr pentru toate soţiile, e vreo problemă?”

O oră mai târziu ajunsesem acasă liniştit cu un portabagaj plin ochi de tampoane. Am dus restul listei în bucătărie, lăsând sortatul şi aşezatul unde trebuie în grija nevestei şi, cât ea s-a ocupat de asta, eu am construit în mijlocul sufrageriei o

piramidă. Piramida lui Tampox mi-am permis să o botez după ce i-am pus şi ultimul pachet în vârful care mai avea puţin şi ajungea la tavan.

Când a intrat nevastă-mea m-am pus rapid în atât de cunoscuta poziţie a dansatorilor egipteni (cea cu mâinile în unghiuri drepte, picioarele flexate şi capul într-o parte) şi am început să prestez exact cum făceau sclavii la curtea lui Tutankamon.

„Uite, pui, piramida lui Tampox”

Nu era amuzată deloc, ba, dacă te uitai atent, chiar dimpotrivă.

„Ce-i asta?”

„Cum ce? Tampoane, femeie, nu ştii cum arată şi m-ai trimis pe mine să cumpăr?”

„Isteţule, văd că-s tampoane. Ce-i cu atâtea feluri?”

„Dragă, sunt şi alea pe care le foloseşti tu?”

„Sunt” face ea şi le ia din piramidă de era cât pe ce să mi-o dea jos.

„Bun, restul sunt pentru mine” şi ies triumfător pe uşă.

În săptămânile următoare m-am încăpăţânat să găsesc câte-o întrebuinţare pentru tot ce cumpărasem în plus. Am izolat la perfecţie cămara, am adăugat un strat foarte confortabil scaunelor de la maşină, m-am lovit de cinşpe ori la nas ca să folosesc ob-urile la oprit hemoragia, am făcut patru inundaţii ca să îmi trebuiască forţa absorbantelor xxl (nici până în ziua de azi nu mi-am putut da seama ce creatură poate să aibă nevoie de aşa ceva, unul singur l-ar face de ruşine pe Moise nefiind nevoie să despartă Marea Roşie ci secând-o direct).

Când pe ultimele le-am folosit la împachetat încărcătura fragilă a unui colet, în ciuda protestelor

nevestei că ne facem de râs când ajunge pachetul, am replicat suveran:

„Pui, ori aşa ori ornez bradul cu ele.”

La care ea, tăcută, a mai dat un rând de scoci pe cutie.

Tact – abilitatea de a te purta delicat şi adecvat în anumite situaţii. Femeile cred că sexul lor este înzestrat cu tact de la natură şi că bărbaţii sunt lipsiţi de maniere din naştere.

Asta face absolut imposibilă orice încercare de a-i explica partenerei că pisicelile, urletele, invectivele şi cam orice altă manifestare excesivă a unui sentiment în public sunt de prost gust;

Teatru – încă din antichitate femeile ne reproşează că nu le ducem la teatru şi indiferent cât le explicăm că nu din cauza lipsei rafinamentului cultural nu ne prea atrage forma asta de artă, refuză să ne creadă. Că nici să le spunem direct că avem prea mult teatru acasă ca să ne mai trebuiască nu se poate, c-apăi să vezi reprezentaţie…

Telecomandă – obiectul casnic responsabil statistic de cele mai multe crime din pasiune între soţi, concubini, amanţi;

Telefon – mijloc de comunicaţie cu care o femeie pierde în medie zece ani din viaţă vorbind despre exact aceleaşi nimicuri cu care pierde alţi zece ani vorbind faţă în faţă.

Invenţie diabolică ce-i dă posibilitatea nevestei să îţi toace nervii chiar dacă a reuşit să te scape din mână într-un moment de neatenţie;

Terapia – singura bere pământeană care nu este pe lista neagră a femeilor, iar cu puţin efort poate trece chiar pe lista roz. Nu te obosi să-i explici beneficiile pentru sănătate ale unui consum moderat, nu te obosi să-i zici de vitamina B atât de folositoare organismului, nu te obosi să-i zici nici de gust, nici de spumă, nici de malţ, astea sunt detalii irelevante, tu zi-i doar că drojdia o să-i facă minuni la ten şi la păr. Să vezi cum percutează imediat ca iepurele la morcov;

Testicule – semne ale virilităţii, puterii şi mândriei masculine care se uscă în ritm accelerat

după căsătorie şi cad în scurt timp lăsând în loc doi săculeţi molcuţi şi pufoşi numiţi şi ouă de papă-lapte;

Timpan – de departe cel mai chinuit organ masculin care tocmai din cauza asta dezvoltă după un timp un filtru ce reacţionează la frecvenţa vocii nevestei, eliminând nouăzeci şi nouă la sută din sunete. Această abilitate este cauza principală a faptului că femeile se plâng tot timpul că bărbaţii nu le ascultă şi a faptului că nu suntem toţi săriţi de pe fix;

Toc – cui care pleacă din călcâi şi se înfige în sol, încercând să ridice femeia cu cel puţin jumătate de cap pentru a vedea mai bine pe unde merge.

Tocul este extrem de util pentru o anumită categorie de bărbaţi, aşa numiţii pămpălăi, papă-lapte, ouă moi, gelatini, cărora le face mai mult spaţiu, acolo unde stau ei toată ziulica, sub papuc;

Ton – felul în care soţiile urcă sau coboară glasul în timpul vorbirii astfel încât orice ţi-ar spune are inclusă o ameninţare;

Tragedie – că tot vorbeam de teatru, parcă toate femeile au şcoala tragediilor greceşti. Totul, de la mi-am rupt o unghie, nu-mi stă bine parul până la m-am îngrăşat cu o sută de grame, este o dramă de proporţii colosale.

Însă cea mai îngrozitoare tragedie se petrece înaintea unui eveniment monden când, într-o cameră plină ochi cu haine de toate felurile, culorile, texturile pe care şi le-ar putea imagina cineva, scoase dintr-un dulap în care ţi-ar încape maşina, ea ridică ochii înlăcrimaţi şi mâinile schimonosite ca într-un atac de cord spre tavan şi cu o voce tremurândă şi plină de durere strigă deznădăjduită:

„Nu am cu ce să mă îmbrac!”

Trandafir – floarea preferată a femeilor, nu se ştie încă dacă e din cauză că sunt mai scumpi decât mercurul sau pentru că sunt plini de ţepi; probabil pentru că întreaga combinaţie le merge direct la suflet;

Troia – prima atestare istorică a faptului că bărbaţii vor face orice pentru o femeie frumoasă. Traversat mări, pornit războaie, construit cai gigantici, mă rog tot ce trebuie. Bine că Elena n-avea telecomandă, atunci să vezi ce ieşea.

Mişcarea de duminică

„Costele, mâine mergem la o mişcare”

Cumnată-miu era venit în vizită pentru câteva zile, cu toată familia. Când aude că programul de duminică e cu sport se uită descurajat la burta majestuoasă ce i se revărsa domol peste curea şi apoi cu nişte ochi de câine bătut la mine.

Eu zâmbesc fin şi mă uit într-o doară doi paşi mai încolo unde nevestele noastre, surorile cu care avusesem miraculosul noroc să ne alegem, bâzâiau cu o viteză ce-ar fi făcut de ruşine un batalion de albine, oprindu-se doar cât să ne mai arunce câte o privire otrăvită. Asta făceau de când se văzuseră, comparau notiţe şi ne scoteau ochii cu ele.

„Da, da, uite ce burtă am, mi-ar prinde bine o mişcare” îşi schimbă surprinzător Costel atitudinea după ce se uită şi el trei secunde la cele două turturele.

A doua zi dimineaţă băgăm un mic dejun sportiv cu de toate, plus cereale cu gimnaste pe ambalaj, ne hidratăm ca pentru o cursă de maraton, ne echipăm din cap până în picioare cu „just do it” sau ceva aproape identic şi ieşim.

Cumnată-mea nu scapă ocazia să-i mai arunce o oţetită lui Costel:

„Eeee? Acuma ce făceai? De 5 ani de zile tot mă freci să nu-ţi mai împachetez treningul că nu ai ce face cu el… vezi că am avut dreptate? Recunoaşte, recunoaşte!”

Ce să zică Costel? Că în 5 ani luase vreo treizeci de kile şi treningul primit de la ea, pe care

nu îl purtase niciodată având aptitudinile sportive ale unui castravete murat, îl făcea să arate ca o anacondă care tocmai halise o oaie obeză?

Mai bine să nu zică nimic şi să dea din cap aprobator în timp ce iese pe uşă.

„Cumnate, da' să ştii că eu nu-s bun de nimic pe teren, nu vreau să-ncurc, stau pe bancă"

„Costele, stai liniştit că ăsta-i un sport pentru care nu-ţi trebe abilităţi."

„Păi nu jucăm fotbal?"

„Ei spanac fotbal"

N-am zis mai multe, dar se vedea pe el că nu mai e aşa fleoşcăit, deşi tot ca un şarpe constipat arăta. Parchez în faţă la „Chez John" şi-i fac semn să mă urmeze înăuntru. Intrăm în mijlocul unui bar plin ochi, într-o atmosferă incendiară în care toată lumea ţipa, între echipe se aruncau scandări care de care mai provocatoare şi personalul încerca în zadar să menţină ordinea.

Costel mă urma mecanic fără să înţeleagă o iotă din ce se întâmplă, iar eu încercam să merg cât mai înfoiat şi cât mai lipit în faţa lui să nu-l observe prea mulţi. Mă salut cu toată lumea, mai arunc şi eu câte-o vorbă în vacarm să se ştie c-am venit şi într-un final mă aşez la mesele din partea dreaptă a clubului cu Costel lângă mine.

Barmanul bate dintr-o dată în gongul atârnat deasupra barului, şi în pub se lasă o tăcere supremă.

„Căpitanii să aleagă echipele! Stânga are prima."

Profitând de şuşoteala strategică a adversarilor îi explic lui Costel regulile jocului.

„Doamne-ajută să nu m-aleagă pe mine că pierdem sigur" răspunde el.

Se ridică solemn căpitanul stângilor şi-şi îndreaptă degetul fix, dar fix spre Costel. A dracu'

trening cu două numere mai strâmt că se vedea de la o poştă ce nevastă are.

„Îl luăm pe balerin. Auzi, ăla e echipament de scufundări sau e-un trening vidat?”

Mă sfătuiesc repede cu băieţii şi-l alegem pe bombonelul care se ascundea după stâlp şi arăta de parcă tocmai scăpase din lesa soţiei.

Alegerile continuă până la cinci de fiecare echipă. Pe mine nu mă mai alegea nici dracu’ după ce îmi purtasem echipa spre victorie de trei ori în ultimele două luni, de aia devenind şi căpitan.

Cei cinci aleşi se îndreaptă spre masa goală din mijloc, încurajaţi din toate părţile, bătuţi pe umăr, pălmuiţi pe fund, stropiţi cu apă, petrecuţi în urale, mă rog toată tevatura dedicată unor sportivi care intră în ring.

Se aşează cinci şi cinci, faţă în faţă, privindu-se ca-n westernurile lui Sergio Leone. De fapt ei încercând să se privească aşa, de ieşit le ieşea mai puţin că dac-ar fi fost vreunu’ cu căutătura lui Clint printre ei nu l-ar fi ales nici naiba.

Barmanul dă startul şi toţi zece îşi pun telefoanele pe masă. Linişte de mormânt. Minutele se scurg greu şi tensiunea începe să crească. Nimeni nu zice nimic, nimeni nu bea nimic, toată lumea joacă după reguli.

După şapte minute unul din telefoanele de pe masă începe să zbârnâie. De la noi. Omul se uită pe ecran, dă un pumn în masă, se ridică şi vine înapoi. Din partea cealaltă urale zguduitoare, îmbrăţişări, „hai, băieţi, că-i facem” şi clasicul „pe ei, pe ei, pe mama lor”. Din nou linişte.

Încă cinci minute încă un telefon. Tot de la noi. Verifică şi e ea, nevasta, mai pierdem încă unul. Stânga jubilează. Linişte.

Nu trece un minut şi al treilea telefon de la noi începe să sune. Tot o nevastă. Mai nenorocită

zi ca asta nici că se putea. Ceilalţi sărbătoreau deja victoria.

Sună şi unul de la ei, dar când să ne bucurăm mai sună unul de la noi. Ambele sunt eliminatorii, nevestele la capătul celălalt. Rămăsese Costel de la noi şi patru de la ei. Deşi regulamentul spunea clar că nu sunt permise manifestările suporterilor decât un minut după o eliminare, tabăra cealaltă cânta cât îi ţineau bojocii cântecul lor de victorie „never walk alone”. Nişte mojici.

Costel se uita la telefon parcă făcând abstracţie de tot tumultul din jur şi nu înţelegea ce se întâmplă. Încă un telefon de la ei, trei la unu şi am fi început să sperăm, dar nu îndrăzneam. Încă un ţâr şi mai pleacă unul de la masă, Costel rămâne, doi la unu.

Gâturile ni se uscaseră de sete, ochii ne plescăiau uitându-ne la halbele goale din bar, tensiunea o puteai tăia cu cuţitul. Stângii începuseră să tremure, noi să sperăm.

Se-aude dintr-o dată Shakira, Costel o urăşte pe Shakira că seamănă la păr cu soacra, e al celuilalt. Unu la unu, aşa revenire nu mai avusese loc niciodată în toată istoria sportului. O picătură de bere se prelinge din dozator pe spatele tejghelei. O auzim toţi şi stângii şi drepţii şi înghiţim în gol.

O altă picătură se prelinge pe tâmpla lui Costel. Nu e de bere. Şi atunci, cu sute de ochi pironiţi către el, după o copilărie în care era tot timpul ultimul ales şi primul dat afară la absolut orice joc, după ani de căsnicie demolatoare de spirit, Costel a văzut lumina, putea să câştige. Ochii i s-au ridicat încet spre adversar şi pot să jur că avea oţel în privire. Exact atunci i-a sunat telefonul.

Tocmai ne prăbuşeam pe scaune când barmanul anunţă gol din offsaid, sunase idiotul ăla de văr-su, nu nevasta. Dacă se mai întâmplau din

astea ne pocnea la toţi cordul la cât de tensionaţi eram.

Sună. Sună şi nu e al lui Costel. Sună. E nevasta celuilalt. Costel! COSTELLLLLLLL!!!!!! COSTEL CÂŞTIGĂĂĂĂĂ!!!!!!!

Ultimul mascul în picioare. L-am purtat pe braţe două ture de pub, scandându-i numele. Până la ora patru, când se termina programul de mişcare, drepţii urmau să bea bere cât pot duce pe banii celorlalţi. Costel era eroul zilei, câştigase bătălia de unul singur pentru că nevastă-sa, împotriva tuturor aparenţelor, a logicii şi a tot ce ştiam eu despre ei, nu sunase.

Costel îşi trăia cea mai fericită zi din viaţă şi când am plecat de acolo avea lacrimi în ochi, ori de bucurie ori pentru că începuse să îi iasă berea pe nas. Debarcăm învingători acasă şi el se duce aţă la nevastă.

„Auzi, cum de nu m-ai sunat?”

„Mi-a zis sor-mea să nu te sun.”

„Păi de ce?”

„Nu ştiu de ce.”

„Cum adică nu ştii de ce, eu când îţi spun să faci ceva tot timpul trebuie să ştii de ce.”

„Da, dar ea e sor-mea.”

Nici măcar aşa o replică nu îl putea coborî pe Costel din norişorii de fericire în care plutea. În timp ce el dădea din aripioare prin al nouălea cer, eu îmi trag soţia deoparte.

„Pui, de ce i-ai spus să nu sune?”

„Dragule, îţi mai aduci aminte acum vreo două luni, când mi s-a stricat mie telefonul şi tu ai venit acasă beat lemn?”

„Sincer mi-e cam neclar cum am ajuns atunci…”

„Erai bucuros nevoie mare şi mi-ai povestit cum ţi-ai condus tu echipa spre victorie.”

„Aaaa… şi ţi-am zis aşa pe scurt sau ţi-am povestit mai multe?”

„Cu lux de amănunte, dragule…”

Mă uit la îngerul de femeie din faţa mea care de fix două luni nu mă mai sunase niciodată la mişcarea duminicală şi îi spun mişcat până la lacrimi:

„Pui, dovadă mai mare de iubire şi respect ca asta nu puteai să-mi dai. Puiule, o să te ador până în…”

La care ea mă întrerupe scurt:

„Adică cum, să bea bere golanii ăia din banii noştri?”

Udă – stare fiziologică feminină ce apare în preajma bărbaţilor frumoşi, bogaţi, deştepţi şi cuminţi. Şi în preajma bărbaţilor numai frumoşi. Şi în preajma bărbaţilor numai bogaţi.

Uneori şi în preajma femeilor, unei vitrine cu pantofi, unui raft cu ciocolată de lux, unei maşini puternice şi în multe alte cazuri, dar niciodată în preajma unui bărbat deştept, cuminte şi-atât;

Umanism – atitudine umană sau umanitară nobilă şi plină de compasiune. Cea mai rară, splendidă şi generoasă expresie a umanismului se întâmplă atunci când tace nevastă-ta;

Umor – înclinaţie spre glumă şi ironie la fel de străină femeilor ca regulile fotbalului;

Unghii – suport pentru nişte chimicale colorate şi urât mirositoare care îţi lipesc părul de nas şi fac becurile să fileze de fiecare dată când ea stă cu degetele de la mâini şi picioare răşchirate în toate părţile şi îţi cere să o scarpini după ureche (nu mă pot mişca, tati, că mi se strică unghiile).

Uter – organul care le câştigă femeilor absolut orice competiţie despre greutăţile vieţii. Am încercat odată să trag la remiză povestind despre ce s-a întâmplat după două săptămâni de constipaţie absolută, dar se pare că producerea unui mineral de duritatea granitului şi mărimea unei baghete franţuzeşti nici nu se apropie de scoaterea unui borac urlător sub anestezie.

Vacă – animal domestic rumegător al cărui nume e destul de des împrumutat pentru a descrie o creatură feminină cu aceleaşi caracteristici. Aceste caracteristici pot fi extrase din scene colegiale ca următoarea:

Leul se întâlneşte cu boul după terminarea programului şi îl invită la o bere. După o jumătate de oră, cum stau ei aşa ca băieţii, sună telefonul leului.

„Alo, da! Bună, iubito, ce să fac, uite am rămas la o bere cu boul.”

„A, da? Foarte bine, păi vă las să vă relaxaţi, numai te rog să mă suni cu jumătate de oră înainte să ieşi să te-aştept cu masa pusă.”

Imediat ce închide leul telefonul sună şi nevasta boului.

„Alo!”

„Unde dracu eşti măi, neisprăvitule? Că ai treabă acasă!”

„M-a invitat leul la o bere după, nu mai stăm mult.”

„La bere? LA BERE? Treci mă nenorocitule acasă, nu-ţi ajunge cât freci menta la serviciu?”

După ce mai ascultă câteva minute istericalele nevestei, boul închide telefonul şi se uită cu regret şi admiraţie la leu.

„Mă, leule, cum se poate ca nevastă-ta să vorbească atât de frumos, să te susţină, să se bucure că te relaxezi şi a mea să facă spume la gură şi să mă facă în toate felurile?”

„Păi de mă, boule, eu acasă am o leoaică, tu ai o vacă.”

Vals – dans absolut idiot în care trebuie să numeri până la trei continuu cât ţine melodia. Din cauza că număratul până la trei e uşor chiar şi pentru multe dintre femei, valsul a ajuns dansul oficial al mirilor şi are grijă să mai adauge un plus de penibil peste mirele, care după ce arată ca un pinguin, mai trebuie şi să danseze ca unul.

Dansul va fi înregistrat pentru eternitate şi arătat ani de-a rândul prietenilor cuplului spre marea bucurie a protagonistului care abia aşteaptă să se mai facă odată de râs;

Venin – substanţă toxică secretată de glandele soacrei care-ţi transformă nevasta într-un fel de

vârcolac însetat de sânge de câte ori mă-sa vine în vizită;

Venit – sumă de bani care revine soţiei după o activitate prestată de soţ;

Vid – spaţiu lipsit de orice corp material sau unde particulele materiale existente sunt extrem de rarefiate; în stare naturală se găseşte în cosmos şi între urechile femeii.

Zână – creatura mitologică despre care se ştie sigur că nu există, fiind descrisă ca o femeie frumoasă şi, atenţie, cu suflet bun;

Zen – religie şi tehnică de meditaţie care oferă o viaţă plină de calm şi seninătate. Lucrul ăsta nu ne impresionează absolut deloc, fiind practicată de călugări; ei, dacă ar merge şi la bărbaţii însuraţi aia ar fi ceva…

Zgomot – sunet nedorit şi supărător prin natura sa care interferează cu alte sunete pe care încerci să le asculţi cum ar fi sonorul de la orice film care nu e comedie romantică, comentariul de la un meci de fotbal sau chiar propriile gânduri. Se mai cheamă şi vocea nevestei.

Iar telefonul

Sunt cel mai bun prieten din lume. Atent, săritor, de bază, simpatic la băutură, sufletul petrecerii, absolut toate calităţile imaginabile pentru fişa postului şi doar un singur defect: sunt foarte greu de luat la mişto.

Ori asta e una dintre plăcerile de bază ale prieteniei între bărbaţi, pe care eu mi-o ofer cu vârf şi îndesat făcându-mi amicii să se îndoaie de râs, mai puţin pe acela dintre ei care e ţinta ironiei. Fiind foarte generos – uite că uitasem să adaug asta pe listă – am grijă să-i ating pe absolut toţi să nu se supere, doamne fereşte, că favorizez pe vreunul.

De partea cealaltă, însă, prietenilor le vine foarte greu să se ia de mine din două motive mari şi late. Primul e că mi se întâmplă un catralion de chestii absolut ridicole, marea majoritate din vina mea, în care arăt ca Stan, Bran şi Mr. Bean trei în unu, însă absolut toate se petrec când sunt singur sau singur cu nevasta.

Ca atunci când am încercat mingea de fitness a soţiei. Obişnuit de la fotbal să-i dau pompe înainte, am început să bag cu nădejde aer verificând din când în când presiunea obiectului cu degetul. Poate ar trebui să vă spun că era vorba chiar despre o pompă pentru mingile de fotbal, ca să vă puteţi imagina mai uşor în ce hal de oboseală eram jumătate de oră mai târziu, când după cinci mii şase sute treizeci şi nouă de mişcări apăsate am considerat că-i ajunge.

Dacă m-aş fi uitat pe pozele din instrucţiuni aş fi constatat probabil că am umflat-o prea tare şi că presiunea unei mingi de fotbal nu era un punct de referinţă corect. Sigur aş fi observat că domnişoara fotogenică din imagini, despre care era greu de crezut că ar avea unu nouăzeci şi suta de kile, e lejer de două ori mai înaltă decât mingea cu care face exerciţii. Eu o umflasem de-mi ajungea la piept şi aveam fix unu nouăzeci.

Am dat de-a dura sfera uriaşă în mijlocul camerei, mi-am adus cel mai înalt scaun din casă, m-am urcat pe el, mi-am făcut cruce, am cuprins mingea cu braţele, m-am lipit cu pieptul de ea şi m-am împins uşor înainte.

Nici să fi fost instructor nu-mi ieşea mai bine lansarea, ajunsesem perfect deasupra mingii, ca un cărăbuş pe bila de gunoi. Am stat câteva clipe aşa până am reuşit să-mi amintesc de Cruise în Mission Impossible, mai precis scena în care rămăsese suspendat într-un echilibru precar deasupra podelei şi am început curajos să-i imit mişcările de superagent ultrasecret.

Trebuie să recunosc că îmi sărise orice gând de la abdomene, flexări şi alte chestii modelatoare de fizic, urmărind doar să nu îmi rup gâtul până vine nevastă-mea să dezumfle drăcia. Şi cum îmi controlam eu fiecare mişcare, respiraţie, fir de păr, o picătură de sudoare mi se prelinge de pe tâmplă dreapta şi cade direct în jos. Atinge balonul şi modifică ireversibil situaţia.

Simţind că mă duc spre în faţă îmi înfig disperat genunchii în minge încercând să recuperez poziţia de dinainte, dar cum presiunea din cauciuc depăşea probabil mia de atmosfere, gestul mă propulsează cu o viteză ameţitoare spre perete în timp ce mingea accelerează fantastic în sens invers spre uşă, unde se izbeşte de clanţă.

Clanţa era o antichitate luată pe bani grei pentru inestimabila ei valoare estetică, plină de

arabescuri în care se mai înţepau din când în când musafirii care nu-nvăţaseră de unde s-o apuce fără pericol. În impactul care aproape a scos uşa din balamale, mingea a înghiţit cu totul clanţa antică şi plină de muchii, lucru ce s-a soldat cu o explozie teribilă ce a julit instant tot varul de pe pereţi, a bubuit ferestrele, a curbat tavanul, a speriat vecinii pe o rază de doi kilometri şi a mai avut încă un efect pe care vi-l zic imediat.

După cum vă ziceam, în timp ce mingea plonja spre uşă, eu zburam în partea cealaltă unde am reuşit să mă plantez cu capul exact în măldăraia de cabluri ce-mi servea echipamentul IT, nimerind cu impunătorul meu nas într-un triplu ştecher. N-am apucat să mă extrag c-a venit suflul exploziei peste mine şi atunci s-a întâmplat paguba.

Suflul mi-a intrat pe urechi şi mi-a ieşit violent pe nas, scoţând la iveală câteva fire de păr vizibil iritate de trămbălău. Nu m-ar fi deranjant enorm că m-am trezit cu flocii din nas fluturând la vedere dacă doi dintre ei, cei mai lungi şi mai groşi, nu ar fi intrat exact în priza triplului în care mă aflam înfipt cu nasul.

Pozitivul şi negativul situaţiei s-au întâlnit rapid fix la mine-n nări aruncând în aer siguranţele de pe juma' de stradă şi distrugând total penajul unei familii de ciori care tocmai atunci ţinea şedinţă pe cablul de lângă casă.

Soţia a năvălit într-un suflet şi, în loc sa aibă o reacţie de femeie normală care-şi vede livingul praf, a început să râdă cu lacrimi. Cam astea sunt singurele situaţii în care femeia îşi găseşte simţul umorului: când jumătatea ei mai rea suferă. De parcă imaginea unui bărbat deosebit de bine, cu părul ridicat perfect la verticală, nasul negru-roşu ca un tăciune pe jumătate consumat, ochii ca la zebre, învelit din cap până-n picioare în var şi-n zdrenţe de minge de fitness, ar fi fost ceva de râs.

Ei, dacă ar fi asistat oricare dintre amicii mei la o fază din asta ar fi avut glume pentru cel puţin jumătate de an; din fericire însă asta nu se întâmplă niciodată. Neavând material, prietenilor le vine foarte greu să găsească vreo poantă mai răsărită şi infinit mai greu să o folosească, ştiind că li se întoarce pe loc şi înzecit dacă nu e destul de bună.

Da, ăsta e primul motiv pentru nu se face mişto de subsemnatul. Al doilea e, oricât ar fi de greu de digerat, că sunt ocrotit de un înger extrem de ironic, un fel de Seinfeld al raiului aşa.

Pe Marius îl suna nevasta din zece în zece minute, oriunde ar fi fost şi orice treabă ar fi avut, iar el culmea răspundea conştiincios la toate telefoanele. Se mai şi mira că ajunsesem la a mia glumă cu el şi apelurile nevestei.

Era de înţeles că Marius vroia să mă ardă mai mult decât orice pe lume şi într-o frumoasă zi de august, în urma multor rugăciuni şi lumânări puse la biserica, avea să-şi primească şansa. Eram cu băieţii la un fotbal-tenis şi-n momentul ăla jucam chiar cu Marius, în timp ce restul stăteau pe băncile de lângă teren.

În mijlocul unui schimb de mare clasă îmi sună telefonul lăsat pe bancă şi pus pe volum maxim. Nevastă-mea era însărcinată în luna a opta aşa că las mingea să treacă, sar peste fileu, trec pe lângă Marius şi alerg spre bancă.

Ăsta se luminează de parcă ar fi câştigat la loto, îşi drege ceremonios vocea, mai inspiră odată momentul de fericire în el şi începe să turuie clar şi răspicat despre cum am sărit eu ca popândăul peste fileu, cedând punctul şi alergând de mama focului spre telefon să nu cumva să ratez apelul nevestei.

Cred că până ajunsesem la mobil, Marius turnase pe puţin vreo zece glume şi răutăţi şi nici nu dădea semne că ar vrea să se oprească mai ales că începuse să chicotească şi restul găştii.

Răspund si vorbind la telefon mă îndrept senin spre el fără să mă grăbesc, uitându-mă cum plezneşte de fericire şi parcă nu-i ajunge aerul să le spună pe toate şi când ajung la doi paşi îi întind telefonul:

„Vezi că ţi-ai uitat telefonul pe silent. E Moni."

Da, era nevastă-sa. Tocmai pe mine se găsise să mă sune. Niciodată în viaţa lui, Marius nu i-a răspuns ca-n ziua aceea. Râdeam eu, râdeau ei, râdea până şi fileul. Seinfeld cu aripi, vă spun…

Vrăjitorul

Cristi se prăbuşeşte pe scaun înfrânt de viaţă într-un hal de zici că i-a-nviat soacra. Are o faţă lungă de-ar face de ruşine şi-o iapă botoasă, nişte tranşee fără fund sub ochi şi colţurile gurii plonjate în adâncul bărbiei. Ne povesteşte cum a uitat ieri de aniversarea de doi ani, o poveste atât de familiară pentru noi toţi, de ne dă deja vu-uri.

Cum a venit acasă terminat după o săptămână de lucru şi s-a aruncat bucuros în fotoliu, a deschis o bere şi când să înceapă relaxul a văzut-o pe nevastă-sa uitându-se la el cu sprâncenele ridicate deasupra frunţii. De abilitatea asta de a-şi arunca sprâncenele pe creştet în semn de nemulţumire iară ştiam cu toţii, numai Cezar se băga din când în când în seamă că el n-are probleme de astea.

Cum i-a făcut soţia capul praştie şi el încă nu ştia cu ce greşise, cum i-a ţipat timpanele cu povestea nunţii lor pe care el a uitat-o cu desăvârşire pentru că e un mizerabil şi n-o mai iubeşte, cum a mâncat răbdări prăjite cu garnitură de ciuciu murat, cum a dormit pe canapea de i s-au întors coastele pe dos, mă rog chestiile standard prin care trece un om când uită o dată importantă din calendarul nevestei.

Pe când pe noi ne strângeau la suflet amintirile stârnite de amarul lui Cristi, Cezar ne-o trânti iară superior:

„Mă băieţi, nu ştiu la voi cum e, dar eu cu-a mea n-am nici cea mai mică problemă cu aniversările.”

„Vrăjeală de doi lei, bă Cezar!”

„Mă, m-aţi auzit vreodată plângându-mă de când sunt cu Andreea?”

Am stat toţi şase un pic pe gânduri, ne-am uitat întrebători unii la alţii şi într-adevăr niciunul dintre noi nu-şi putea aminti s-o fi dat Cezar în bară cu vreo aniversare de când era cu nevastă-sa.

„N-auzi, Cezare, s-o termini cu vrăjeala… ce naiba mă, tocmai tu să-ţi aduci aminte, ne iei de pufarini?”

Cezar ăsta al nostru era un uituc de colecţie, lui nu-i expirau niciodată actele că le pierdea întotdeauna înainte de asta, îşi uita tot ce se putea uita în orice loc era posibil să uite ceva şi aşa mai departe. Era atât de uituc de eram convinşi că în cazul unei experienţe extra-senzoriale, când ego-ul iese din trup pentru câteva momente, ar fi uitat unde s-a pus şi i-ar fi rătăcit ego-ul mult şi bine până şi-ar fi amintit unde şi-a lăsat fizicul.

Să fi găsit Cezar femeia căreia să nu îi pese de aniversări? Era mai probabil ca în momentul ăla să intre pe uşă echipa de volei a Braziliei şi să ne facă cinste la toţi cu bere Terapia.

„Vrăjeaaalăăă, băăăă, termin-o!”

„Măi băieţi, hai să vă spun eu cum se face. Eu pe-a mea cum am cunoscut-o cum am scos-o în oraş, cum am sărutat-o, cum am dus-o în pat, cum i-am zis că o iubesc după, ba în noaptea aia am dus şi gunoiul. Toate în prima zi să nu am a ţine minte nu ştiu câte aniversări.”

Hopa, Cezar începea să aibă sens, dar chiar şi aşa era tot prea uituc.

„Păi şi nunta?” mă bag eu, încă neîncrezător.

„Peste fix un an” pe un ton calm ca şi când n-ar fi aruncat cea mai tare chestie de la invenţia prezervativului încoace.

„Adică tu trebuie să ţii minte o singură dată? Una singură?” Nu ne venea să credem.

„Nici măcar” ne-o trânti el pe acelaşi ton indiferent.

„Păi cum?”

Şi atunci veni răspunsul care îl crescu pe Cezar până la cer în ochii noştri.

„E de ziua mea”

Am rămas toţi mască, monumente de perplexitate, omul adunase toate momentele alea speciale, pline cu aniversări numai bune de uitat într-o singură zi, zi pe care automat o ţinea minte, ba i se şi amintea de ea din toate părţile.

Cred că a fost linişte în pub, nu numai la masa noastră, cel puţin un sfert de oră. După aia ne-am reluat discuţiile, făcându-i lui Cezar cinste cu bere la discreţie şi gândindu-ne că există soluţie la suferinţele bărbaţilor din toată lumea.

„Auzi, mă Cezare, dar ziua lu’ nevastă-ta ţi-o aminteşti?”

„Încă n-a fost.”

„Cum adică n-a fost, mane, că ai trei ani cu ea”

„Păi e născută pe 29 februarie şi încă n-am avut an bisect până acuma.”

Iar un sfert de oră de perplexitate şi guri căscate în pub. Cezar a intrat în legendă şi vorbele lui sunt povestite cu admiraţie şi azi în barul ăla, fapt ce nu l-a împiedicat absolut deloc pe om să vină distrus şi cocoşat de ceartă după câteva luni, plângându-se c-a uitat de ziua nevestei, aşa o dată la patru ani cum era. Uitucul!

Reparaţie-ntre prieteni

Personajul pozitiv e pe cale să intre în capcana oribilă întinsă de prea maleficul personaj negativ, moarte sigură, iar eu îmi încleştasem mâinile pe fotoliu aşteptând cu sufletul la gură faza, când nevastă-mea apare din senin şi mi se postează în faţă exact cât să aud tunetul exploziei, fără să văd nimic altceva în afară de secţiunea mediană a adoratei mele stăpâne.

Talentul ăsta de a se materializa între tine şi televizor fix când Clint Eastwood scoate pistolul în duelul final, fix când echipa ta favorită e în careul advers cu superioritate numerică, fix când detectivul rezolvă misterul, fix când pilotul face manevra care nu a mai fost făcută niciodată, cu care majoritatea femeilor sunt binecuvântate, dar mai ales nevestele, mă face să cred că toate se trag din Hitchcock.

Îmi ridic plin de dragoste privirea spre moaca soţiei şi o găsesc cu sprâncenele ridicate, botul pus şi ochii indicând indignare, surpriză şi mustrare în acelaşi timp.

„Tati, s-a stricat maşina de spălat.”

Întotdeauna e „s-a stricat” indiferent de cum s-a petrecut evenimentul în cauză atâta vreme cât numai ea era prin preajmă. Când e vorba de tine, însă lucrurile nu se mai strică de la sine, ci e clar ca lumina zilei că tu eşti de vină. Aşa se stricase şi maşina de spălat fără nici cea mai mică legătură cu colierul, o minunăţie de bijuterie modernă, care aterizase printre rufe.

„Tati, s-a stricat maşina de spălat, nu se mai învârte, face un zgomot îngrozitor şi curge şi apă din ea.”

„Ai oprit-o?”

Ştiu că pentru noi bărbaţii pare evident că dacă ceva troncăneşte a spart, scapă lichide şi refuză să funcţioneze, eventual scoate şi fum, trebuie oprit imediat, însă pentru ele legătura între una şi alta e total absentă. Lucru deloc surprinzător de altfel, că nu am văzut încă femeie tăcând din gură dacă spune prostii, troncăneşte a spartă, scapă lichide şi eventual scapă şi fum.

„Păi… trebuia?”

În trei paşi am fost în baie reuşind să scot cablul din priză cât flacăra era încă mică şi uşor de stins.

„Ce i-ai făcut, femeie?”

„Eu? Ce să-i fac eu? Bine că ai luat tu ce era mai scump şi s-a şi stricat.”

Minunăţia de bijuterie modernă de care amintisem era o interpretare minimalistă a unui colier egiptean, cu alte cuvinte toate piesele erau mai mici, iar aurul fusese înlocuit cu ceva titan-magneziu. Mai târziu, când timp de două zile am tot scos colier din măruntaiele maşinii simţindu-mă ca un medic pe front, ea a continuat să-mi explice cum marca era de vină şi să nu mai cumpărăm niciodată de la producătorul respectiv.

Dar să nu sărim prea departe. Am oprit maşina, am stins flacăra, am deschis geamul să iasă fumul şi m-am întors la film, care, bineînţeles, se terminase.

„Să chemi instalatorul să vadă ce are.”

„Spanac instalator, că eu n-oi fi în stare!”

„Tati, hai te rog cheamă instalatorul că cine ştie ce mai strici.”

Poate ar fi trebuit să ascult, mai ţin încă minte cum am reparat frigiderul de-am degerat toţi copacii din faţa blocului.

„Să n-aud, weekendul ăsta o repar, o să fie mai bună ca nouă."

La care ea oftează lung şi schimbă canalul pe o nenorocenie de film artistic care abia începea, cu un el şi o ea care se iubeau, apoi nu se mai iubeau, apoi se iubeau din nou şi nicio explozie. Perfect.

Vineri pe la prânz mi-am sunat câţiva prieteni cel puţin la fel de tehnici ca mine, că doar nu era treabă uşoară şi sâmbăta pe la amiază eram înghesuiţi toţi în baie, analizând multiplele aspecte tehnologice ale maşinii de spălat.

Cum nevastă-mea ne privea acuzator cu milă din tocul uşii, am hotărât rapid să mutăm obiectul muncii în garaj, să nu avem constrângeri spaţiale şi neveste prin preajmă. Da, nevasta este a doua fiinţă cunoscută pe pământ care poate privi acuzator şi milos în acelaşi timp, prima fiind soacra. De capacităţile ăsteia de a se uita simultan în mii de moduri la tine nici să nu mai vorbim…

Ne-am pus toţi patru în cerc, cu maşina de spălat în mijloc, c-o navetă de bere pe ea să ne ajute la diagnostic şi-am început reparaţia, cum se începe orice lucru, cu datul cu părerea.

După câteva ore de schimbat idei şi vreo trei duzini de berici am ajuns la o stare euforică de consens general şi o foarte importantă concluzie. Nu avea nici cea mai mică importanţă ce se stricase la maşină, ci ce era greşit din fabricaţie la ea şi aici ne-am trecut toţi ofurile, care de care mai diferite.

Costel e inginer ziua şi pilot de carting în weekend. La el nemulţumirea majoră era absenţa unui buton de turbo pentru momentele în care te grăbeşti. Pe mine, artist vizual de când m-a născut

mama, mă oripila încă din fragedă pruncie forma lipsită de imaginaţie a maşinilor de spălat.

Lui Radu o fiară din asta îi rupsese superba lansetă Shimano, scumpă ca ochii din cap, cu care mergea la ştiucă, aşa că el avea ce avea cu trepidaţiile şi instabilitatea aparatelor de gen. De la Mihai şi Sergiu s-au mai adunat sugestii legate de uscat şi întins şi după încă un rând de bere eram gata să începem producţia.

Costel avea în dubă o colecţie de unelte mai mare decât a service-ului din cartier, restul ţineau şi ei câte ceva folositor prin portbagaje şi nici garajul meu nu era de lepădat. Aveam în el chiar şi un tăietor cu plasmă, plus alte nebunii de pe vremea când vroiam să-mi lansez propria linie de design casnic, aşa că nu duceam lipsă de tehnologie.

Am lucrat toţi la nenorocenia de maşină până a doua zi la amiază când, după ce ne-am privit triumfători opera, am adormit care pe unde a nimerit. Se consumaseră vreo zece navete de bere, un frigider de mâncare plus două comenzi babane la pizzeria de pe colţ, curent electric cât pentru o uzină de becuri şi pasiune cât pentru trei meciuri Real-Barça, dar ne ieşise perfect, ba mai şi recuperasem colierul nevestimii pe care i-l prezentasem pe bucăţele, pe măsura ce îl scoteam din măruntaiele maşinii de spălat.

La început nici nu ştia de ce veneam cu aşa un zâmbet larg pe buze şi îi aşezam bucăţele de titan-magneziu pe măsuţa de cafea şi îi tot dădea din gură cu cât de fragilă şi proastă trebuie să fi fost maşina. Încet, încet, după ce cioburile de metal au început să se aşeze într-o formă cunoscută a început să-şi ridice mirată sprâncenele, la următoarea tură sa pufăie oarecum iritată, mai apoi să pună bot la privirea mea întrebătoare ca până la urmă, când colierul era aproape complet să răbufnească:

„Adică ce vrei să spui, dragă, că e normal ca o ditamai maşina de spălat, cea mai scumpă marcă pe care ai găsit-o, să se strice de la un colier atât de finuţ? Asta vrei să spui?”

„Dragă, dar nu am spus nimic.”

„Daaa, că nu văd cum te uiţi, hai nu te mai fornăi atâta şi râde de mine, măi, ce mă poţi enerva câteodată!”

„Dragă, dar tot nu am spus nimic.”

La care ea se întoarce fierbând, îşi ridică nasul spre tavan şi părăseşte livingul suverană. Două secunde mai târziu se aude de pe hol:

„Să faci bine să-mi iei alt colier dacă pe ăsta mi l-a stricat prostia aia de maşină cumpărată de tine!”

Da, m-am simţit răzbunat.

Garajul arăta ca într-un şantier metalurgic, fiecare tăia, suda, lipea ceva şi bea o bere. Aşa am dus-o toată noaptea şi dimineaţa de după până, după cum v-am spus, am adormit toţi, ba unul dintre noi, în speţă chiar eu, cu capul în maşina de spălat.

Ne-am trezit câteva ore mai târziu, un pic mai lucizi decât ne culcasem, să ne-admirăm opera în toată splendoarea ei. Făcusem câteva modificări destul de vizibile, printre care câteva chiar săreau în ochi.

În primul rând era de două ori mai mare, în al doilea rând – şi cu asta mă mândream chiar eu – arăta ca o navă spaţială, iar în al treilea rând avea o grămadă de butoane în plus pe care nici unul dintre noi nu mai ţineam minte exact de ce le-am pus acolo. Nu-i nimic, sigur aveau toate rostul lor pe care urma să îl descopăr în timp, ca la orice bucată de inginerie adevărată.

Am avut câteva probleme minore la transportul maşinii în baie, printre care faptul că avea o tonă şi că a trebuit să lărgim foarte puţin

intrarea de la baie, dar ne-am descurcat până la urmă, că nu degeaba ni se spune bărbaţi.

A mai trecut o zi până am probat minunea şi, conform indicaţiilor primite de la prieteni, am filmat evenimentul să vadă şi ei lansarea la apă. După o lungă discuţie în care i-am explicat că e mult mai estetic să ai în baie o navă din Star Trek decât o chestie pătrăţoasă şi lipsită de originalitate, am lăsat-o pe nevastă să pună niscaiva rufe, detergentul trebuincios, balsamul parfumat şi pastila anti-calcar. Că vezi doamne fără pastilă anti-calcar se strică maşina, oare pastile anti-titan-magneziu nu s-or găsi de cumpărat?

Soţia s-a executat conştiincios cu toate cele de mai sus, dar când a venit momentul s-o pornească s-a retras tăcută la vreo doi metri mai încolo şi m-a lăsat pe mine.

„Eu zic să îi testăm toate upgrade-urile, hai să nu o punem pe programele vechi, îi dăm turbo, ce zici?”

Turbo era scris cu carioca roşie pe butonul rotiţă peste spălare bio, că pe aia oricum n-o foloseam.

„Tati, treaba ta…”

Pun pe turbo, respir adânc, dau Rec la cameră şi apăs. Drăcia începe să toarcă liniştit, ca un tanc sovietic alergând prin stepa siberiană. Se aude un fâsâit puternic şi, cu o eliberare masivă de aburi, din laterale ies patru piloni cu ventuze cât farfuria de supă la capăt şi se fixează pe gresie cu un sărut zgomotos.

Nevastă-mea îşi face cruce, iar eu dau din cap aprobator, n-o să se mai mişte maşina de la locul ei să am eu ce-mpinge înapoi… se aprinde un beculeţ verde, apoi unul galben, apoi unul roşu moment în care se aude un huruit îngrozitor şi maşina începe să învârtă.

Să învârtă e un termen destul de nepotrivit pentru rotaţia nebună din interior care părea că depăşeşte viteza sunetului. Nici nu apucă nevastă-mea să-mi spună să închid monstrul, că spălarea e gata. Când să mi se liniştească un pic inima, porneşte un ventilator ca o turbină de avion şi în baie temperatura se ridică brusc cu vreo treizeci de grade. Dau iară să opresc fiara urlătoare, dar nu apuc că se termină şi uscarea. Turbo frate.

Maşina îşi retrage liniştită picioarele şi se aşează tăcută, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce îmi fac curaj sub privirile pline de sevă ale soţiei, pun mâna pe capac şi trag sănătos. Nici dacă deschideam un cuptor de topit sticla nu rămâneam mai repede fără părul din nas, aşa aer pârjolit a ieşit dinăuntru.

Nevastă-mea pusese maşina la testul suprem, adică rufe cu alb, culoarea spaimă a industriei de profil. Cămaşa mea albă de mătase pentru ocazii speciale, rochiţa ei de vară o sută unu, albă cu buline roşii, plus vreo două tricouri albe şi ele.

„Ce mama naibii, mă?”

Mă uitam crucit la ţoalele pe care le scosesem în timp ce nevastă-mea, de fapt singura responsabilă de toate astea, se prăpădea de râs sprijinită de cabina de duş. Nu ştiu la câte rotaţii pe secundă funcţiona drăcia pusă pe turbo, dar bulinele roşii săriseră de pe rochia nevesti-mii pe cămaşa mea sobră de business şi ocazii speciale.

Când mă uit mai atent văd că cele două tricouri polo, mai subţirele aşa, fuzionaseră pe margine.

„Nevastă ştii ceva gemeni siamezi să le dau un tricou lacoste numa’ bun?”

Nevastă-mea abia se ţinea pe picioare de râs, mă temeam să nu îi crape fălcile la ce hohotea. Eu mi-am păstrat cumpătul şi am repetat operaţiunea cu cămaşa de business şi o pereche de izmene

primite cadou de la bunica. Două minute mai târziu scoteam triumfător cămaşa albă ca neaua şi izmenele cu buline şi rezolvasem problema.

Ne-a luat vreo două săptămâni să-i înţelegem toate funcţiile suplimentare, dar după aia am căzut amândoi de acord că maşina noastră de spălat e excepţională. Spre exemplu, când nu vroiai să îţi usce hainele în cuptorul iadului şi îi dădeai uscare naturală, scotea un braţ telescopic de doi metri şi zece pe care rula singură ţoalele ude, sau când vroiai să îţi spele tenişii le desfăcea şireturile, sau când vroiai să spele rufe delicate le cânta Beethoven şi Vivaldi să nu le streseze. O minune, nu altceva.

I s-a dus vestea atât de tare încât ne-au vizitat trei televiziuni naţionale şi o droaie locale, iar la un moment dat a venit o delegaţie japoneză să negocieze o producţie de serie. Din păcate am ratat la mustaţă miliardul de verzişori, echipa ajungând la concluzia că tehnologia e prea avansată pentru a fi produsă cu roboţi şi costul de fabricaţie manuală ar fi fost enorm. Ce-i corect e corect, numai noi ştim cât am dat pe beri.

După încă două luni de folosire am descoperit şi ultimul adaos adus măgăoaiei.

Personajul pozitiv era pe cale să intre în capcana oribilă întinsă de maleficul personaj negativ, moarte sigură, iar eu îmi încleştasem mâinile pe fotoliu aşteptând cu sufletul la gură faza când nevastă-mea apare din senin şi mi se postează în faţă exact cât să aud tunetul exploziei fără să văd nimic altceva în afară de secţiunea mediană a adoratei mele stăpâne. Nu, nu era acelaşi film, ci cu totul altul.

„Da, puişor.”

„Tati, a înnebunit maşina, ţiuie de zici că-i sirenă de pompieri când îi dau start şi nu vrea să pornească.”

Cad o clipă pe gânduri, dar nu durează mult, clipele fiind în general destul de scurte.

„Auzi, mami, mai ţii minte de ce s-a stricat ultima dată maşina?”

„Aaaaaa, nu prea.”

„Ştii cum la aeroport e cabina aia prin care treci şi dacă ai metal pe tine face ca toţi dracii?”

„Da, cum să nu ştiu.”

„Ei?”

S-a întors pe călcâie fără să zică un cuvânt şi a dispărut în baie de unde s-a auzit rapid un zdrăngănit metalic, foarte asemănător cu cel făcut de un colier nou din titan-magneziu scos repede din maşina de spălat.

Wii-ul şi pisicii pufoşi

De fiecare dată când un bărbat îşi ia ceva pentru sufleţelul lui, întotdeauna util, undeva în univers moare un puiuţ pufos de pisică, iar, dacă e chiar nesimţit cu cheltuiala, mor doi. Deodată.

De asta bărbatul ştie că universul se va răzbuna crunt prin cea mai apropiată prezenţă feminină disponibilă, care-i va face viaţa un calvar pe o perioadă direct proporţională cu bucuria achiziţionării obiectului în cauză. Tot timpul femeile se vor plânge de bărbaţi şi jucăriile lor pentru că, nu-i aşa, mor pisici pufoşi şi asta nu se poate trece cu vederea.

În partea cealaltă, când o femeie îşi ia ceva pentru sufleţelul ei, întotdeauna inutil că ori eşti frumoasă ori nu eşti, indiferent de ce pui pe tine, bărbatul nu numai că nu trebuie să-i reproşeze absolut nimic, ba dimpotrivă trebuie să fie deosebit de încântat şi plin de complimente. Dacă nu e, mor din nou pisici mici şi pufoşi, iar universul se răzbună prompt.

Prima oară când am cheltuit un bonus picat din senin pe o lansetă de crap am ascultat două săptămâni, în fiecare seară, câte chestii utile pentru casă se puteau cumpăra de banii ăia. A doua oară, când m-a pus naiba să-mi iau un obiectiv de pozat gândaci, a fost şi mai rău, o lună am mâncat cereale la cină, cică atât ne permiteam după cheltuiala mea exagerată, da' şi asta făcută din bani în plus…

A treia oară am ajuns să dorm pe canapea din cauza unei bărcuţe gonflabile mici, mici, mici cu

care vroiam să mă plimb şi eu vara pe lac după păstrăv. Zău dacă nu era aproape cât un colac de mică, însă universul nu se uită la dimensiuni dacă un pisoi mic şi pufos pleacă de unde a venit, aşa că am avut de tras până mi-a ieşit pe nas.

„Să dormi în barcă dacă e mai importantă decât un dulap frumos cu oglindă cum ştii că ne trebuie de-atâta vreme."

Lesne de înţeles cum m-au ajuns după o vreme mustrările de conştiinţă după ce atâţia pisoi au dat colţul şi mi-a sărit orice chef şi speranţă de a-mi mai lua jucării pentru bărbatul din mine. Când mă resemnasem cu soarta crudă şi deja în cartier se înmulţiseră mâţele peste măsură, a apărut pe piaţă wii-ul.

Şi nu a apărut brusc, aşa meteoric, ci după o campanie de marketing susţinută, de salivau după el bărbaţii din lumea întreagă mai rău ca după bere. Şi eu printre ei. De când intrase în magazine nu mai puteam să dorm noaptea aşa-mi ardea şi mie buza după unul, la urma urmei ce bărbat putea să reziste la aşa ceva?

Aşa-mi scocioram eu minţile până dimineaţa căutând cumva o portiţă să păcălesc universul să lase naibii pisoiul în pace chiar dacă îmi iau consolă, şi după vreo trei nopţi de tortură pusesem la cale un plan.

Vin sâmbătă acasă de la fotbal, îmi las geanta cu bombe biologice de gradul cinci fix în mijlocul livingului şi mă las abătut în fotoliu.

„Ce-ţi veni să-ţi pui împuţiciunile aici? Vezi, mă omule, că-mi omori florile…"

„Mami, o duc la baie imediat, lasă-mă puţin să-mi trag sufletul" mă tângui eu cu o figură plouată.

„Da' ce-ai păţit de eşti supărat, iar aţi luat bătaie?"

„Nu, mami, nu e vorba de asta…"

Bineînţeles că femeia, muiere fiind, trebuia să ştie, mai ales că se vedea că nu am nici chef să îi spun, aşa că veni într-un suflet lângă mine cu privirea aia de căţel care cere de mâncare:

„Haide, zi-mi… îmi zici odată?”

„Ni se destramă trupa, puişor, Andrei nu a venit de trei săptămâni şi George n-a venit nici el azi. Şi totul din cauza wii-ului, offffff…”

„Din cauza cui, tati?”

„Ei, o cretinătate de consolă de jocuri cu o telecomandă de ţinut în mână pe care când o mişti ţi se mişcă la fel personajul din joc. Auzi ce-a putut să zică Andrei, cică slăbeşte mai mult jucându-se cu prostia aia decât dacă vine la fotbal”

„Cum, şi nu a mai venit la fotbal din cauza asta? Da’ George ce-a păţit?”

„Şi-a luat şi el wii, îţi spun parcă au înnebunit.”

Mă îndrept din şale şi mă ridic încet şi fără niciun chef, mă preling spre geanta cu echipamentul de fotbal, o agăţ de pe jos şi o duc agale la baie.

„Auzi, mami, să ai grijă că-s pline de noroi, azi a fost gazonul foarte ud.”

Mă simţeam ca un ţăran cu mâinile aspre care tocmai a semănat un ogor întreg şi aşteaptă rodul. Pe seară sun la George din altă cameră, vorbind fără să îmi dau seama destul de tare cât să mă audă şi ea.

„Ce faci, mă băiatule? Te-am sunat să văd cum eşti c-ai lipsit azi…”

„Cuuuum? Te joci wii cu nevasta, da’ ei ce îi trebuie, mă?”

„Du-te d-aicea, bă, că nu te cred, ce siluetă să-şi mai facă, e deja slabă ca un băţ…”

Mă jur că-n momentul ăla am auzit nişte măsele scrâşnind din camera cealaltă. Am mai

schimbat nişte amabilităţi cu George, după care m-am întors mulţumit la ale mele scoţându-mi telefonul de pe silenţios.

A doua zi la micul dejun o aud cum întreabă într-o doară:

„Tati, da' cam cât costă wii-ul ăla?"

„N-am idee, mami, da' ce ţi-a venit?"

Mai stă puţin, soarbe puţină cafea cu frişcă şi ridică nişte ochi întrebători la mine.

„Auzi, dragă, nu ne luăm şi noi unul?"

Eu fac o figură deosebit de surprinsă şi apoi ridic stânjenit din umeri.

„Dacă vrei tu, neapărat…"

Şi aşa am crezut că scăpasem de blestemul pisoiului pufos când, după trei săptămâni de jucat în draci box, tenis, golf, bowling şi orice alt sport inventat vreodată în afară de fotbal, pe care îl lăsasem pentru gazonul adevărat, nevastă-mea s-a întâlnit cu soţia lui George.

Soţie care a întrebat-o cum e cu wii-ul că George se plânge că nu mai vin la fotbal, stau acasă şi mă joc toată ziua, ba câteodată chiar cu nevasta. Eu şi gura mea mare… nu m-am putut abţine să nu împart cu băieţii planul meu genial, iar ei nu s-au putut abţine să nu-l pună în aplicare.

Niciodată universul nu a fost aşa de crud, cam cât pentru o mie unu pisoi mici şi pufoşi.

„Tati, ce ziceai tu de cum şi-a luat George wii şi nu mai vine la fotbal?"

Aşa a început şi nu s-a terminat nici până azi.

Unicat

Era al o sută unulea boutique în care intram. Să mergi la cumpărături de haine cu o femeie e ca şi cum ţi-ai prinde testiculele în uşa de la metrou, cu tine pe dinafară şi ai merge aşa cinci staţii pentru că, încercând să te scape, gloata dinăuntru a reuşit să blocheze uşa cu totul.

Şi după ce scapi îţi târâi după tine ouăle şi te chinui să ajungi la spital, dar, nefiind învăţat să mergi cu doi pepeni cât capul între picioare, te-mpiedici pe scările rulante şi-ţi agăţi fermoarul în grătarul de sus aşa că toate scările care vin după aia te izbesc fix acolo. Şi stai aşa până apasă supervizorul de staţie butonul de avarie. La cumpărături te simţi cam la fel cu o singură diferenţă, notabilă ce-i drept: testiculele nu se măresc, ci tind să se dizolve.

În faţă ne rânjea călduros, din toţi cei trei dinţi pe care-i mai avea întregi, bunica lu' muma pădurii, un fel de Golum cu perucă şi buze rujate roşu aprins. Când a început arătarea să povestească despre criterii estetice eu m-am întors pe călcâie şi am luat startul pe uşă, însă creatura a întins o creangă după mine şi m-a ţintuit în loc.

Hai că pe năpârcă aş fi dovedit-o, dar şi nevastă-mea mi-a făcut semn să stau, că sunt chestii de văzut. Dacă asta însemna că în sfârşit o să-şi ia una din miile de cârpe la care ne uitasem de dimineaţă eram dispus să fac o poză cu hodoroaga şi să mi-o pun poster pe tăblia patului.

Începe să prezinte rochiile pornindu-se într-o avalanşă de cuvinte, care mai de care mai

preţioase, din care eu auzeam fix acelaşi lucru „cârpe, cârpe, cârpe”, dar care păreau s-o cucerească accelerat pe nevastă-mea.

Am intrat mai rapid decât credeam în etapa de probat şi trebuie să recunosc că hârca ştia meserie mai ceva ca o madame de pe vremea prohibiţiei, pe care sunt sigur că o prinsese în floarea vârstei, reuşind să-mi introducă nevasta în ţoale pe care nu le-ar fi încercat nici moartă.

A început cu ţinute ce păreau scoase dintr-un atelier de taxidermie de-arăta superba mea soţie ca rodul nefericit al amorului dintre o curcă şi-un cangur. Evident că mi-era cerută părerea după fiecare probă, iar eu am dovedit o cumpătare şi un tact în răspunsuri de care nu credeam că o sa fiu vreodată în stare, de frica bunicii probabil.

„Deosebit de elegantă, pui, se vinde şi vie?”

„Nu ştiu ce să zic, dragă, mi-e că te culeg hingherii pân-ajungem.”

„Asta chiar e fantastică, puişor, de mult n-am mai văzut o blană de urs atât de stilată. Aveţi şi pe roz?”

Se uita bătrâna cu atâta duioşie la mine de simţeam cum fac cancer la piele. Apoi a trecut la o colecţie cât de cât normală, perfect potrivită pentru orice persoană trecută de optzeci de ani şi doi strănepoţi. Eu am continuat la fel de diplomatic ca şi până atunci.

„Foarte frumos, dragă, dar nu crezi că ne grăbim un pic, aşa cu vreo cincizeci de ani?”

„Splendid, vine cu coşgiuc asortat?”

După încă o tură de priviri tăioase, bătăciunea începe să pună pe nevastă-mea nişte rochii de nu-ţi venea a crede. Ori era pentru că o îmbrăcase mai întâi ca pe-o mumie, ori pentru că într-adevăr rochiile erau fabuloase.

Nu numai atât, dar fiecare avea povestea ei. O rochie unicat croită după ce-a purtat Cleopatra la

prima întâlnire cu Cezar, alta făcută după o poză de-a prinţesei Romanov, alta creată de însuşi Giani, numai şi numai rarităţi lăsase băbâtia pentru ultima sută de metri a prezentării.

Am înţeles că nu are niciun rost să întreb de preţ după cum îi sclipeau ochii soţiei şi m-am resemnat cu gândul că orice aş fi încercat să iau pentru mine în următoarele şase luni urma să fie refuzat pe motive de foamete.

Până la urmă nevastă-mea s-a hotărât la o rochie stilată, neagră, cu o foarte fină inserţie argintie şi-un fel de brâu grena, uşor diagonal, pe mijloc. O minune, unicat bineînţeles. Chiar dacă mă durea sufletul numai gândindu-mă cât costase nu puteam să nu respir uşurat că în sfârşit îşi luase ţinută şi târâitul prin magazine se terminase.

A doua zi spre seară, după ce mă îmbrăcase şi pe mine la patru ace, plus o batistă din aia de pămpălău la piept, grena să mă asortez cu ea, ne-am purces spre super speciala petrecere unde nu se putea merge fără rochie nouă.

Parchez liniştit în faţa unui căsoi ridicat în mijlocul câmpului, lângă un şir de maşini hoaţe, mult mai hoaţe decât a noastră, îmi iau sacoul de pe banchetă şi mi-l pun pe mine ca James Bond, singurul moment în care mă simt şi eu bine că după aia tre' să-i deschid uşa nevestei.

Îi ofer galant braţul, mă-ndrept de spate şi mă pregătesc s-o conduc într-o sală plină de fiţe şi figuri, directori burtoşi-libidinoşi cu neveste urâte şi grase, blonde tâmpe ca noaptea şi interesanţi aroganţi geluiţi pe toate cele trei fire de păr, contabile, PR-iste şi HR-iste în căutare de feţi frumoşi şi manageri scoşi pe bandă în căutare de fufiştine bete.

C-aşa-s triste petrecerile astea de multinaţională şi d-asta nevastă-mea vrea neapărat să se mândrească cu mine pe-acolo, e ca şi cum ai pune un pursânge arab lângă nişte gloabe de

Botoşani, îi crapă pielea de bucurie când vede cu câtă invidie se uită colegele la noi. Sau e doar o impresie de-a mea când port sacoul ca James Bond.

Urcăm scările încet de tot, să poată toată lumea admira rochia soţiei, când o văd că se face verde-albastră şi îngheaţă pe loc.

„Ne-ntoarcem acasă."

„Poftim?"

„Uite, aia are rochie ca a mea."

Îmi arunc privirea în direcţia indicată şi văd în sală, prin fereastra cât un perete, o gospodină îmbrăcată într-o rochie la fel de stilată, neagră şi identic de unică cu ce cumpărasem de la năpârca bătrână.

Pentru noi, bărbaţii, este absolut imposibil să-nţelegem tragedia şi durerea sfâşietoare prin care trece o femeie când apare la o petrecere şi vede o strâmbă nesimţită şi fără gusturi în exact aceeaşi ţinută ca ea. Nevastă-mea deja se întorsese pe călcâie, însă de data asta eu aveam să pun piciorul în prag.

V-am explicat la început cât de plastic m-a dus capul, folosind deosebita metaforă a testiculelor şi mersului cu metroul, cam ce-a însemnat pentru mine tura de cumpărături finalizată cu achiziţionarea unicatului. Să mă întorc? Atâta chin şi suferinţă degeaba? Nu, în niciun caz.

Mi-am tras ferm soţia de braţ şi m-am gândit intens câteva clipe cum să-i explic destul de clar de ce nici nu se punea problema să mergem acasă.

„Femeie, dacă m-ai târât după tine pân-am crezut că-mi sar de pe fix şi-mi spui acum c-a fost degeaba, iau rochia aia, o tai fâşii, le împletesc în cruce şi te ard cu ele ca pe hoţii de cai, până-ţi iese unicatul pe ochi."

„Muiere, dacă tu crezi că m-am uitat la cârpe până mi s-a micşorat retina numai ca să-ţi pui tu palma-n fund şi să pleci te-nşeli amarnic, intrăm sau îţi fac rochia fular!”

„Auzi tu-ţi închipui c-am dat salariul pe juma’ de an pe textila aia de-aiurea? Când ajungem acasă îţi fac pachet tot dulapul ăla de ţoale cu pretenţii şi-l dau la ţigani, să n-avem vorbe!”

Fierbeam, nu alta. Până la urmă, pe treptele alea de marmură, ţinând-o strâns de braţ, după ce mi-am ales furibund cuvintele, impunător ca un leu în savană m-am răstit odată la ea să se-nveţe minte:

„Dar, dragă, ţie îţi stă mult mai bine ca ei… pe cuvânt…”

Vis de copil

„Îţi dau o veste proastă, dragule, am delegaţie săptămâna asta. Plec mâine şi mă întorc vineri.”

Trei zile singur fără să mă bâzâie nimeni la cap şi să-mi pot vedea în linişte de ale mele? Abia m-am abţinut să nu chiui, poate reuşesc să termin scenariul de scurt la care mă chinui de o lună, excelentă treabă.

„Off, pui, o să-mi fie tare dor, atâta te mai chinuie ăştia la muncă…”

A doua zi vine momentul magic şi eu rămân suveran al bârlogului, hotărât să profit cât mai mult de situaţie şi să am super randament la scris, că nu te-ntâlneşti toată ziua c-un noroc din ăsta.

Fix după plan primele douăzeci de ore le pierd uitându-mă la filme, recuperând tot ce nu putusem sa văd împreună cu ea pentru că erau prea violente, prea simpliste, prea fără originalitate, adică orice nu se încadra la comedie romantică, sirop sau film de artă.

Cum la filme adevărate e indicat să ronţăi ceva ca să nu-ţi strici stomacul de la adrenalină am crăpat în mine vreo zece pizza large, de se săturase curierul până în gât de mine, poate şi de la monologul fermecător cu care îl primeam de fiecare dată:

„mă băiatule, te cam repeţi.”

„frăţică, eşti ca un bumerang, tot te trimit şi tot te-ntorci.”

„îmi pari cunoscut, te-am mai văzut pe undeva de curând?”

„ai mai slăbit?”

„man, tu sigur mergi în cerc, îţi spun eu.”

Peste asta popocorn în flux continuu şi cola cât încape. Alcool nu, că din asta aveam voie şi când era ea acasă. Într-un final, pe la cinci dimineaţa, mă răzbeşte somnul şi adorm cu capul pe ultima cutie de pizza comandată că nu mai reuşisem să o termin.

Mă scol rupt de somn pe la vreo zece şi mă târăsc spre bucătărie printre cutiile de pizza şi floricelele de porumb, încercând să mă ridic în poziţie bipedă şi eventual să deschid ochii. Era timpul să termin cu prostiile şi să folosesc următoarele zile responsabil, aşa că mi-am dus hotărât mâinile la ochi şi-am ridicat pleoapele la aproape nouăzeci de grade, de-ajuns cât să văd de unde aprind aragazul.

Ca orice scriitor, când mă apuc serios de treabă am un stil anume de a face lucrurile că altfel nu merge şi pace. Dau drumul la muzică, mă-nfund în fotoliu şi-mi întind picioarele, îmi ridic părul de pe ceafă semn că nu trebuie să fiu deranjat, îmi iau laptopul în braţe şi intru într-o stare de genialitate absolută în care stau cu zecile de ore.

În timpul procesului nu-mi trebuie nici companie, nici mâncare, nici sex, dar beau lichide ca turbatul. Creierul meu pare a face o legatură ciudată între sorbitul din cană şi turnatul vorbelor pe hârtie aşa că tot ce căutam în bucătărie era să-mi fac un butoi de ceai cât pentru două zile de creat. Deschid dulăpiorul, iau toată cutia şi-o vărs în oala primită de la soacră-mea (gospodină de moda veche la care o oală în care poţi să înoţi e ceva obligatoriu) bag două găleţi de apă şi-un kil de zahăr şi-i dau drumu’ la fiert.

Câteva minute mai târziu car două bidoane opărite lângă fotoliu şi mă prăbuşesc în el, unde dorm cu foarte mult spor vreo trei ore aşa… cât să

aibă timp să se răcească ceaiu'. După asta mă apuc în sfârşit de treabă şi încet-încet îmi intru în ritm, iar personajele din scenariu încep să danseze elegant într-o intrigă de hit la box-office.

Când îmi curgeau mai a dracu' degetele pe taste simt nişte mişcări de trupe prin stomac, lucru de altfel normal pentru cât putusem să îndes în mine cu o zi înainte. Nu m-am îngrijorat deloc când mişcările începuseră să semene cu invazia Spartei de către perşi, nici când, ajuns pe budă, am tras un obuz de-am crezut c-am spart conducta, nici când m-am întors lejer crăcănat de la baie, doar băgasem în mine ca porcu' şi-acum trebuia să se restaureze echilibrul.

Fotoliu, întins picioarele, o cană de ceai, laptopul pe braţe şi dă-i creaţie. Un sfert de oră şi iară simt cum mă taie la lift, ba de data asta n-am mai stat să termin scena cuprins de un sentiment de uşoară urgenţă. Aterizez pe budă exact la timp pentru încă o şarjă de artilerie grea şi parcă de data asta am auzit porţelanul ciobindu-se. Trebuie să recunosc că eram un pic îngrijorat când m-am întors în living, crăcănat de-a binelea şi aruncând dedicaţii călduroase pizzeriei.

Fotoliu, întins picioarele, o cană de ceai, laptopul pe braţe şi fuga-napoi că se rupe barajul. N-am apucat să m-aşez de tot pe colac şi a pornit cea mai grozavă cufureală înregistrată vreodată pe pământ. În mijlocul evenimentului m-am trezit urlând cu ochii ieşiţi serios din cap „Uite, mami, sunt Michael Jackson" că nu în fiecare zi îţi împlineşti un vis al copilăriei.

Pe la unşpe ani îl văzusem pe regele populului încheind spectacolul cu o ieşire de pe scenă incredibilă: un zbor propulsat de jetpack-ul pe care îl avea în spate, secvenţă care mi s-a întipărit adânc în minte devenind una din obsesiile copilului de atunci. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că atâţia ani mai târziu o să-mi văd visul cu ochii.

Aveam deja un minut de levitat la un metru deasupra budei şi mă chinuiam să nu-mi schimb poziţia corpului de frică să nu mă trezesc trecut prin peretele lateral de jetul propulsor ce ieşea cu o constanţă uluitoare din mine.

N-avea cum să fie aşa de rău, frate, de la o pizza stricată, nici de la zece, nici de la o mie. Singura explicaţie era că mi-o copsese nefericitul ăla de mi le-a adus la uşă, mă otrăvise împieliţatul numa' să scape de umorul meu genial. Aş fi vrut să plănuiesc în detaliu cele o mie de chinuri îngrozitoare la care urma să-l supun, dar faptul că efectiv începuseră să mi se comprime coastele de la atâtea spasme mă împiedica să leg vreun gând coerent în direcţia propusă.

Într-un moment în care urgia se liniştise puţin m-am aruncat spre living reuşind să agăţ bidonul cu ceai, ăla plin, fiind încă destul de conştient pentru a-mi da seama că pierdusem cel puţin nouăzeci şi nouă la sută din apa organismului. Strângând tare la piept unica speranţă de a rămâne în viaţă, plonjez înapoi pe tron fix la timp pentru o nouă tură.

Aşa s-au scurs orele, una după alta, bând ceai pe-o parte şi scoţând flăcări pe ailaltă până când toată fiinţa mea îmi spunea că nu mai are ce să iasă şi atunci abia am intrat în panică. Nu fusesem niciodată extrem de religios, dar, ca tot omul în momentele de cumpănă, acum puneam problema altfel şi anume mi se făcuse o frică teribilă că, fiind clar c-am scos tot ce se putea omeneşte posibil din mine, mai rămâne doar să-mi pierd sufletul.

Se poate, Doamne iartă-mă, să-mi cac sufletul? Pentru că dacă era vreodată posibil în istoria omenirii să se întâmple aşa ceva, un moment mai adecvat nu avea cum să fie; atâta forţă de vidare aveam în mine că buricul mi se lipise de spate şi mă simţeam de parcă m-aş fi iubit

sălbatic cu o herghelie de armăsari, mai precis de parcă ei m-ar fi iubit sălbatic.

Continuam să mă hidratez mecanic în timp ce alunecam încet încet spre comă. S-a făcut uşor întuneric şi chinurile au încetat, sau cel puţin nu le mai simţeam. M-am trezit peste o zi jumate, cu două ore înainte de a se întoarce ea acasă şi, după ce am reuşit cu greu sa mă extrag de pe budă cu coada de la mop, m-am băgat tremurând ca varga sub duş. Apoi, mai mult mort decât viu, m-am târât până la pat unde am leşinat a doua oară.

Văzând că nu dau niciun semn de sub plapumă, ea s-a gândit că-s rupt de oboseală de la cât am muncit şi m-a lăsat în pace până m-am trezit singur, adică fix a doua zi dimineaţă. Tot atunci am auzit-o cotrobăind prin bucătărie.

„Dragule, înainte de a pleca am cumpărat un ceai de slăbit cică excepţional. Ai idee pe unde l-am pus că nu văd cutia în dulap?”

„Nici cea mai mică idee, pui…”

Doamne, Dumnezeule II

Luminile au început să fileze şi mesele să alunece încet spre intrare. Uşa s-a deschis lin şi ea a plutit înăuntru. În afară de mine şi de Geo fiecare suflet din pub, la unison, a şoptit tremurat:

„Doamne, Dumnezeule” c-aşa se întoarce orice om spre Dumnezeu când e pus faţă în faţă cu ceva ce nu poate să înţeleagă.

La masă noi toţi ne-am strâns într-o parte, numai Geo a rămas lângă ea. Mă uitam la ei şi mă gândeam că, la cât de fragil e amicul nostru, dacă strănută asta odată îi zboară capul. Îmi şi imaginam ţipetele şi isteria bărmăniţei drăguţe foc când capul lui Geo o să se holbeze la ea dintre paharele de pe bar. Nu duceam lipsă de imaginaţie, dar asta nu m-a pregătit în niciun fel pentru ce a urmat.

Dar asta, cititorule, e o poveste pentru altădată…

Despre autor

Fin cunoscător al speciei feminine, născut într-o zi senină de august, anul de graţie 1980, în orașul cu cele mai multe minţi luminate pe cap de locuitor din ţară, pruncul a simţit, odată cu palma sănătoasă venită de la un medic zelos, presiunea culturală a strămoșilor.

Ceva ani mai târziu a devenit licenţiat în drept constituţional in cadrul Universităţii Al. I. Cuza din târgul Ieșilor, dar chemarea creativă ce-i fierbea în vene l-a împiedicat să urmeze o carieră în strălucitorul domeniu, făcându-l să plece ca fulgerul din INM.

A călătorit peste mări și ţări, a civilizat britanici, a dresat bestii înfricoșătoare, a făcut web design cu creionul, a făcut branding pentru americani și re-branding pentru români neaoși, a scris scenarii de film pentru MediaPro și încă cine mai știe câte până când s-a retras în culmile împădurite ale Bucovinei să-și urmeze pasiunea pentru scris, artă vizuală și compot.

Acolo îl găsiţi și acum, scufundat în meditaţii intelectuale la umbra brazilor, așternând capodopere pentru eternitate.

Impressum

Lucrarea este protejată conform legii privind drepturile de autor.
Toate drepturile care decurg din aceasta sunt rezervate.

© Editura Datagroup, 2013

str. Bucovinei 59D, 300665 Timișoara, România
tel: + 40 256 490512 / fax:+ 40 256 490344
e-mail: office@datagroup.ro

Coperta, Layout: Alin Vasile Adnan
Redactare eBook: Editura Datagroup Timişoara

ISBN 978-606-93362-9-8

Table of Contents

Cuvântul autorului
Pufuleţ
Ni se-ntâmplă la toţi
Doamne, Dumnezeule
La cină
Omul de fier
De mărţişor
Arta povestirii
La birou
Templul
Prinţ şi cerşetor
Sabotorii
Ce bărbat adevărat
O veste proastă
Din priviri
Cu aripioare
Mişcarea de duminică
Iar telefonul
Vrăjitorul
Reparaţie-ntre prieteni
Wii-ul şi pisicii pufoşi
Unicat
Vis de copil
Doamne, Dumnezeule II

Table of Contents

Cuvântul autorului	1
Pufuleţ	9
Ni se-ntâmplă la toţi	18
Doamne, Dumnezeule	26
La cină	36
Omul de fier	49
De mărţişor	59
Arta povestirii	69
La birou	76
Templul	88
Prinţ şi cerşetor	98
Sabotorii	112
Ce bărbat adevărat	123
O veste proastă	133
Din priviri	140
Cu aripioare	145
Mişcarea de duminică	152
Iar telefonul	161
Vrăjitorul	166
Reparaţie-ntre prieteni	169
Wii-ul şi pisicii pufoşi	178
Unicat	182
Vis de copil	187
Doamne, Dumnezeule II	192